

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

143

ஆலணி 2020

100/-

ஜீயந்தி

புரதம ஆசிரியர் : க.பரணீதரன்

பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா
சிவராசா ஓசாநிதி
பாஸ்கரன் சுமன்
இ.சு.முரளிதரன்
சி.ரஞ்சிதா
க.பரணீதரன்
பா.இரகுவரன்
வசந்தி தயாபரன்
த.கதுர்ஜன்
இதயராசன்
ந.ஆதவன்
எம்.எம்.மன்ஸூர்
ருஸ்னா நவாஸ்
வாகரை வாணன்
நஸார் இஜாஸ்
கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
மபாஸ்
பிரியா இளங்கோ
இரா.சலக்ஷ்ணா
கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தன்
ந.குகபரன்
பனைமீன் நாடன்
அர்ச்சுனன்
திருமலை சுந்தா
பா.இரகுவரன்
திருமலை சுந்தா

பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

மீள நோக்கலில் இந்தியக் கலைமரபு
பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா - 03

மட்டக்களப்புச் சஞ்சிகைகளில் "படி" ஒரு மதிப்பீடு
சிவராசா ஓசாநிதி - 08

மதுரைப்பயணம் கண்ணகி வழக்குரையின் சமய அரசியல்
பாஸ்கரன் சுமன் - 15

இளையராஜாவும் புல்லாங்குழலும்
சிறு இரசனைக்குறிப்பு
இ.சு.முரளிதரன் - 22

தமிழ் பேச்சுவழக்குச் சொற்களில் சிங்கள மொழிச்
சொற்களின் தாக்கம்
சி.ரஞ்சிதா - 29

டாக்குத்தரின் தொண்தொணப்பு - 3
கண்ணீரோடு விடைபெறும் சவப்பெட்டிகள்
எம்.கே.முருகானந்தன் - 36

இலக்கியத் தொடர் செயற்பாட்டாளர்
கரவை மு. தயாளன்
க.பரணீதரன் - 37

தும்பளை தெற்கு மற்றும் யாழ்ப்பாணத்து தமிழ்
சமூகமொன்றிலும்
வன்னி பிரதேசத்திலும் பேச்சு வழக்கில் இருந்த
குறியீட்டுச் சொற்களும், இலக்கங்களும்
பா.இரகுவரன் - 40

சிறுகதைகள்

- வசந்தி தயாபரன் - 05
- த.கதுர்ஜன் - 12
- இதயராசன் - 19
- ந.ஆதவன் - 26
- எம்.எம்.மன்ஸூர் - 33
- ருஸ்னா நவாஸ் - 44

கவிதைகள்

- கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன் - 14
- நலார் இஜாஸ் - 18
- மபாஸ் - 24
- வாகரை வாணன் - 25
- கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன் - 28

கதைஇல்லாக் கதைகள்

- கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன் - 14

நாடகம்

- இரா.சுலக்ஷனா - 42

கடுகு கதைகள்

- திருமலை சுந்தா - 21

அட்டைப்படம்

- நன்றி இணையம்

ஜீவநதி

2020 ஆவணி இதழ் - 143

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவய்யந்தன்
ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெணியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60U.S
மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

**K .Bharaneetharan,
Kalaiaham ,**

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை வொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்.!
- யாரதிதாசன்-

படைப்பாளிகளின் கவனத்திற்கு...

உலக நாடு முழுவதும் பரவியுள்ளதான கொரோனா நோயின் தொற்றினால், உலக மக்கள் அனைவருமே அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகி தமது இருப்புக் குறித்த தடுமாற்றத்தில் உள்ளனர். இந்நோயினால் பாதிக்கப்பட்டோர் பதினாறு மில்லியனுக்கும் அதிகமாக உள்ளதாக புள்ளிவிபரங்கள் தெரிவிக்கின்றன. இந்நோயின் தாக்கத்தையும் தனிமைப் படுத்தப்பட்ட மனிதர்களின் மன அவசங்களையும் வறியவர்களின் இடப்பெயர்வையும் எதிர்கால அச்சத்தையும் பொருளாதார வீழ்ச்சியையும் அரசின் நடவடிக்கைகளையும் பதிவு செய்யும் வகையில் பல்வேறு படைப்புக்கள் அவசியமானவை. அதே வேளை மனித வாழ்வின் ஏனைய அம்சங்கள் புறந்தள்ளி விடப் படக்கூடியவை அல்ல.

ஆனால், இன்று எமது படைப்பாளிகளின் பலர் கொரோனா குறித்து எழுதாவிட்டால், தமக்கு அவப்பெயர் ஏற்பட்டுவிடுமோ என்ற கிலேசமடைந்துள்ளனரோ என்றே எண்ணத்தோன்று கின்றது. ஏனெனில், இன்றைய நாட்களில் வெளிவரும் சிறுகதைகள் கவிதைகளில் பெரும்பாலானவை கொரோனா நோய் சம்பந்தப்பட்டவையாகவே உள்ளன. அவற்றுட் பல, மேலோட்டமான (at surface level) படைப்புக்களாகவே உள்ளன என்பதும் வருதத்தத்திற்குரியது. இதனால் “யுத்த அனர்த்த காலத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு வரட்சிநிலை படைப்புத் தளத்தில் ஏற்படக் கூடுமோ என்ற சந்தேகமே எழுகிறது.

இயற்கை அனர்த்தங்கள், யுத்த அனர்த்தம் போன்றவை ஏற்படும் போது, அவற்றின் விளைவுகள் குறித்தும் பின்விளைவுகள் பற்றியும் படைப்புகள் மூலம் பதிவுகளை மேற்கொள்ள வேண்டியது அவசியமே. ஆயினும், அவ்வேளைகளில் அந்த அனர்த்தங்கள் பற்றி மட்டும் தான் படைப்புகள் வெளிவர வேண்டும் என்ற எண்ணமோ அல்லது நிர்ப்பந்தமோ இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு குந்தகம் விளைவிப்பதே.

- க.பரணீதரன்.

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்ப - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
புக்லப் - திருநெல்வேலி,
செட்டித்தெரு - பூபாலசிங்கம்,
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி
ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை - நல்லூர்

மீள நோக்கலில் இந்தியக் கலைமரபு

■ பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா

இந்தியப் பெருநிலப்பரப்புக்குரிய கலைகள், பன்மை நிலையில் பெருக்கெடுப்பவை. அதேவேளை இந்திய சமூகக் கட்டமைப்பின் இயல்பை வெளிப்படுத்தும் குறியீடுகளாகவும் விளங்குபவை. இந்திய மரபில் ஆழவேருன்றியுள்ள நயப்பு நிலைத்திறனாய் வினால், செவ்வியற் கலைகளுக்கும், சமூக மேலாதிக்கத்துக்குமுள்ள தொடர்புகளைக் கண்டறிய முடியாத அறிகை இடைவெளி அகலித்துள்ளது.

இந்திய சமூகத்தில் நிகழ்ந்த வர்க்க அடுக்கமைவின் வளர்ச்சி கலைகளைத் துருவப்படுத்தியது. செவ்வியற் கலைகள் வர்க்க நிலையில் உயர்ந்தோருக்கு உரியனவாயும், நாட்டார்கலைகள் விளிம்புநிலை மக்களுக்கு உரியனவாயும் பிரிநிலை கொண்டன, அந்த வளர்ச்சியோடு செவ்வியற் கலைகள் அதிகாரத்தின் வடிவங்களாகவும் நீட்சிகொண்டன.

“நிலைகொள் கலைகள்”, “நிகழ்த்து கலைகள்”, என்ற பாகுபாடு கலைகளின் கட்டமைப்பு இயல்பைப்பலப்படுத்தும், நிலைகொள் கலைகள் என்ற பிரிவில் சிற்பம், ஓவியம், மட்பாண்டக்கலை, கட்டடக்கலை தளபாட வடிவமைப்புக்கலை, ஆடை வடிவமைப்புக்கலை முதலியவை உள்ளடங்கும். ஆடல், பாடல், கருவியிசை, கூத்து அரங்கு, உடற்சாகசக்கலை முதலியவை நிகழ்த்து கலையில் இடம்பெறும். இந்தியாவின் பெரும் கலைத்தொகுதி, “செவ்வியற் கலைகள்”, “நாட்டார் கலைகள்” என்ற துருவப்பாகுபாடுகளையும் கொண்டது.

சமூக அடுக்கமைவின் அடிமட்டங்களில் வாழ்வோரின் உழைப்பினால் தான் அனைத்துக் கலைகளும் உருவாக்கப்படுகின்ற, வரன்முறைக் கல்விக்கும் அளவீடுக்கும் உட்பட்ட வகையிலும், அரசர் மற்றும் மேட்டுக்குடியினரது நிபந்தனைக்களுக்கு ஏற்ற வகையிலும், கலையாக்கத்தை மேற்கொள்ளும் பொழுது, செவ்வியற்கலை வடிவம் ஏற்றம்பெறுகின்றது.

இந்திய மரபில் வரன்முறைப்படுத்தப்பட்ட பெரும் சமயங்களோடு செவ்வியற்கலைகளும் கிராமிய

வழிபாடு மற்றும் தொழில் முறைகளோடு நாட்டார் கலைகளும் ஒன்றிணைந்து வளரலாயின.

இந்தியக்கலை மரபின் தொன்மையான பதிவுகளை அகழ்வாய்வுகள் வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளன. சுமார் ஒரு இலட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட குகை ஓவியங்களை அகழ்வாளர் விஷ்ணுசிந்திரர் வக்கனங்கார் (1919 - 1988) விந்திய மலைத்தொடரில் கண்டு பிடித்தமை, ஓவிய வரலாற்றின் ஆழத்தைக் கற்காலத்துக்குக் கொண்டு சென்றுள்ளது.

தொன்மையான குகை குழுவாழ்வும், விலங்குகளுடன் நிகழ்த்திய போராட்டங்களும், இயற்கை நிலவரங்களோடு தொடர்புகொண்டெழுந்த மன வெழுச்சிகளும், அக்கால ஓவியங்களில் வெளிப்பாடு கொண்டிருந்தன. உலகின் பெரும்பாலான தொன்மைக் குகை ஓவியங்களில் விலங்குகளின் சித்திரிப்பே மேலோங்கியிருந்தமை வேட்டுவவாழ்க்கையின் ஊன்றிய மனப்பதிவுகளைத் தொடர்புபடுத்திக்காட்டுகின்றன.

நீண்ட வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியில் குகைக் குழுவாழ்க்கை, குலுக்குழுவாழ்க்கையாக மாற்றம் பெற்றது. தொழில் முறைகளிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்த்தொடங்கின. மந்தை மேய்ப்போடு இணைந்த ஆயர் வாழ்க்கையும், பயிர்ச்செய்கையோடு இணைந்த கிராமியவாழ்க்கையும் நிலைகொள்ள, கலையாக்கத்தில் மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின.

பயிர்ச்செய்கையுடன் இணைந்த வளர்ச்சியுற்ற நிலவுரிமை தனிச்சொத்துரிமை, முதலியவை கலைப்பனைவில் மனிதரை முதன்மைப்படுத்தத் தொடங்கின. மொகஞ்சதாரோவில் (கி.மு 2500) கண்டெடுக்கப்பட்ட ஆடல்நிகழ்த்தும்பெண்ணின் சிலை மனித உடலைக்கலைப்பொருளாக்கும்செயற்பாட்டை வெளிப்படுத்தியது.

சிற்பகலைகள் மற்றும் பேரரசுகளின் வளர்ச்சியோடு, கலைகளில் பல்வேறு தாக்கங்கள் நிகழ்த்தொடங்கின. ஆட்சியாளர் தமது அதிகாரத்தைப் பலப்படுத்திக்கொள்வதற்கு கலைகளைப் பலம் வாய்ந்த கருவிகளாக்கத் தொடங்கினர்.

கட்டடக்கலையில் நிகழ்த்தப்பட்ட பிரமாண்ட

மாக வடிவங்கள் உளவியல் நிலையில் மக்களிடத்துப் பயப்பாடுகளையும் தோற்றுவிக்கக் கூடியதாக அமைந்தது. பிரமாண்டமாக வடிவங்கள் பயத்தை இலகுவிலே அருட்டிவிடக்கூடியவை. அதிகாரத்துக்கு மக்களைக் கீழ்ப்படிய வைப்பதற்கு அது துணை செய்தது.

மௌரியப் பேரரசு காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட தூண்களில் சிங்கம், யானை, குதிரை முதலாம் முகங்களைக் கட்டமைக்கும் முயற்சி அதிகாரத்தை வெளிப்படுத்தும் குறியீடாயிற்று.

அசோகன் பௌத்த சமயத்துக்கு மாறிய வேளை தூண்களுக்குத் “தர்மத்தூண்கள்” எனப் பெயரிட்டமைபிறிதொரு செய்தி.

இந்தியாவில் ஆழவேரூன்றிய நிலப்புரப்புத்துவ அமைப்பு, மனிதவளத்தைச் சாதியாக கட்டமைப்புக்குள் கொண்டு வந்து, அதன் வழியாக மேலாதிக்கத்தை நிறுவினது. அவ்வகையில் கலைப்படைப்பை உருவாக்குவோருக்கும் சாதிய அடையாளங்களை மேலாதிக்கம் செலுத்தியோர் வழங்கினர்.

பழந்தமிழ் நாட்டில் ஆற்றுகை அல்லது நிகழ்த்துகை செய்யும் கலைஞர், “பாணர்”, “சூத்தர்” எனச் சாதிய அடையாளத்துக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். தொழிலும் சாதியமும் ஒன்றிணைக்கப்பட்டன. வட இந்தியாவில் நாடகக்கலைஞர் “பரதர்” எனப்பட்டனர். கதைகளை அளிக்கை செய்வோர் “கதகர்” எனப்பட்டனர். அவர்கள் மேலாதிக்கம் செலுத்துவோரின் தயவில் வாழ்வோராய் இருந்தனர். ஆடல் மகளிர் பாலியற்கரண்டலுக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டனர்.

இந்தியக்கலை மரபில் பெரும் (GRAND) அரங்கு, நாட்டார் அரங்கு, நகரும் அரங்கு என மூன்று வகை அரங்குகள் வளர்ச்சியுற்றிருந்தன. தமிழ் மரபில், “முன்தேர்க்குரவை”, “பின் தேர்க்குரவை” ஆகியவை நகரும் அரங்குக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றன. அரசரின் தேருக்கு முன்னால் நிகழ்த்தப்படுவது “முன்தேர்க்குரவை”, பின்னால் நிகழ்த்தப்படுவது, “பின்தேர்க்குரவை” அவற்றிலும் மேலாதிக்கம் உட்பொதியப்பட்டது. அரசர் புகழைக்கூறியவாறு நகரும் நிலையில் அரங்கு நிகழ்த்தப்பட்டது.

“பெரும் அரங்கு” என்பது ஆடம்பரமானது. மேட்டுக்குடியினரின் இரசனைக்குரியது. பெரும் மேடை, எழினிகள், ஆடம்பரமான ஆடை அணிகலன்கள், இசைக்கட்டமைப்பு வரையறை செய்யப்பட்ட நிலையில் ஆடுவோர் இயல்புகள் என்றவாறு அரங்கின் இயல்புகள் விபரிக்கப்படுகின்றன. பரதமுனிவரின் “நாட்டி சாஸ்திரம்” பெரும் அரங்கு பற்றிய செய்திகளையே தொகுத்துக் கூறியுள்ளது.

“நாட்டிய சாஸ்திரம்” எழுதப்பெற்ற காலம் இன்னமும் தெளிவாக முடிவு செய்யப்படவில்லை. அது கி.மு 200 ஆம் ஆண்டுக்கும் கி.பி 200 ஆம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் எழுதப்பெற்றிருக்கலாம் எனப்பொதுவாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. முப்பத்தாறு அதிகாரங்களையும், ஆறாயிரம் சுலோகங்களையும் கொண்ட அந்த நூல் இந்திய செவ்வியல் அரங்குக்கும் வடமொழிக்கும் உள்ள இறுகிய தொடர்பைப் புலப்படுத்துகின்றது.

மேலாதிக்க அதிகாரம், வடமொழி, செவ்வியற்

கலைகள், மேட்டுக்குடியினரின் இரசனை, ஆகியவற்றுக் கிடையேயிருந்த இறுகிய பிணைப்பை இந்தியக் கலை வரலாற்றிலே கண்டு கொள்ள முடியும்.

அபிநயங்கள் வழியாக சுவை (இரசம்) உருவாக்கப்படுதல் பற்றிய விபரிப்பு நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. செவ்வியற் கலைகளோடு இணைந்த தனித்த பரிமாணமாகவே அபிநய வழியான இரச உருவாக்கம் விபரிக்கப்படுகின்றது. ஆனால் நாட்டார் கலைகளில் இரசம் என்பது மக்களின் தொழில் முறைகளோடும் உழைப்போடும், வாழ்க்கைப்பிரச்சினைகளோடும் இணைந்த செறிவுடன் காட்டப்படுகின்றது.

செவ்வியற் கலைகளின் பயிற்றுமொழி வடமொழியாகவும், நாட்டார்கலைகளின் பயிற்று மொழி தாய் மொழியாகவும் இருத்தல், நாட்டார் கலைகளுக்குப் பிறிதொருநிலையிலே பலத்தைக்கொடுக்கிறது.

கலைகளுக்கும் சமூக அடுக்கமைவுக்குமுள்ள தொடர்பு தமிழ் மரபில் ஏற்கனவே நிறுவப்பெற்ற தொன்றாகும். “வேத்தியல்”, “பொதுவியல்” என்ற இரு வகைக்கூத்து அதனை வெளிப்படுத்தும்.

இந்தியச் செவ்வியல் நிகழ்த்துக் கலைகள் தமது தொடக்கத்தை சமயத்தொன்மங்களுடன் தொடர்புபடுத்தி விளக்குகின்றன. மேலாதிக்கத்தை நிறுவிக் கொள்வதற்கு அந்த இணைப்பு ஒரு வகையிலே துணை செய்கின்றது. நாட்டார் நிகழ்த்துகைக் கலைகளின் தொடக்கம் வளப்பெருக்கோடும், வீரவழிபாட்டோடும் பெருமளவில் இணைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

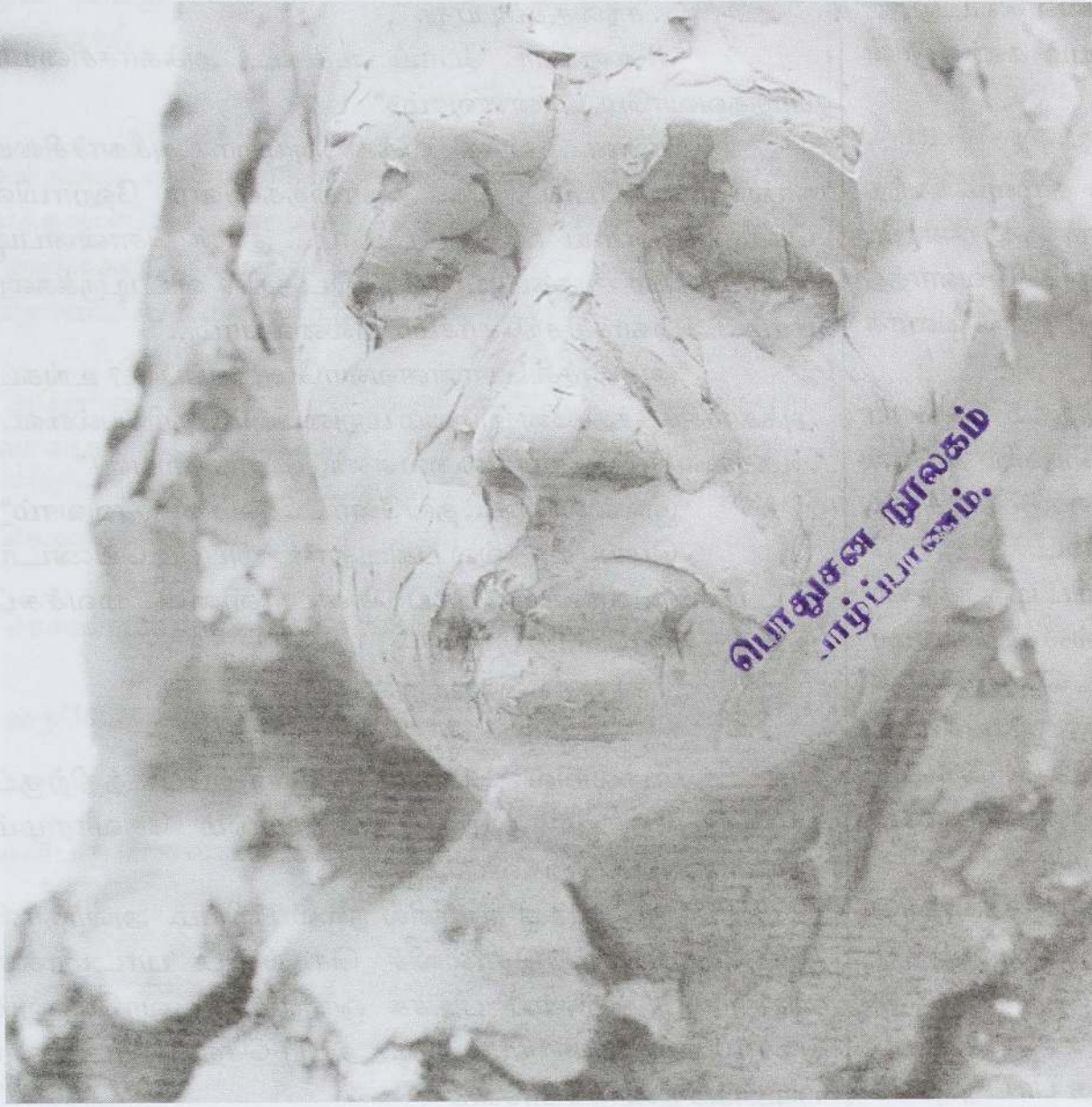
தொன்மக்கதைகளும் தொன்மப்பாத்திரங்களும் இந்தியாவின் செவ்வியற் கலைகளில் ஆழப்பரவி நின்றல், தொன்மக்கற்பனைகளை மீட்டுருவாக்கம் செய்வதாக மட்டுமன்றி, ஏற்றத்தாழ்வுள்ள சமூக இயல்பையும், மேலாதிக்க நிறுவனங்களையும் பாதுகாத்துக் கையளிப்புச் செய்யும் செயற்பாடாகவும் அமைகின்றது.

இந்தியக்கலை மரபில் சித்தர்களின் செயற்பாடுகள் தனித்துவமானவை. சித்தர்கள் அனைவரையும் ஒரே பண்புக் கூறுக்குள் அடக்கமுடியாவிடினும், அவர்களில் ஒரு சாரார் நிறுவன எதிர்ப்பாளர்களாகவும், கலகக்காரர்களாகவும், கலைகள் தொடர்பான மாற்றுச் சிந்தனையாளராகவும் அமைந்துள்ளனர்.

செவ்வியல் மரபுகளை மீறிய மாறுபாடான கலைமரபாகிய தாந்திரிக(TANTRIC) மரபு சித்தர்களால் உருவாக்கப்பட்டது.

சில ஆய்வாளர் தாந்திரிகச் செயற்பாட்டை வேத நெறிசார்ந்ததென்றும், சாராதென்றும் இரு கூறாகப் பிரிக்கின்றனர். வேதநெறி சாராத் தாந்திரிகக் கலைமரபு சித்தர்களால் உருவாக்கப்பட்டது என்பது நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளது. பெரும்பாலான சித்தர்கள் சமூக அடுக்கமைவின் அடிநிலைமாந்தர்களாக இருந்தமையால் மேலோரின் அங்கீகாரம் அவர்களுக்குக் கிடைக்கப்பெற்றிருந்தது.

“நயப்பு நிலைதிறனாய்வு” என்று இறுகிய முறைமையால் இந்தியக் கலைகளின் சமூகுப் பரிமாணங்களைக் கண்டறியமுடியாதுள்ளது. கலைகளுக்கும் மேலாதிக்கத்துக்குமுள்ள தொடர்புகளைக் கண்டறிய முடியாதநிலை, மேல்வர்க்கத்தினருக்குச் சாதகமான விரிப்பையே ஏற்படுத்தி வருகின்றது. ●

சந்தை உறவும் சராசரி விலையும்

“கடைசியில் உங்களுக்கு விடுதலை அக்காச்சி...”

ஆனந்தியின் உதடுகள் அழகையில் கோணித் துடித்தன. தன்மேல் திணிக்கப்பட்ட வாழ்க்கையைச் சுமந்து சுமந்து அக்காச்சி நொந்து போயிருந்ததை ஆனந்தி அறிவாள். புருசனை இழந்து, கையில் இருந்ததை யாராருக்கோ கொடுத்து தம்பிமாரிடம் ஒண்டிக்கொண்ட ஏமாளியாக... அக்காச்சி நன்றாக அடிபட்டுட்டா.

அக்காச்சி இப்போது சுதந்தரி!

“தங்கச்சி, ஆண்டவன் அண்டைக்கு எழுதின எழுத்தை ஆராலும் மாத்தி எழுத ஏலுமோ...?”

அக்காச்சியை ஆனந்தி கடைசியாகப் பார்த்தபோது அவ அடிக்கடி முணுமுணுத்தது இதைத்தான்.

அக்காச்சியின் சீவன் போகும்போதும், அவவின் தொண்டைக்குள் இந்தக் கேள்விதான் சிக்கிக் கொண்டிருந்ததோ!

... ஆனந்தியின் கண்களில் அடைபட்டுக் கிடந்த கண்ணீர் கசியத் தொடங்கியது.

“அக்காச்சி, இனி நான் சாகும்வரைக்கும் இந்தக் கேள்வியை காவிக்கொண்டு திரியப்போறனோ...”

அக்காச்சி என்ற தாயின் பிரிவு தந்த வலியா, சற்றுமுன் தம்பி அள்ளிக் கொட்டிய நெருப்பு வார்த்தைகளின் தகிப்பா... மனம் புண்ணாகிக் கிடந்தது.

“சின்னக்கா... நீங்கள் ஒண்டும் காசு தரத்தேவையில்லை.

அக்காச்சிட செத்தவீட்டை நடத்த எனக்குத் தெரியும்...”

குத்தல் வார்த்தைகள் முகத்தில் அறைந்தன... ஏன் இவன்... இப்படிப் பேசுவது என் செல்லத் தம்பி தானா...? ஆனந்தியால் நம்ப முடியவில்லை.

... சந்தை கூடியிருந்தது.

“அக்காச்சிக்கு தான் மாசா மாசம் காசு அனுப்பினவ்வாம் எண்டு போனமுறை வந்தநேரம் சின்னக்கா சொன்னவ அல்லோ... இவ அப்பிடி அனுப்பிறதெண்டா கனடாவில இருந்து எங்களுக்கு அனுப்பியிருக்கலாமே! எங்களில நம்பிக்கை இல்லையே? அதுதான் இவருக்குக் கோவம். இப்ப செத்தவீட்டுச் செலவிலயும் ஒரு சதமும் தரவேண்டாம் எண்டு பேசிப்போட்டார்...?”

“உப்பிடித்தானடி... அவை வெளிநாட்டில பிள்ளைகளோட போய் இருப்பினை... பிறகு...”

... சந்தை கலைந்தது.

யாராரோ வந்து துக்கம் விசாரிப்பதும், ஏதேதோ கேட்பதும் சமூக உறவுகளின் சடங்காசாரமாக ... “இவதானாம் வெளிநாட்டில இருக்கிற அந்தத் தங்கச்சி” என்று செய்தி எரிகின்ற ஊதுபத்தியின் புகையாகப்பரவ...

ஆனந்தியின் மூடியிருந்த கண்களுக்குள், கடைசியாக அக்காச்சியைப் பார்த்த அந்த நாள்... திரைப்படமாக ஒடிக்கொண்டிருந்தது.

அன்று... அந்தப் பெண் காட்டிய கதிரையைப் பார்த்த ஆனந்திக்கு அடிவயிறு கலங்கியது.

அக்காச்சி...! பதைபதைத்ததும் பாய்ந்து சென்றதும்...

“என்ன கோலம் இது...” ஆனந்தி அக்காச்சியின் முகத்தோடு முகம்வைத்துத் தேம்பினாள்.

இருண்ட காட்டுக்குள் திசை தெரியாமல் தவிக்கும் சிறுமிபோல... அக்காச்சியின் இலக்கற்ற பார்வை...

அக்காச்சி அவளைக் கூர்ந்து பார்த்தாள்... “ஆரது...?”

ஆனந்தி அக்காச்சியின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டாள். வார்த்தைகள் தொண்டைக்குள் இடிபட்டன.

“அக்காச்சி... என்னைத் தெரியேல் லையோ... உங்கட

தங்கச்சி ஆனந்தி...”

அக்காச்சியின் முகத்தில் ஒரு மின்னல் வெட்டு...

கண்களுக்குள் ஓடிவந்து நிறையும் கண்ணீரின் மினுமினுப்பு...

“தங்கச்சி... வந்திட்டியேம்மா...”

நெஞ்சைத் தொட்டு... கட்டித் தழுவும் அந்த அன்புப் பார்வையில் ஆனந்தி சுக்குநூறாகச் சிதறினாள். தாய்க்குத் தாயாக... எல்லோரையும் தூக்கி வளர்த்த மூத்த தமக்கையாக... அன்பைப் பொழிந்த சீவனாக இருந்த அக்காச்சி... ஐயோ...

உடைந்த கட்டில்... இன்னும் சுத்தம் செய்யப் படாத அழுக்குத்தரை... மூலைக்கட்டில்களில் சாவை எதிர்பார்த்து துணிக்குவியல்களாய் திரண்டு கிடக்கும் முதுமைச் சருக்கங்கள்...!... குமட்டும் வாடை...

“அக்காச்சியை நல்ல ஹோமில் விட்டிருக்கிறேன். அவை நல்ல வடிவாப் பாக்கினம். அவ நல்ல சந்தோசமா சுகமா இருக்கிறா” என்று தம்பி அடிக்கடி தொலைபேசியில் சொன்னது...? கனடாவின் கூதல் இரவுகளில், அக்காச்சியைக் கனவில் கண்டு தூக்கம் கெட்ட போதெல்லாம்... தம்பியின் இந்த வார்த்தைகள்தானே ஆனந்திக்கு வெதுவெதுப்பைத் தந்தன!

அக்காச்சியின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு ஆனந்தி ஏதேதோ பிதற்றியபடி அழுததைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அக்காச்சி “களுக்” என்று சிரித்தா... புத்தி பேதலித்தவபோல..

“தங்கச்சி... அப்பு சொல்லித்தந்த பாட்டு நான் பாடுறனான்... உனக்குத் தெரியுமல்லோ!

தாயார் இருந்தென்ன

தந்தையும் இருந்தென்ன

தன்பிறவி உறவுகோடி

தனமலை குவித்தென்ன

கனபேர் எடுத்தென்ன

தரணியை ஆண்டுமென்ன...

உதவுமோ இதுவெல்லாம்

சந்தை உறவென்றுதான்

உன்னிரு பாதம் பிடித்தேன்

.....

அப்பு எப்பவோ பாடமாக்குவிச்சவர். இப்ப நினைச்சுப் பாக்கிறேன்...” அரைகுறையாய் விடப்பட்ட வாக்கியத்தில் ஆயிரம் அர்த்தங்கள்!

அக்காச்சிக்கு இப்பவும் அடக்கமுடியாமல் சிரிப்பு வந்தது.

“இஞ்சரம்மா, அழாதே! எழுதின எழுத்துப் படிதான் எல்லாம் நடக்கும். ஆண்டவன் அண்டைக்கு எழுதினதை அழிச்சு எழுத ஏலுமோ... சொல்லு பாப்பம்...!

அன்பு, பொறுமை, சகோதரபாசம் என்றெல்லாம் மூளைக்குள் திணித்து, பெண்ணைப் பொதி மாடாக்கிய சமூகம்! பிறப்பிலிருந்து இறப்புவரை எவரையோ சார்ந்தே வாழவேண்டிய ஆதரவற்ற பெண்கள்! தந்தை, கணவன், மகன், சகோதரன்! எசமான்கள்!... எசமான்கள் மட்டும் மாறிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். பெண்கள்... நித்திய அடிமைகள்!

ஆனந்திக்கு மூளை கொதித்தது!

அக்காச்சி தனது நினைவுகளின் பின்னால் போய்க் கொண்டிருந்தா. பழுத்த பழம் இனியும்

கிளையில் ஓட்டியிராது என்று ஆனந்திக்குப் பட்டது.

... சந்தை கூடியது.

“சின்னக்கா போய் உங்கட அக்காச்சியைப் பாத்தவவாமே... என்னவாம்?”

“என்ன... விக்கி விக்கி அமுறா. அக்காச்சியை நாங்கள் அப்பிடி ஒரு அநாதைகளின்ர ஹோமில் கொண்டு போய் விட்டிட்டமாம்... தான் சொன்னபடி கொழும்பில் காசுகட்டி நல்ல இடத்தில் விட்டிருக்கலாமாம்... அக்காச்சி சந்தோசமா இல்லையாம்...”

“அக்காச்சி சொன்னவவாமோ அப்பிடி? உங்கட அக்காச்சிக்குத்தானே இம்மை மறுமையும் தெரியேல்லை... ஆக்களையும் தெரியுதில்லை என்று சொன்னியள்!”

“இல்லையாம்... தன்னோட அவ கதைச்சவவாம்”

“மெய்யே! நல்ல பகிடிதான். அப்படியெண்டா, கூட்டிக் கொண்டு போய் கனடாவிலை வைச்சுப் பாக்கிறதுதானே...”

... சந்தை கலைந்தது.

காலையில் அக்காச்சி சுவாமிப்படத்திற்குப் பூவைப்பதே ஓர் அழகு! அவ பாடும் தேவாரமும் திருவாசகமும் அதைவிட அழகு!

“அப்புவுக்கு என்னில நல்ல புறியம். அவர்தான் இதையெல்லாம் சொல்லிச் சொல்லிப் பாடமாக்கு விச்சவர். நீ நல்லாப் படிச்சு ஒரு ரீச்சரா வரவேணும் என்று சொல்லுவார். ஆனா... அப்பு செத்ததோட என்ற படிப்பும் நிண்டுபோச்சு...”

கல்வியைத் தரவேண்டிய அப்புவின், ரீச்சர் கனவுகளை விதைத்த அப்புவின் திடீர் மரணத்துடன், ஆண்டவன் அவசரமாகக் கிறுக்கிவிட்ட அக்காச்சியின் தலையெழுத்து!

அக்காச்சி பூக்களை விதவிதமாக அடுக்கிய படியே பேசிக் கொண்டிருப்பா.

“எனக்குக் கீழே குஞ்சு குருமன் ஆறு. தம்பி கைக்குழந்தை. அம்மா என்ன செய்வா... பாவம். நான் தான் எல்லாரையும் வளர்த்தனான். என்னெண்டு பள்ளிக்குடம் போறது... பதினாறு வயசில எனக்குக் கலியாணம்...”

கல்யாணம்... அடுத்த முடிச்சாய் கழுத்தை இறுக்கி.. கைமாறிய ஆசைக்கனவுகள்... கனவாகவே நின்றுவிட!

அக்காச்சியின் கண்களில் கண்ணீர் முட்டும்.

“என்ர மனிசனுக்கு படிப்பு வாசனை இல்லை... தண்ணி வாசனைதான் எப்பவும்...! முரட்டு மனுசன்! நான் பேப்பர் வாசிச்சாலும் புடிக்காது. பொம்பிளைக்கு சமைக்கத் தெரிஞ்சாப் போதும்... என்ன ரீச்சர் வேலைக்கே போகப் போறாய் என்று ரெண்டு மிதிமிதிக்கும்...”

மிதிபட்ட கனவுகள்... மிதிபட்ட சுய கௌரவம்... மிதிபட்ட பெண்மை...

அக்காச்சி சேலைத்தலைப்பால் கண்ணைத் துடைப்பா.

“பெண்பிறவி படியாததாலை... என்ர சொந்தக் காலில நிக்க முடியாமப் போச்சம்மா... தன்ர சொந்தக் காலில நில்லாட்டா பொம்பிளைகளை ஒரு மனிசப் பிறவியாத் தன்னும் மதிக்காதுகள்... நீயெண்டாலும் நல்லாப் படிச்சு முன்னுக்கு வாற வழியைப் பார்த்தங்கச்சி.”

தன் பாசத்தையும் உழைப்பையும் எல்லோருக்கும் பங்குபோட்டு...தாய்க்குத் தாயாக வாழ்ந்த அக்காச்சி...!

செத்தவீட்டை சிம்பிளாகச் செய்யுமாறும், தங்களை எதிர்பார்க்க வேண்டாமென்றும், அக்காச்சி எத்தனையோ வருடங்களாகத் தூக்கி வளர்த்த அவவின் “குஞ்சுகள்” வெளிநாட்டிலிருந்து குறுஞ்செய்தியும் தொலைபேசி அழைப்புகளும் விடுத்தனர்.

தம்பியின் மகன், அக்காச்சியின் முகத்தை “குளோஸ் அப்”பில் எடுத்து அனுப்பி, அழகையை வரவழைக்க அவர்களுக்கு உதவிக் கொண்டிருந்தான்.

ஆனந்தியின் கண்கள் வெறுமையைத் துளாவிக்கொண்டிருந்தன.

யாரோ ஒரு பெண் திருவாசகம் பாடிக் கொண்டிருந்தாள். அக்காச்சி அடிக்கடி பாடும் பாட்டு...

பாடிமுடித்த அந்தப் பெண் ஆனந்தியின் அருகே அமர்ந்து கொண்டாள்.

“அன்ரி...”

ஆனந்தி அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து “என்ன” என்பது போல ஏறிட்டாள்.

“நீங்கள்... இவ்விட தங்கச்சி ஆனந்தி அன்ரி தானே...?”

“ஓம்... நீர் யார் பிள்ளை?”

“நான் மலரிட மகள்... அம்மா உங்களோட படிச்சவவாம்...”

“ஓமோம்... பாவம் மலரும் இந்தப் பிரச்சினைக்கை மோசம் போட்டாள் எண்டு அறிஞ்சனான்... நீர் என்ன செய்யிறீர் பிள்ளை?”

“நான் கொலேஜ் ஓவ் எடியூ கேசனால வெளிக்கிட்டு ரீச்சரா எடுபட்டிருக்கிறன்...”

அந்தப் பெண் மெல்ல விசம்பினதை ஆனந்தி ஆச்சரியமாகப் பார்த்தாள்.

“அன்ரி... இந்தப் பெரியம்மா தான் நான் படிக்கக் காசு தந்தவ... அவ இல்லாட்டி... நான்... நான்...”

அந்தப் பெண்ணின் கண்களில் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது.

“அக்காச்சியோ...?” ஆனந்தியின் மனதில் ஓர் பரபரப்பு...

“ஓம் அன்ரி... நீங்கள் மாசா மாசம் அனுப்பிற காசை அப்பிட்யே என்ற படிப்புக்கெண்டு தாறவ... தாயில்லாத பெட்டை... நீ ஆர்ர கையையும் எதிர் பாராம தைரியமா நிக்கவேணும் எண்டு நெடுகச் சொல்லுறவ...”

திடீரென ஆனந்தியின் மனம் காற்றுப்போல் இலேசாகி... பெருமையால் பூரித்தது.

ஆனந்தி ஆவலோடு அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தாள்.

“வேற என்னம்மா சொன்னவ...?” குரல் தளுதளுத்தது.

“தான் உதவி செய்ததை உங்களைவிட வேற ஒருவருக்கும் கடசிமட்டும் சொல்லவே கூடாது எண்டும் சொன்னவ...”

...அக்காச்சி..! என்ற அக்காச்சி..!

அந்தப் பெண்ணின் கைகள் ஆனந்தியின்

கையைப் பற்றிக் கொண்டன.

“அன்ரி, நீங்களும் பெரியம்மாவும் இல்லாட்டி... நான்...”

“இன்னொரு அக்காச்சியா உருவாகியிருப்பாய் பிள்ளை” என்று மனதில் நினைத்த ஆனந்தி, நீட்டி நிமிர்ந்து கிடந்த அக்காச்சியின் முகத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். என்ன ஒரு வைராக்கியம்...

அக்காச்சி!... இந்தப் பிள்ளையிட விதியை வடிவா மாத்தி எழுதிட்டியள்!

தொண்டைக்குள் சிக்கிக் கொண்டிருந்த அந்தக்கேள்வி காணாமல் போயிருந்தது. இனம்புரியாத நிம்மதி அங்கு பரவியது...

ஆனந்தி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். ஆனந்தியின் முகத்தில்... புதிராக இருந்தது புரிந்து விட்டதால் முகிழ்த்த புன்னகை!

ஆனந்தியின் மனம் தெளிந்திருந்தது.

....அக்காச்சி, நானும் சொல்லமாட்டேன் அக்காச்சி! இந்தச் சந்தை உறவுகள், சந்தை அளவு கோல்கள்...மதிப்புகள்... யாருக்கு வேணும்?...

அவள் உணர்வுகளையும் பாசத்தையும் கூவி விற்கும் வியாபாரியல்ல... மனநோயாளியுமல்ல!

அவள் ஒரு பெண்!

ஆனந்தி தான் பத்திரமாகப் பொத்தி வைத்திருக்கும் அக்காச்சியின் கடிதங்களை எடுத்து வாசித்தாள்.

“முருகன் அருளால் என்றும் சுகமாய் வாழும் தங்கச்சி, பிள்ளைகளுக்கு அக்காச்சி எழுதிக்கொள்வது, ...நீ அனுப்பிற காசை பாங்கர் கொண்டுவந்து தாறவர். எனக்கு விருப்பமானபடி செலவழிக்கச் சொல்லி எழுதினாய். அப்பிடித்தான் செய்யிறனான். சந்தோசம் தங்கச்சி...”

ஆனந்தியின் மனம் மகிழ்ச்சியால் நிறைந்திருந்தது...

... சந்தை கூடியது.

“...அவையவை கனடா, லண்டன் எண்டு பறந்திட்டினம்... அங்க சொகுசா இருந்திட்டு இங்க எங்களில குறை பிடிக்கிறது...தம்பியார் ஏதோ கோவத்தில சொல்லிப்போட்டார் எண்டு... காசை அந்த முதியோர் இல்லத்துக்கே குடுக்கிறது... கொஞ்சமெண்டாலும் சகோதரபாசம் வேண்டாமே...”

ஊனமாகிப் போன உறவுகளின் வாய்கள் ஓயாமல் அரைபட்டன.

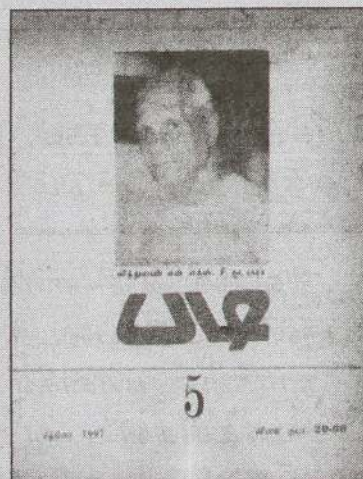
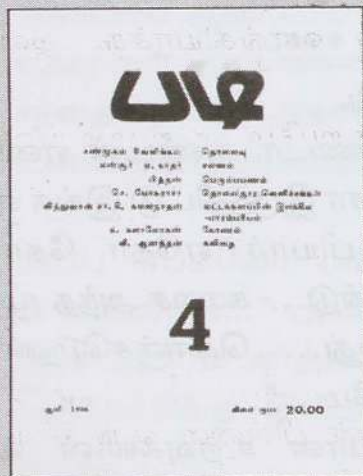
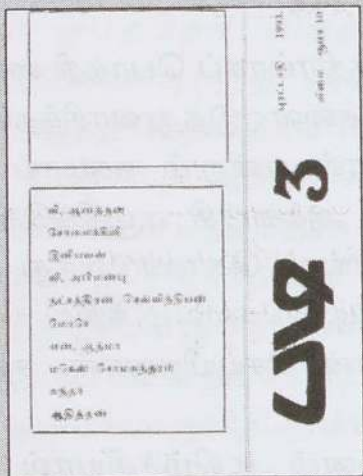
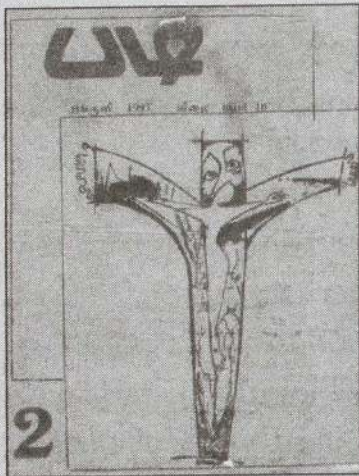
பாசத்தை நிறுத்துப் பார்க்கின்ற வியாபாரிகளாக அவர்கள்!

அங்கே வாங்குபவர்கள், விற்பவர்கள், இடைத் தரகர்கள், எசமான்கள்... வந்து கொண்டும் போய்க் கொண்டும் இருந்தனர்.

அன்புக்கு அடிமாட்டு விலை பேசினார்கள் வியாபாரிகள்... ஆதரவற்ற பெண்களின் உழைப்பைச் சுரண்ட கூட்டம் போட்டு ஆலோசித்தார்கள் எசமான்கள்.

அங்கே, பல அக்காச்சிகள்... ஆதரவற்ற பெண்கள்... தமது விதியை மாற்றி எழுதுவோருக்காக விழிபிதுங்கக் காத்திருக்கின்றனர்...

ஆனால்...சந்தையோ லாபத்தை மட்டுமே நோக்கியது... அது நாளையும் கூடும்.

மட்டக்களப்புச் சஞ்சிகைகளில்

“படி” ஒரு மதிப்பீடு

சிவராசா ஓசாநிதி

“மட்டக்களப்பில் இலக்கியச் சஞ்சிகைகளாக மலர், தாரகை, வயல், பாரதி, சுமைதாங்கி, தொண்டன், போது, பாடும் போன்ற பல சஞ்சிகைகள் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள் சில அற்பாயுளில் மடிந்தன. ஒரு சில இதழ்கள் மட்டும் ஒரு வருடத்திற்கு மேல் நீடித்தன. எவ்வாறாயினும் அவை இலக்கிய உலகில் ஆழத்தடம் பதித்தன என்பதை மறுக்க முடியாது” (அன்புமணி, 2003). அந்தவகையில் மட்டக்களப்புச் சஞ்சிகைகளில் ஒன்றான “படி” சஞ்சிகையும் ஐந்து இதழ்களுடன் நின்று போனாலும் இலக்கிய உலகில் குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் காணப்படுகிறது. முதலாவது “படி” சஞ்சிகை 1993 ஜனவரி மாதம் மட்டக்களப்பில் இருந்து வெ. தவராஜா, கே. லோரன்ஸ், ஜி. நிர்மலராஜ் என்பவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு இருமாத இதழாக நெகிழ்வுத்தன்மையுடன் பொதுவான ஒருநிலையை வெளிப்படுத்தும் நோக்கில் வெளிவந்துள்ளது. (படி: 1993).

இரண்டாவது “படி” சஞ்சிகை 1993 மார்ச் மாதம் மேற்குறிப்பிட்டுள்ள மூவரையும் ஆசிரியராகக் கொண்டும், மூன்றாவது “படி” சஞ்சிகை 1993 செப்டெம்பர் மாதம் வெ. தவராசா மற்றும் லோரன்ஸ் ஆகியோரை ஆசிரியராகக் கொண்டும் நான்காவது “படி” சஞ்சிகை நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்னர் 1996 மார்ச் மாதத்தில் வெ. தவராசா என்பவரை மட்டும் ஆசிரியராகக் கொண்டும் வெளிவந்துள்ளது. இறுதிச் சஞ்சிகை அதே ஆசிரியரால் 1997 ஏப்ரல் மாதம் வெளிவந்துள்ளது. இவ் இறுதிச் சஞ்சிகை எவ். எக்ஸ், சி. நடராசாவின் சிறப்பிதழாக வெளிவந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இச்சஞ்சிகையில் “இளைஞர் களம்” என்னும் பகுதி புதிதாக இடம் பெற்றுள்ளது. இப்பகுதியில் இளைஞர்களின் கவிதைகளுக்கு இடமளிக்கப்பட்டுள்ளது. “படி” சஞ்சிகை நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்னரும் தனது இலக்கிய ஆளுமையை வெளிப்படுத்த முயற்சித்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

“படி” சஞ்சிகை மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த வாசுதேவன், மலர்ச் செல்வன், வி. மைக்கல் கொலின், செ. யோகராசா, சி. ஜெயசங்கர், சாருமதி போன்ற எழுத்தாளர்களுக்கும், மட்டக்களப்புத் தவிர்ந்த வீ. ஆனந்தன், சோலைக்கிளி, கல்லூரான் போன்ற எழுத்தாளர்களுக்கும் களமமைத்துக் கொடுத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. “படியில்”, “தூர வெளிச்சங்கள்” எனும் தலைப்பில் புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் பற்றிய பதிவுகளும் “மோசேயின் டயறி” எனும் தலைப்பில் அவருடைய டயறிக் குறிப்புகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. ஐந்தாவது சஞ்சிகையான எவ்.எக்ஸ்.சி. நடராசாவின் சிறப்புச் சஞ்சிகையில் மோசேயின் டயறிக் குறிப்புகள் இடம்பெறவில்லை.

“படி” ஈழம் முழுவதும் வாசகர்களையும் விமர்சகர்களையும் தன்வயப்படுத்திக் கொண்டது. அந்தவகையில் கொழும்பு அந்தனி ஜீவா, கிண்ணியா சுதன், நீர்கொழும்பு கே. ரி. தவராஜா, பிரான்ஸ் கி.பி. அரவிந்தன் போன்றோர்களைக் குறிப்பிடலாம். “படி”யில் கவிதைகள், சிறுகதைகள்,

கட்டுரைகள், நேர்காணல்கள் என்பன இடம் பெற்றுள்ளன.

கவிதைகளைப் பொறுத்தவரையில் பெரும்பாலான கவிதைகள் ஈழத்தின் யுத்தகுழலை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளன. வாசுதேவனின் “இறுதி நேரம்”, சோலைக்கிளியின் “காக்கை நாய்ச் சவாரி”, “பாம்பு பாம்பு” என்னும் கவிதைகள், ரீ.எல்.ஜவ்பர்கானின் “மௌனித்த அக்கினியும் மரணித்த நேசமும்”, மன்தூர் ஏ. காதிரின் “சலனம்”, சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் “தொலைவு”, வி. மைக்கல் கொலினின் “சத்ய வெற்றி”, த. மலர்ச்செல்வனின் “எப்ப...?”, பிரியா மகாலிங்கத்தின் “நேற்றைய இரவு”, ஏ. கே. தாயானந்தனின் “எங்கள் தேசம்”, சுகிர்தராஜனின் “திருவிழாவும் தீ மதிப்பும்” என்னும் கவிதைகளைக் குறிப்பிடலாம். மட்டக்களப்புச் போர்ச்சுழலின் நிலையை வாசுதேவனின் “இறுதி நேரம்” என்னும் கவிதை, முன் வைத்துள்ளது.

“நெஞ்செதிரே நீண்டு விட்ட துப்பாக்கிக் குழல்முன்
பிரமாண்டமாய் விரிந்த கணங்களில்
வாழ்வின் அர்த்தமும் அழைப்பும்.
பொங்கி வழிய,
அவன் பேசி முடிப்பதற்குள்...
தன்னைப் புரிய வைப்பதற்குள்
தீர்ந்தது வெடி” (வாசுதேவன், 1993)

போரின் போது இராணுவத்தினரின் நெருக்கடியை சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் “தொலைவு” என்னும் கவிதை, முன்வைத்துள்ளது. அதாவது பிரயாணங்களின் போது எதிர்நோக்கியுள்ள பிரச்சினையைச் முன்வைத்துள்ளது. மேலும் யுத்த காலத்தில் சுதந்திரமாக வாழ முடியாத நிலையையும், இராணுவத்தினரதும் பொலிசாரினதும் நெருக்கடிகளையும் வி. மைக்கல் கொலினின் “சத்ய வெற்றி”(1997) என்னும் கவிதை முன்வைத்துள்ளது. உதாரணமாக சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் “தொலைவு” என்னும் கவிதையில் இருந்து சில வரிகள் பின்வருமாறு.

“திரும்பி வருகையில்
பாலத்தடியில்
நேருக்குநேர்
சோதனை முகாமின்
தார்ப் பீப்பா ஓடைக்கிடையில்
சிவப்புச் சேலை
சிரிப்புத் தேங்க” (சிவலிங்கம், ச., 1996)

யுத்தத்தில் அதிகளவான மக்கள் உயிரிழந்துள்ளதை, மழை நீர் பாய்ந்து ஓடுவதையும் விட அதிகமாகக் குருதி பாய்ந்து ஓடியுள்ளதாக சுகிர்தராஜனின் “திருவிழாவும் தீ மதிப்பும்” என்னும் கவிதையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

“கோடை சரிந்த நேரம்
மழை பெய்தது உண்மை தான்
ஆனாலும்
குருதியிடம் தோற்று விட்டது” (சுகிர்தராஜா, 1997)

யுத்த காலச் சூழலில் அகதி முகாம்களிலும், சிறைச்சாலைகளிலும் தான் அனுபவித்த துன்பத்தை த. மலர்ச்செல்வனின் “எப்ப...?” (1997) என்னும் கவிதையும், காலையில் எழுந்ததும் உயிரிழந்த உறவினர்களின் சடலங்களிலும் துப்பாக்கிக் ரவைகளிலும் கண் விழக்கின்ற மக்களின் நிலையை பிரியா மகாலிங்கத்தின்

“நேற்றைய இரவு” (1997) என்னும் கவிதையும் வெளிப்படுத்தப்படுத்தியுள்ளன.

சோலைக்கிளி தன்னுடைய கவிதைகளில் அஃறிணைப் பொருட்களினூடாக தான் கூறவந்த விடயத்தை வெளிப்படுத்தியிருப்பார். இது இவருடைய சிறப்பம்சம் என்றே கூறவேண்டும். அவ்வாறே “காக்கை நாய்ச் சவாரி” என்னும் கவிதையில், இனவேற்றுமையை சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். அதாவது காகமும், நாயும் ஒன்றுடன் ஒன்று பொருந்தாத மிருகங்கள் ஆனால் அவை இரண்டும் ஒன்றுபட்டுள்ளன. அதாவது நாயின் தோளில் காகம் சவாரி செய்கின்றது. ஆனால் மனித இனங்கள் ஒரே இனமாக இருந்தாலும் இன வேற்றுமை காட்டுகின்றனர் என்பதையே இக்கவிதையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அதாவது இன ஒற்றுமையை இக்கவிதை வலியுறுத்தியுள்ளது.

“ஒரு கவிஞன்
அது நான் தான்
தினமும் கண்ணீர் விடுகிறேன்
மனித அழிவுக்காக,
இந்த காக்கை நாய்ச் சவாரி
திருப்தி தருகிறது
பார்க்க” (சோலைக்கிளி, 1993)

ரீ.எல்.ஜவ்பர்கானின் “மௌனித்த அக்கினியும் மரணித்த நேசமும்” என்னும் கவிதையில், யுத்தத்தினால் எதிர்காலச் சந்ததியினரின் வாழ்க்கை கேள்விக்குறியாகி உள்ளதைக் காண முடிந்துள்ளது.

“வெடித்துப்போன மனசுகள்
வெந்துபோன உடல்கள்
சுதந்திரமும், உரிமையும்
சுட்டுக் கொல்லப்பட்டு
அனாதையாகிப்போன
சனநாயக நாட்டில்
பேரப்பிள்ளையாக இந்த மானுடங்கள்”

(ஜவ்பர்கான், ரீ, எல்., 1993)

நட்சத்திரன் செவ்விந்தியனின் “அங்கலாய்த்தல்” என்னும் கவிதை, யாழ்ப்பாணத்தில் யுத்தத்திற்குப் பின்னர் காணப்பட்ட சுதந்திரமான நிலையை மீட்டிப் பார்ப்பதாக அமைந்துள்ளது.

“ஒரு மாரிப்பனிக்கால
விடியலில் நான் எழும்புகிறேன்
அப்படியொரு யாழ்ப்பாணத்து இரவு நினைவு
முருங்கை மர இலைகள்
புல் நுனியில் பணித்துளி
பரந்துபட்ட வசந்த காலங்கள்
வீதியில் போன சைக்கிளையும் மனிதனையும் ரசித்து
பனங்காய் விழுகிற சத்தம் கேட்டு
நாங்கள் படுக்கைக்குப் போனோம்
அது அப்ப” (நட்சத்திரன் செவ்விந்தியன், 1993)

மேற்குலச் சிந்தனையாளரான “நியெட்ஸே” என்பவரை நினைவுகூறும் வகையில் என். சண்முகலிங்கத்தின் “நியட்ஸே” என்னும் கவிதை அமைந்துள்ளது. இவர் விடுதலைக்கான அதிகாரத்தைப் பெற வேண்டும் என்ற சிந்தனையையும் அறத்தையும் முதன்மைப்படுத்தியவர். எனவே இலங்கை மக்களும் யுத்தத்திலிருந்து விடுதலைக்கான அதிகாரத்தைப் பெற வேண்டும் என்னும் நோக்கில் இக்கவிதை

அமைந்திருக்கலாம்.

“வலிமையே வாழ்வின் அறமாய்

வாழ்ந்தும்

வாழ வைத்தும்

மனிதனுக்கு அப்பாலும்

ஒரு மாமனிதனாய்

என் நெஞ்சம் நிமிரும்” (சண்முகலிங்கம், என்., 1997)

பெண்களின் பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தும் சில கவிதைகளும் “படி”யில் இடம்பெற்றுள்ளன. இனியவளின் “தனித்திருத்தல்” என்னும் கவிதையை உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம்.

“எனக்குத் தேவை

இனி.

அலைகளை விழுங்கிய

கடலின் அமைதி

திசைகளைத் தொலைத்த

சமவெளியில் இருக்கை

முகத்தினை மறைக்கும்

இருட்டில் ஒரு வாழ்வு” (இனியவள், 1993)

இவை மட்டுமன்றி தத்துவம், காதல் என்பவற்றையும் சிலகவிதைகள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. வாழ்வு என்பது மரமோ, மரத்தின் நிழலைப் போன்ற தல்ல அது மரணத்தின் நிழலாகும் என்னும் தத்துவார்த்த ரீதியில் கல்லூரானின் “வாழ்வும் நிழலும்” (1997) என்னும் கவிதை அமைந்துள்ளது. என். ஆத்மாவின் “அவளைப் பற்றிய கோடை மழைக் கவிதை” என்னும் கவிதை, காதலியின் நினைவை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. இக்கவிதையில் இருந்து சில வரிகள் பின்வருமாறு.

“சதுரக் கம்பிகளுக்கு அப்பால்

எதிர் வீட்டுப் பீலியால் நீர் வழிவது

தெரிந்திற்று

அச்சிறு துளி

ஒளியின் பின் எனைச் சூழவும் முற்றாய்

நிரம்பியிருக்கிற கறுப்பு வெளியினிலே

அவள் முகம் மட்டும்” (என். ஆத்மா, 1993)

சிறுகதைகளை நோக்கும்போது கருணையோகனின் (செ. யோகராசாவின்) “சுடு நெருப்பும் கட்டெறும்புகளும்” (1993) என்னும் சிறுகதை ஈழத்தின் யுத்த துழலையும், இராணுவத்தினரின் நெருக்கடிகளையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளது. இதில் மட்டக்களப்புப் பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் கையாளப்பட்டுள்ளது.

“பின்னேரம் ஊந்து மணியிருக்கும். சடுதியாக மூன்று பேர் வீட்டுக்கேற்றினை இழுக்கின்றனர்.பட்டத்துடன் எழுந்துசென்று கேற்றினைத் திறக்கிறாள் தங்கம். அவர்கள் முதலில் ஏதோ விசாரித்து விட்டுப் பின்னர் வீட்டிற்குள் இருப்பது யார்? என்று அதட்டிக் கேட்பது குணத்திற்குத் தெளிவாகக் கேட்கிறது. தயங்கியவாறு அவர்களை நோக்கிச் செல்கிறாள் தங்கம். அவர்கள் கதைத்ததெதுவும் தங்கத்திற்கு விளங்கவில்லை. குணம் பலத்துக் கூறியது மட்டும் அவளுக்கு விளங்கியது. “நான் இவர்களுடன் சென்று பெயர் பதிந்து விட்டு உடனே வாறன்”

(கருணையோகன், 1993).

இந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையிலான இனக் கலவரத்தை “பிரியாவிடை” (1993)

என்னும் சிறுகதை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. இது சுரேஸ் பாசுவின் FARE WELL என்ற சிறுகதையின் மொழி பெயர்ப்பாக அமைந்துள்ளது. மலையாளத்தில் இருந்து பி.எம் சுகிற்றின் சிறுகதையை தமிழில் வீ. ஆனந்தன் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இவ்வாறு தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட “விடுதலை” என்னும் சிறுகதை, காலம் காலமாக பெண்கள் கணவனுக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் வேலை செய்யும் ஒரு வேலைக்காரியாக இருப்பதால் தன்னுடைய உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்த முனையும்போது அவள் சுயநினைவின்றி நடக்கும் பெண்ணென கணவன் கருதுவதை இச்சிறுகதை வெளிப்படுத்தியுள்ளது.

பித்தனின் “பெரும்பயணம்” (1996) என்னும் சிறுகதை தனது மரணத்தின் பின்னர் நடைபெறும் நிகழ்வுகளை சித்திரிப்பதனூடாக சமூக யதார்த்தத்தை வெளிக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. (பித்தன் என்பது கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளரான மீரா ஷா என்பவரையே குறிக்கும்). பிரான்ஸ் காலாமோகனின் “கோணம்” (1996) என்னும் சிறுகதையும் “படி”யில் இடம் பெற்றுள்ளது.

கட்டுரைகளை நோக்கும்போது அவை இலக்கியம், கலைகள், தனி மனித ஆளுமைகள் என்பனவற்றை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளன. மட்டக்களப்பின் இலக்கியப் பாபரம்பரியத்தை ஏட்டுச்சுவடிகளில் இருந்தே ஆரம்பிக்க முடியும் என்றும் “இராமர் அம்மாளை” என்னும் ஏட்டுச்சுவடி இலக்கியம் பற்றிய குறிப்புக்களையும் சா.இ. கமலநாதன் “மட்டக்களப்பின் இலக்கியப் பாபரம்பரியம்” (1996) என்னும் கட்டுரையில் முன்வைத்துள்ளார். இலக்கியம் படைப்பதற்கு சமூக உணர்வை விட தனிமனித உணர்வு அவசியம் என்பதை வாசுதேவனின் “தனிமனித உணர்வு இலக்கியம்” (1993) என்னும் கட்டுரை முன்வைத்துள்ளது.

தனிமனிதனின் கலைப் படைப்பானது சமூகத்தில் மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்துவதோடு அறிவு பூர்வமானதாகவும் அமைய வேண்டும் என்றும் சமூகத்திற்கும் தனிமனிதனுக்கும் தனிமனிதனின் கலைப் படைப்பிற்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்பு காணப்படுகின்றது என்றும் கூறுவதாக ரி. பாலசரோஜினியின் “தனிமனிதன் சமூகம் கலை” (1997) என்னும் கட்டுரை, அமைந்துள்ளது. வாய்மொழி மரபும் எழுத்து மரபும் சேர்ந்த ஒரேச்சர் மரபு பற்றியதாக சி. ஜெயசங்கரின் “காகிதங்களில் இருந்து களங்களிற்கு” (1997) என்னும் கட்டுரை, அமைந்துள்ளது.

விமர்சகர்கள் எழுத்தாளர்களின் நிலை நின்று விமர்சனங்களைக் கூற வேண்டும் என்றும் தனது கருத்தின் விருப்பத்தின் நிலை நின்று விமர்சனம் செய்யக் கூடாது என்று விமர்சகர்களை விழிப்பூட்டும் வகையில் சி.மௌனகுருவின் “எழுத்தாளர்களும் விமர்சகர்களும் சமகாலப் பிரச்சினைகளும்” (1993) என்னும் கட்டுரை அமைந்துள்ளது. பாலகுமாரனின் நவீன இலக்கியமும் மார்க்சிய எழுத்தாளர்களும்” (1997) என்னும் கட்டுரையில், எஸ். வி. ராஜதுரை அவர்கள் பெரியாரை ஒரு மார்க்சியவாதியாகக் கருதியுள்ளதைக் காணலாம். அத்தோடு அவர் மார்க்சியவாதிகள் கொள்ளையில் இருந்து மாறாதவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதையும் இக்கட்டுரையில் முன்வைத்துள்ளார்.

கவிதைகள் தொடர்பாக செ.கோராசாவின் “சுகனின் நுகத்தடி நாட்கள்” (1996) கவிதைத் தொகுப்பு பற்றிய கட்டுரை, சுகனின் கவிதைகளில் தாயக உறவுகளின் ஏக்கம் அதன் உணர்வுகள் கவிதை உணர்வுகளாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதை வெளிக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. அபிமன்யுவின் “கி.பி அரவிந்தனின் முகங்கொள்” கவிதைத் தொகுப்பு பற்றிய கட்டுரை, கி.பி அரவிந்தனின் கவிதைகளின் அறிமுகமாக அமைந்துள்ளது.

சிறுகதைகள் தொடர்பாக செ. யோகராசா அவர்கள் “இன்றைய இளம் எழுத்தாளர்கள் ஒரு பார்வை” (1993) என்னும் கட்டுரையில், இளம் எழுத்தாளர்கள் குறிப்பாக சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் சிறுகதை எழுதும்போது சிறந்த சிறுகதைகளையும், மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைகளை வாசித்தல், விமர்சகர்களுடன் தொடர்பினை ஏற்படுத்தி மனப்பக்குவம் பெறுதல், என்பன அவசியம் என்றும் அப்போதுதான் இளம் சிறுகதை எழுத்தாளர்களால் சிறந்த சிறுகதைகளைப்படைக்க முடியும் என்றும் கூறியுள்ளார்.

நாவல்கள் தொடர்பாக வீ. ஆனந்தனின் “சாதாரண நடையில் எழுதிய அசாதாரண எழுத்தாளர்”

இறுக்கமான ஓர் நிலைப்பாட்டைப் பேணிக் கொண்டு ஒரு சஞ்சிகை நடத்த முன்வரும் போது அதற்கு ஈடு செய்யத்தக்க விதத்தில் ஆக்கங்களைப் பெற முடிவதில்லை என்பது ஓர் யதார்த்தமாகும். எமக்கென்று ஓர் திட்டவட்டமான நிலைப்பாட்டை எடுத்துக் கொண்டு தனித் தன்மையைப் பேணுவதா அல்லது பொதுவாக இருக்கிற நிலைமைகளைப் பிரதிபலிப்பதா எனும் கேள்வி எழும்போது, இரண்டுமே பயனுடையவைதான் என்பதும், நாம் நினைப்பது போன்ற ஒரு சஞ்சிகையை(ஈழத்தில்) நடத்துவது பற்றிய கனவில் இருப்பதைவிட நெகிழ்வுத் தன்மையுடன் பொதுவான நிலைமையைப் பிரதிபலிக்கத்தக்க ஒரு சஞ்சிகையை வெளியிடுவது பயனுடையதாயிருக்கும் எனும் எண்ணம் உறுதியாயிற்று. அதன் விளைவே இந்த சஞ்சிகை. (இதழ் -1 தலையங்கத்தின் ஒரு பகுதி)

(1993) என்னும் கட்டுரை, வங்காள நாவலாசிரியர் விமல் மித்ராவின் நாவல்கள் பற்றிய அறிமுகமாக அமைந்துள்ளது. அபிமன்யு “ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் உலகமெல்லாம் வியாபாரிகள்” (1993) என்னும் கட்டுரையில், இந்நாவல் பற்றிய ஒரு அறிமுகத்தை முன் வைத்துள்ளார். செ. யோகராசாவின் “பொ. கருணாகர மூர்த்தியின் ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம்” (குறுநாவல் தொகுப்பு - 1997) என்னும் கட்டுரை, இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம், வானம் வசப்படும், மாற்றம் என்னும் மூன்று குறுநாவல்களினதும் ஒரு மதிப்பீடாக அமைந்துள்ளது. அத்தோடு புலம்பெயர் தமிழர்களின் வாழ்வியற் பிரச்சினைகள் மாத்திரமல்லாது ஈழத்துத் தமிழர்களின் வாழ்வியற் பிரச்சினைகளையும் இக்குறுநாவல்கள் வெளிப்படுத்தி இருப்பதைக் இக்கட்டுரையின்மூலம் அறிய முடிந்துள்ளது.

கலைகள் தொடர்பான கட்டுரைகள் ஓவியம், சிற்பம், நாடகம், கூத்து என்பவனவற்றை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளன. அருந்ததி சபாநாதனின் “ஓவியக் கலைக்கான மரபின் தேடல்” எனும் கட்டுரை, இலங்கையின் ஓவியக்கலைகள் குகைகளிலும், கோயிற்சுவர்களிலும் காணப்பட்டதோடு ஆரம்பமாகியுள்ளது என்றும் தற்பொழுது இலங்கை ஓவியக்கலை

விற்பன்னர்கள் ஐரோப்பிய தத்ரூபப் பாணியையும் மேற்கத்தேய நவீன பாணியையும் பின்பற்றியுள்ளார்கள் என்பதையும் வெளிக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

நாடகம் தொடர்பாக தமிழில் மகேஸ் சோமசுந்தரம் மொழிபெயர்த்துள்ள “சிங்கள நாடக உலகில் பரதமுனி எதிரிவீர சரத்சந்திர” என்னும் கட்டுரை, சிங்கள நாடகத் துறைக்கு புத்துயிர் அளித்த எதிரிவீர சரத்சந்திர என்பவரின் நாடகப் பணிகளை வெளிக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

கூத்து தொடர்பாக சு. சிவரெத்தினத்தின் “நான்காவது மகிடி பற்றிய அறிமுகம்” (1997) என்னும் கட்டுரை, ஈழத்தில் மூன்றுமகிடிக்கூத்துக்கள் காணப்படுகின்ற அதேவேளை வந்தாறுமுலையில் நிகழ்த்தப்படுகின்ற மகிடிக்கூத்து பொதுவான மகிடிக்கூத்தின் அம்சங்களைப் பெற்றிருப்பினும் (மந்திரத்தோடு தொடர்புடையமை) அரங்க அமைப்பு, ஒப்பனை, நிகழ்த்துகை போன்றவற்றில் இருந்தும் ஏனைய மூன்று மகிடிக்கூத்துக்களில் இருந்தும் வேறுபட்டுக் காணப்படுவதால் இதனை நான்காவது மகிடிக்கூத்தாக கொள்ளவதாகக் கூறியுள்ளது.

தனிநபர் ஆளுமைகளில் எவ்.எக்ஸ்.சி நடராசாவின் ஆளுமைகள் தொடர்பாக 1997 இல் வெளிவந்துள்ள சஞ்சிகையில் ஆறு கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவையாவன “மகா வித்துவான் எவ்.எக்ஸ்.சி நடராசா ஒரு பன்முகப் பார்வை”, மட்டக்களப்பு வித்துவான் எவ்.எக்ஸ்.சி நடராசா, செ. யோகராசாவின் “வித்தியாசமான வித்துவான்”, சாருமதியின் “மரபு ஒன்றின் மரணம்”, “பேராசிரியர் பொ. பூலோகசிங்கத்தின் “ஒரு நினைவுக் குறிப்பு” சா.இ. கமலநாதனின் “மகா வித்துவானும் தொன்னூல் விளக்கமும்” என்பனவாகும். இக்கட்டுரைகள் அனைத்தும் அவரது இலக்கிய ஆளுமைகளை வெளிப்படுத்தி இருந்த அதேவேளை அவரது இழப்பின் நினைவாகவும் அமைகிறது. அத்தோடு வெ. மனோவினால் வ.அ. ராசரத்தினத்தினுடனான நேர்காணல், மீரா ஷாவுடனான நேர்காணல் என்பனவும் இடம்பெற்றுள்ளன.

“படி” சஞ்சிகையை நோக்கும்போது மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்களுக்கும், (சாருமதி, வாசுதேவன், ரீ.எல்.ஜவ்பர்கான்) மாத்திரமல்லாது வேறு பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களுக்கும் (சோலைக்கிளி, வீ.ஆனந்தன், கல்லூரான்) களம் அமைத்துக் கொடுத்துள்ளது. “படி” சஞ்சிகையின் ஏனைய நான்கு சஞ்சிகைகளிலும் இருந்து ஐந்தாவது சஞ்சிகை சற்று வித்தியாசப்பட்டுக் காணப்படுகிறது. ஏனெனில் ஏனைய நான்கு சஞ்சிகைகளிலும் சிறுகதைகளும் மோசேயின் குறிப்புக்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.

ஆனால் ஐந்தாவது சஞ்சிகையில் (எவ்.எக்ஸ்.சி நடராசாவின் சிறப்பிதழில்) மோசேயின் டயறி (காரணம் மோசேயின் டயறி தொலைந்து விட்டதாக சஞ்சிகை ஆசிரியர் கூறியுள்ளமை), சிறுகதை என்பன இடம்பெறவில்லை. புதிதாக “இளைஞர் களம்” என்னும் பகுதி ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சஞ்சிகை தொடர்ச்சியாக வெளிவந்திருந்தால் ஈழத்து இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு இது ஒரு சிறந்த களமாக அமைந்திருக்கும். அத்தோடு இதில் இடம்பெற்றுள்ள கவிதைகள், சிறுகதைகளை நோக்கும் போது 1980களிற்குப் பின்னரான ஈழத்து நவீன இலக்கியத்தின் போக்குகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளன. ●

காட்டக்கூடியது எனக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. அதற்கு அவர்கள் “வைப்பர்” (Vipr) என பெயர் வைத்தனர்.

இந்த வைப்பர் மிகவும் ஆபத்தானது. இதைப் பற்றி இது வரைக்கும் யாருமே ஸ்டடி பண்ணினது இல்லை. விஞ்ஞானிகள்... டொக்டர்ஸ்...எல்லாருக்குமே இது பெரிய சவால். இது ஒரு மனிதனுக்குள்ள எப்படி ஊடுருவுது என்பது தெரியாது. ஆனால் காற்றின் மூலம் பரவாது. இதுட நோய் அறிகுறிகள் தோன்றுவதற்கான கால இடைவெளி ஒரு நாள். அதற்குப் பிறகு மூன்று நாட்கள் காய்ச்சல். நாலாவது நாள் உடம்பில இளஞ்சிவப்பு பச்சை நிற கொப்புளங்கள் உருவாகும். நாக்கு நீல நிறமாக மாறும். அடுத்த மூன்றில இருந்து ஆறு நாட்களுக்குள்ள தசை அமைப்பு செயலிழக்கும்... பல உறுப்பு செயலிழப்பு... நரம்பு மண்டலம் செயலிழக்கும்... பின்னர் மரணம்!

இதுக்கு ட்ரீட்மென்ட் கண்டு பிடிக்கவில்லை. நோசுப்போர்ட்டிவ் ட்ரீட்மென்ட்.”

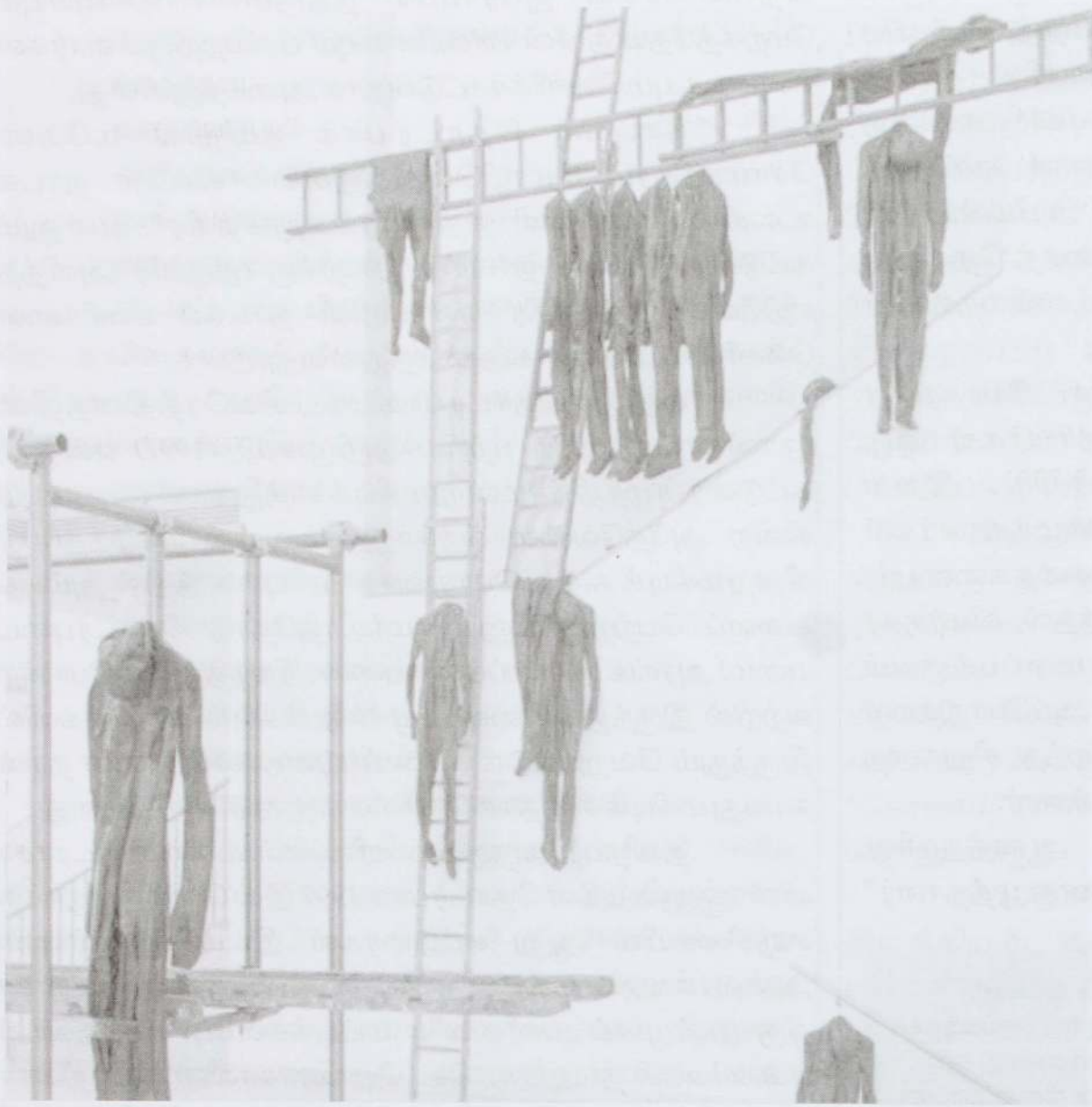
அப்போது எனக்கு அருகில் இருந்த டொக்டர் பிரகாஸ், “டொக்டர்... அப்ப தொற்றுக்குள்ளான நோயாளிகளை என்ன செய்யிறது?” எனக்கேட்டார்.

“குட்...அப்படியே விடுங்க. ஒன்றுமே செய்ய முடியாது. உங்களுடைய திருப்திக்காக சில அன்ட்டி வைரல் ட்றக்ஸ் பரிந்துரை பண்ணுங்க.”

டொக்டர் பிரகாஸ், நோயை அடையாளம் காண்பதற்கான பரிசோதனைகள்?”

“நோயாளி இறந்தபிறகு நரம்பு திசுவை சோதனை பண்ணுறது தான் சரியான பரிசோதனை. உடனடி பரிசோதனை முழுமையான இரத்த எண்ணிக்கை சோதனை. அதில் இரத்த தட்டுக்களின் எண்ணிக்கை குறைவாக காட்டும். ஆனால் இது குழப்பகரமானது. சரி...ஒரு முடிவுக்கு வருவோம்! என் அறிவுறுத்தல்களை பின்பற்றுங்கள். உங்களுடைய பாதுகாப்பும் முக்கியம். தான்க்யூ ஆல்”

டொக்டர் வாமதேவன் தன் உரையை முடித்துக்கொண்டார். நாள் என் கைக்கடிகாரத்தில்

வைப்பர்

அந்த கான்பெறன்ஸ் ஹால் முழுவதும் பின்க் ஹீல்ஸ் மருத்துவமனையில் வேலை பார்க்கும் வைத்தியர்கள் அனைவரும் நிறைந்திருந்தனர். பிரதான இருக்கையில் அமர்ந்திருந்த மருத்துவமனையின் எம்.டி டொக்டர் வாமதேவன் உற்சாகத்துடன் எழுந்தார்.

“குட் மோர்னிங்க் டியர் டொக்டர்ஸ்! எங்களுடைய ஹோஸ்பிட்டல் இந்த நாட்டில் உள்ள பெஸ்ட் பிறைவேட் ஹோஸ்பிட்டல்ஸ் ஒன்று. பட் நவ்...ஐ ஹாவ் எபாட் நியூஸ் பார்யூ ஆல்.”

அனைவரும் ஆச்சர்யமாக அவரையே பார்த்தனர். நானும் பார்த்தேன்.

“சமீப காலமா நீங்க கேள்விப்பட்டிருப்பீங்க, ஒரு மர்ம நோய் ஒன்று பல பேருக்கு ஏற்படுறதாகவும்...அதனால் பல மரணங்கள் ஏற்படுறதாகவும். எங்களுடைய ஹோஸ்பிட்டல்ல கூட இரண்டு மரணங்கள் இந்த மர்ம நோயால நடந்திருக்கு. எங்கள் நாட்டில் மட்டுமில்லை, பல வெளிநாடுகளையும் இதே மர்ம நோயால பல பேர் இறந்துபோயுள்ளனர்.

பக்கத்து நாட்டில் இறந்துபோன ஒரு நோயாளியின் நரம்பு திசுவை எடுத்து பகுப்பாய்வு பண்ணிப் பார்த்ததில்...இறந்துபோன புது வகையான நுண்ணங்கிக் கலங்கள் அதில் காணப்பட்டது. உடனடியாக அதன் மாதிரி சில அட்வான்ஸ்ட் ரிசேர்ச் லாப்களுக்கு அனுப்பப்பட்டு ஆராய்ந்து பார்த்ததில் அது ஒரு புது வகையான நுண்ணங்கி...அதாவது வைரஸ்க்கும் ப்ரியானுக்கும் இடைப்பட்டது. இரண்டிட இயல்புகளையும்

நேரத்தைப் பார்த்தேன். நேரம் காலை பத்தரை மணி. கான்பெறன்ஸ் ஹாலில் இருந்த அனைவரும் வெளியேற ஆரம்பித்தனர். நான் எழுந்து வெளியே வந்தேன். நேராக என் க்ளினிக் பகுதிக்குள் நுழைந்தேன். எனக்காக பலர் தம் குழந்தைகளுடன் காத்திருந்தனர். நான் என் அறைக்குள் சென்று என் ஆசனத்தில் அமர்ந்தேன்.

சில நொடிகள் கழித்து, என் அறைக் கதவு திறக்கப்பட்டது. ஒரு இளம் தம்பதியினர் தம் மகனுடன் உள்ளே நுழைந்தனர். தந்தை தன் மகனை தூக்கி வைத்திருந்தார். அவர்களுடைய மகன்... அந்தச் சிறுவனின் அழகு என்னை ஈர்த்தது. அவன் என்னைப் பார்த்து புன்னகைத்தான். அவனுக்கும் எனக்குமிடையில் ஒரு இனம்புரியாத பாசப் பிணைப்பு.

நான் அவனைப் பார்த்தபடியே, “உள்ள வாங்க.” என்றேன்.

அவர்கள் வந்து எனக்கெதிரே இருந்த கதிரைகளில் அமர்ந்தனர்.

“சொல்லுங்க... உங்கள் பெயர்?”

அச்சிறுவன் தன் அழகான குரலில், “ஆதித்யன்.” எனக் கூறினான்.

“வயது?”

அவன் தந்தை, “ஆறு வயது டொக்டர்.” எனக் கூறினார்.

“என்னக்றேட் படிக்கிறீங்க?”

அச்சிறுவன் தன் கையினால் இரண்டு எனக் காட்டினான்.

“ஓ! க்றேட் டு.”

அப்போது அவன் தந்தை, “இல்ல டொக்டர். இவனுக்கு வலிப்பு அடிக்கடி வாறது. இவ்வளவு நாள் ட்ரீட்மென்ட் எடுத்ததில் ஸ்கூலுக்கு விடேல்லை. அடுத்த வாரம் தான் ப்ளே குரூப்புக்கு சேர்க்கப் போறோம்.” எனக் கூறினார்.

“சரி. என்ன பிரச்சனை?”

“மூன்று நாட்களா காய்ச்சல் இருந்தது. நாங்களும் சாதாரண காய்ச்சல் தான் என்று இருந்தம். இன்றைக்கு காலைல இவன் உடம்பில பச்சை நிறப் பருக்கள் வந்திருக்கு.” என்று கூறியபடி அவன் தந்தை அவனது வலது உள்ளங்கையை எனக்குக் காட்டினார்.

நான் அவன் உள்ளங்கையை உற்றுப் பார்த்தேன்.

இளஞ்சிவப்பு பச்சைநிற கொப்புளங்கள்.

உடனடியாக அச்சிறுவனை தன் நாக்கை நீட்டிச் சொன்னேன். அவனும் தன் நாக்கைக் காட்ட, நான் டார்ச் லைட்டை உபயோகித்து அவன் நாக்கை உற்றுப் பார்த்தேன்.

நாக்கு மெல்லிய நீல நிறமாக இருந்தது.

எனக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. ஒரு மருத்துவராக என் வாழ்வில் பல மரணங்களைப் பார்த்துள்ளேன். ஆனால் இச்சிறுவனுக்கு நடக்கப் போவது... அந்த நொடி குற்ற உணர்ச்சியால் மூழ்கிப் போனேன்.

நான் இலேசாக சிரித்தேன்.

“குருதி பரிசோதனைக்கு எழுதித் தாரேன். போகும் போது மாதிரி கொடுத்திட்டு போங்க. ரிப்போர்ட் நாளைக்கு வந்திடும். நாளைக்கு வாங்க.”

என்று கூறிவிட்டு முழுமையான இரத்த எண்ணிக்கை சோதனைக்குப் பரிந்துரை செய்தேன்.

அவர்கள் எழுந்து சென்றனர். போகும்போது அச்சிறுவன், “பாய்!” என்று கூறியபடி தன் கையை அசைத்தான்.

அவர்கள் என் அறையை விட்டுச் சென்றவுடன், நான் என் ஆசனத்தை விட்டு முந்தேன். என் அறையிலிருந்து வெளியேறி வேகமாக நடந்து எம்.டியின் அறையை அடைந்தேன். துணிச்சலுடன் உள்ளே சென்றேன்.

“எக்ஸ்கியூஸ் மீ டொக்டர்.” எனக் கூறினேன்.

“யெஸ். கம் இன். ப்ளீஸ் சிட்.”

“நான் அதுக்கு வரவில்லை”

“அப்ப எதுக்கு?”

“என் பேஸன்ட்... ஒரு ஆறு வயது குழந்தைக்கு நீங்க சொன்ன மர்ம நோய். அவனை காப்பாற்ற வேண்டும். ஏதாவது செய்யுங்க.”

டொக்டர் வாமதேவன் கோபத்துடன் தன் இருக்கையை விட்டு முந்தார். தன் அறை ஜன்னல்களை இழுத்து மூடினார். என்னருகே வந்தார்.

“என்ன டொக்டர்? எல்லாம் மறந்துபோச்சா?” எனக் கேட்டார்.

“அப்படியில்லை... பட்...”

“ஸ்டொப். இது ஒரு சீக்ரெட் சொஸைட்டி ஒபரேஸன். இந்த ஸ்ரெயின்ஸ் எங்களிட கொடுத்து சில பேஸன்ட்சுக்கு செலுத்த சொன்னது அவர்கள். நாங்க இரண்டு பேரும் செய்தோம். காசு கிடைச்சது. அவ்வளவு தான். இதில் பரிதாபப்பட முடியாது. இது வெறும் சோதனை தான். மரண எண்ணிக்கையைப் பார்த்து, என்னும் சில நாட்கள்ல ஒரு மனிதன்ல இருந்து என்னோரு மனிதனுக்கு தொற்று ஸ்ரெயின்ஸ் கூட வரப்போகுது. நாங்க மட்டுமில்லை, இப்படி நிறைய பிறைவேட் ஹொஸ்பிட்டல்ஸ்ல அவர்களுக்கு ஆட்கள் இருக்கு. காசு வாங்கியாச்சு. ஜஸ்ட் கீப் கொயட்.”

என்னால் ஒன்றுமே கூறமுடியவில்லை. மௌனமாக அவர் அறையை விட்டு வெளியே வந்தேன்.

மருந்துப் போத்தல்களுக்குள் நாணயத் தாள்கள். மருந்துக் குளிசைகளுக்கு பதிலாக நாணயக் குற்றிகள். மனிதர்கள் அனைவரும் ஆராய்ச்சிக்காக பயன்படுத்தப்படும் வெள்ளை எலிகள்.

யாரோ ஒருவனின் பிள்ளை ஒரு வெளிநாட்டு பல்கலைக்கழகத்தில் படிப்பதற்காக யாரோ ஒருவனின் பிள்ளை முன் பள்ளிக்குக் கூடச் செல்லாமல் இறக்க வேண்டும். வாழ்க்கையில் அடுத்து என்ன நடக்கும் என்ற கேள்விக் குறி மிகவும் அழகானது... அதே சமயம் அது பயங்கரமானது.

என் பலவீனத்தை அவர்கள் தம் பலமாக்கிக் கொண்டனர். நாங்கள் அனைவரும் அவர்களின் பொம்மைகள். அவர்கள் தம் கைகளை விரும்பியபடி அசைக்க நாம் அசைவோம். இவற்றை மாற்ற முடியாது. நாம் தான் மாற வேண்டும். உருமறைப்பு. தக்கனப் பிழைத்து வாழ்தல்.

என்னால் எதுவுமே செய்ய முடியாது...

சிரிப்பதைத் தவிர...

எனவே... சிரித்தேன்.

அவன் சொல்லுறதும் சரிதான் இவன் சொல்லுறதும் சரிதான்

இலங்கைப் பாராளுமன்றத்திற்கு யாழ் -கிளிநொச்சி மாவட்டங் களுக்கான ஏழு பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்யப்படுவதற்காக தேர்தலில் போட்டியிடு கின்ற 330 வேட்பாளர்களில் ஒரு வேட்பாளரின் தாய் தான் மனோன்மணியம்மா. ஒருநாள்தனக்கெழுந்த ஒருசந்தேகத்தைமகனிம்கேட்டார்.

“எட தம்பி... எங்கட வாசிகசாலையிலும் விளையாட்டு மைதானத்திலும் நடக்கிற எல்லாக் கட்சிகளின்ரை கூட்டங்களுக்கும் நான் போய் வாறன். உனக்குத்தெரியும் தானே. அவங்களுக்காக நான் போற தில்லை. கொறோனா வாலை ரி.வி. நாடகங்களும் இப்ப பழசைத்தானே திருப்பிப் போடுறாங்கள். அதனாலை என்ரை பொழுது போக்குக்காகத்தான் போறனான். எனக்கென்ன பிரச்சினையெண்டால் கூட்டமைப்புக்காரரின் கூட்டத்திற்குப் போனால் அவங்கள் சொல்லுறதுகள் எல்லாம் சரியாகக் கிடக்கு. விக்கினேஸ்வரன் ஐயாவின்ரை கூட்டத்திற்குப் போனால் அங்கை சொல்லுறதுதான் சரியாக் கிடக்கு மற்றவை பிழையாக் கிடக்கு. டக்ளஸ் ஐயாவின்ரை கூட்டத்திற்கு போனால் அவர் சொல்லுறது தான் சரியாக் கிடக்கு. அங்கையனின்ரை கூட்டத் துக்குப் போனால் அங்கை சொல்லுறதும் சரியாத்தான் கிடக்கு. சைக்கிள் காற்றிட்டை போனால் அவை தான் சரியாக் கிடக்கு. கடைசியாக ஆனந்தசங்கரி ஐயாவின்ரை கூட்டத்திற்குப் போனால் அவர் சொல்லுறதுதான் சரியாக் கிடக்கு. மற்றவை எல்லாம் பிழையாகத் தெரியுது. நீயும் உன்ரை ஆக்களும் சொல்லுறதைக் கேட்டால் நீங்கள் சொல்லுறதும் சரியாத்தான் கிடக்கு. எனக்கெண்டாலும் உண்மையைச் சொல்லடாராசா. இதிலை எதுதான்ராசரி?”

மகன் சொன்னான்:

“இப்படியே போனால் நீயே எனக்குப் போடாமல் விட்டிடுவாய் போலக் கிடக்கு. இனி நீ ஒரு கூட்டத்திற்கும் போக வேண்டாம். ரி.வி. சீரியல் நாடகங்கள் புதிசாகத் தொடங்கியிட்டாங்கள். நீ அதுகளையே பார்துக் கொண்டிரு எலக்சன் அண்டைக்கு நீ வந்து எனக்குப் போட்டால் போதும்.”

திடீரென வந்த கரிசனை

அந்தக்கிராமம் பல்துறை சார்ந்த அரசு உத்தியோகத்தர்கள், பிரபல வர்த்தகர்கள், சிறந்த கலைஞர்கள், பெரிய ஆலயம், சனசமூக நிலையம், விளையாட்டுக்கழகம் என யாவும் ஒருங்கே வாய்த்த ஒரு வளர்ச்சியடைந்த ஒரு கிராமம். இவை யாவற்றுக்கும் முன்னோடியாக ஏற்கனவே கல்வியில் முன்னேறி யிருந்த ஒரு குடும்பமும் அங்கே இருந்து வருகிறது. இந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த விமலேஸ்வரி ரீச்சர் ஒரு ஆங்கில விற்பன்னர் மட்டுமல்ல பிரபலமான கிறிஸ்தவ பாடசாலையொன்றின் பிரதி அதிபராகவும் கடமையாற்றி வருகிறார். அவர் அறுபது வயதுடன் இளைப்பாற இன்னும் நான்கு மாதங்களே உள்ளன.

தீடீரென ஒருநாள் அந்தக் கிராமத்துப் பெண்மணிகள் யாவரையும் சனசமூக நிலைய முன்றலில் குறிப்பிட்ட திகதியில் இரவு ஏழு மணிக்குச் சமூகமளிக்குமாறு நிலையத் தலைவரின் அனுமதியுடன் அழைப்பு விடுத்தார். தீடீரென ஏன் எங்கள் நினைப்பும் எங்கள் மீது கரிசனையும் வந்தது என்று குழம்பினாலும், சமூகத்தோடு ஒட்டி உறவாடாமல் மேட்டுக்குடி மனோபாவத்துடன் இருந்த ஒரு பெரிய மனுஷி கூப்பிடும் போது ஊர் என்ற ரீதியில் போகத்தான் வேண்டும் என்று நினைத்துச் சனமும் வந்து சேர்ந்தது.

விமலேஸ்வரி ரீச்சர் உரையாற்றினார். தனது உரையில் எல்லா வளங்களும் இருந்தும் ஒரு மாதர் சங்கம் இல்லாத குறையை எடுத்துக் காட்டினார். மாதர்சங்கம் ஊரில் இருந்தால் என்னென்ன நன்மைகள் உண்டு என்றும் விளக்கமாகச் சொன்னார்.

“ஆகவே இந்தக் கிராமத்திலும் ஒரு மாதர் சங்கம் அமைக்க வேண்டும். அதற்கென அங்கத்தவர்களைச் சேர்த்து ஒரு நிர்வாகசபையும் அமைப்போம். முதலில் தலைவரைத் தெரிவு செய்வோம். நான் தலைவராக இருக்கிறேன். இனி செயலாளர், பொருளாளர் மற்றும் உத்தியோகத்தர்களைத் தெரிவு செய்யுங்கள்”

கூறி விட்டு அமைதியாக உட்கார்ந்தார்.

வேற்றுக்கிரக வாசிகளின் விநோதங்கள் கண்டோம். மூக்கின்மேல் விரலை வைத்தோமோ இல்லையோ தலையில் கை வைத்தோம். உச்சந்தலையில் பனிக்கட்டிக் குளிர்மை உடலெங்கும் உணர்ச்சிப் பிரவாகம்.

பற்பல வகையினர், பற்பல வகையினர் எங்கள் முற்றத்தில் அவர்கள் திருப்பாதங்கள், கூப்பிய கரங்கள் - முகத்தில் சிரித்தபடி முகமூடி

எங்கள் மனசுக்குள் மத்தாப்பு அவர்களின் தரிசனங்களாலானது அது. ஆயினும்

அவர்களின் பாவை எங்களுக்குப் புரியவில்லை. எங்களின் பிரச்சினை அவர்களுக்குப் புரியவில்லை.

வேற்றுக்கிரக வாசிகளானபடியால் அவர்கள் விரைவில் மறைந்துவிடப் போவதும் உண்மை. ஆனாலும் ஒரு ஆறுதல் அவர்கள் மறைந்தும் மறையாதவர்கள்.

யாழ்ப்பாணத்துக்கேயுரிய வேலிகள் மாறி எங்கும் மதில்களானதாலேயே விளைந்தது இந்நன்மை.

வேற்றுக்கிரக வாசிகள் விரைவில் மறைந்தாலும் வோட்டுக்கள் வேண்டிய சிரித்த முகத்துடன் எங்கள் மதில்களில் இன்னும் சில காலம் இருப்பர்.

இதுபோதும் இப்போதைக்கு! வேலிகள் மறைந்து, மதில்கள் வளர்க!

- கொற்றைபி. கிருஷ்ணானந்தன்

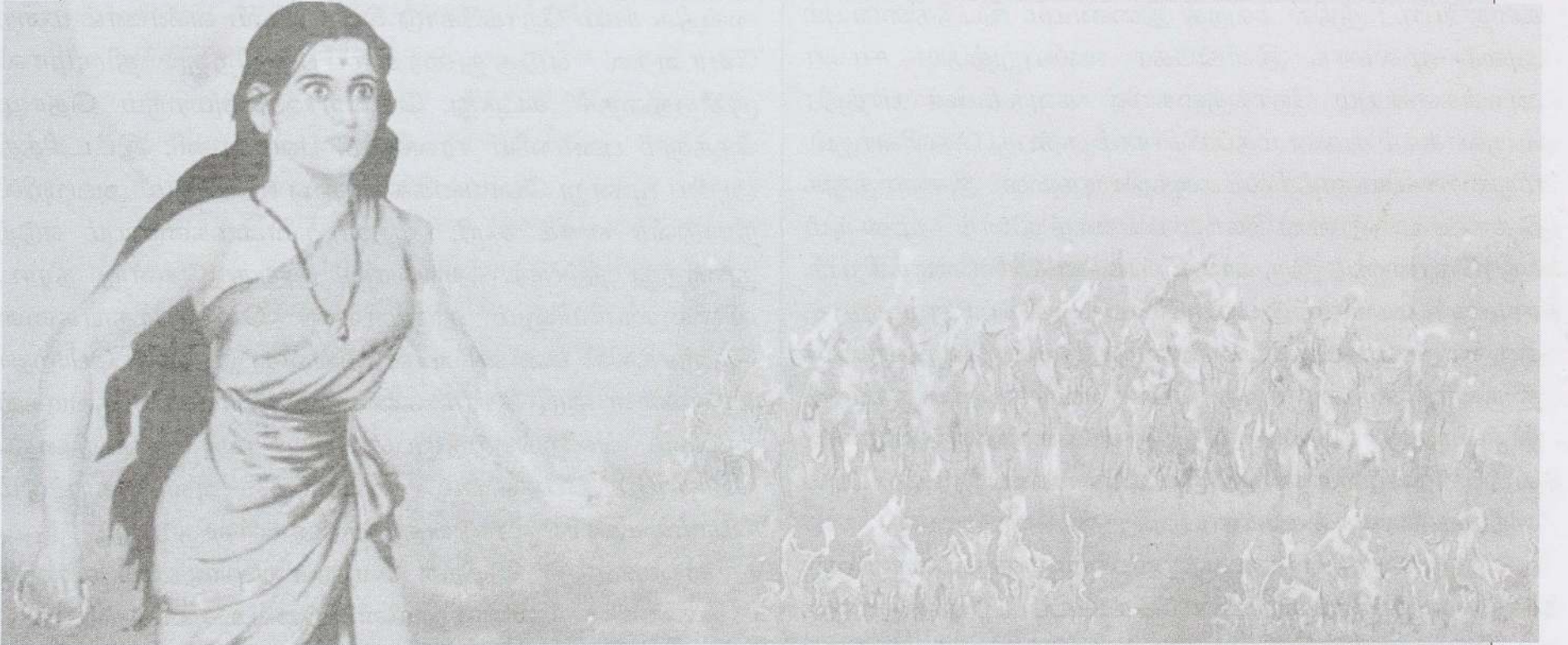
நன்றி மல்லிகை

அறிமுகம்

ஈழத்துச் சிலப்பதிகார புத்தாக்கப் பிரதிகளில் ஒன்றான கண்ணகி வழக்குரை கண்ணகியம்மன் வழிபாட்டின் பாராயண நூலாக விளங்குகிறது. ஆதலால் சிலப்பதிகாரம் கண்ணகியைத் தெய்வமாகக் கட்டமைத்தமையிலும் பார்க்க, கண்ணகியின் பரத்துவத்தை நிலைநாட்டுவதில் மேல்நிற்கின்றது. அதாவது, இளங்கோவின் கண்ணகி தெய்வ உருவாக்கத்தினை விடவும் கண்ணகி வழக்குரை கண்ணகியைத் திருநிலைப்படுத்துவதில் அதிக அக்கறை எடுத்துக்கொள்கின்றது. அந்தத் திருநிலைப்படுத்தல் வைதிக மரபுக்குள் குறிப்பாக சைவச் சூழலுக்குள் கண்ணகியை உள்ளீர்த்துக்கொண்டு நிகழ்வதைக் காணமுடிகிறது. கண்ணகியை மாத்திரமல்லாது கோவலனையும் சைவச் சூழலுக்குள் உள்ளீர்க்கிறது. இந்த முயற்சி கண்ணகி வழக்குரையின் முற்பகுதியிலே நேர்த்தியான முறையில் நிகழ்ந்துவிடுகிறது. பிரதியின் ஏனைய காதைகளிலும் அதன் தொடர்ச்சியை ஆங்காங்கே தரிசிக்க முடிகிறது. மறுபுறத்தே கண்ணகி வழிபாட்டோடு நேரிடையாகத் தொடர்புகொண்டுள்ளதால் சிலப்பதிகாரத்தில் படிந்திருந்த சமணச் சாயல்கள் யாவும் கண்ணகி வழக்குரையில் நீக்கப்பட்டுள்ளன அல்லது நுட்பமான முறையில் வைதிகச் சார்புக்குள் உள்ளீர்க்கப்பட்டுள்ளன. சிலப்பதிகாரம் சமண மதப் பிரசாரமாக கட்டமைத்த கவுந்தியடிகளுடனான கோவலன் - கண்ணகியின் மதுரைப் பயணத்தை வைதிகப் பயணமாக மாற்றியமைத்த கண்ணகி வழக்குரையின் எடுத்துரைப்பு இவ்விதத்தில் சுட்டிக்காட்டத் தக்கதொன்று. அந்நிலைநின்ற கருத்தாலே இங்கு முன்வைக்கப்படுகிறது.

(அ)

சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலனதும் கண்ணகியினதும் மதுரை நோக்கிய பயணத்தில் கவுந்தியடிகள் இணைகிறார். இந்த இணைப்பு சமண மதப் பிரசாரத்தைக் கவுந்தியடிகள் வாயிலாக முன்மொழிவதை இலக்காகக் கொண்ட இளங்கோவின் இலக்கிய உத்தி என்பது வெளிப்படையாக. காப்பியக் கதையோட்டத்தையும் கவுந்தியடிகளின் கோலத்தையும் அவர் எடுத்துரைக்கும் அறிவுரைகளையும் நோக்கும்போது இத்தகைய முடிவுக்கு வரமுடிகிறது. பிச்சா பாத்திரத்தோடும்

மதுரைப் பயணம் கண்ணகி வழக்குரையின் சமய அரசியல்

■ பாஸ்கரன் சுமன் ■

உறியோடும் மயிற்பீலியோடும் இலங்கும் அவரது தோற்றம் சமணத்துறவியற்கேயுரியது. சமணத்துறவியருக்குரிய ஒழுக்க நியமங்களை முறையாக மேற்கொள்பவராகவே கவுந்தியைச் சிலப்பதிகாரம் சித்திரிக்கிறது. பிறரையும் அந்நியமத்திற்கேற்ப வழிப்படுத்துகிறார். இரு எடுத்துக்காட்டுகள் வருமாறு

1. மதுரைப் பயணத்திற்கான பாதைத் தேர்வு பற்றிக் கவுந்தி கூறுகையில், கரும்பிலே வண்டுகள் இழைத்த தேனடைகள் காற்றினால் சிதைவுற்று, அவற்றின் தேனொழுகி நீர் நிலையிலே கலந்துவிடும். அதனையறியாமல் நீர் வேட்கையில் கண்ணகி பருகக் கூடும். ஆதலாலே வயல் வழியால் செல்லுதல் ஆகாது என்கிறார். சமண நூலாரால் விலக்கப் பட்ட “தேனுண்ணல் கூடாவொழுக்கம்” என்ற கொள்கையைத் தாமும் பின்பற்றி பிறரையும் வழிப்படுத்துவதனை இங்கு காணலாம்.
2. வழிநடத்தலாலான துன்பம் காரணமாக உணர்வு மயங்கி வண்டினம் மீதும் வாய்க்காற் கரையிலுள்ள நண்டும் நத்தையும் ஆகிய சிற்றுயிர்களிடத்திலும் அடியிடுதல் கூடும் எனக் கொல்லாமை எனும் அறத்தை வலியுறுத்தி, வயற்பாதையைத் தவிர்க்க வேண்டுகிறார்.

கொற்றவை கோலம் பூண்ட சாலினிக்கு வேட்டுவர் நிகழ்த்திய சடங்குகளைக் கண்ணுற்று, மதுரைப் பயணம் மீண்டும் தொடங்கியது முதல் அவ்விருவருக்கும் வழிநடை வருத்தம் தோன்றாமலிருக்கவும் அவர்களை அறவழிப்படுத்தவும் அறவுரைகளைப் பொழிந்துகொண்டு வருகிறார் கவுந்தியடிகள். காப்பியக் கதையோட்டத்தில் கவுந்தி இணையும் இடத்தினையும் அவர் மூலமாக இளங்கோ வலியுறுத்திய சமண அறங்களையும் நோக்குகையில் கவுந்தியின் பாத்திர உருவாக்கம் சமண மதப் பிரசாரம் என்பது தெளிவாகும். மதுரைப் பயணத்தில் கவுந்தியடிகளை இணைத்துக் கொண்ட இளங்கோ, பயணத்தினர் மூவரும் எதிர்கொள்ளும் இரு பாத்திரங்களைச் சிருஷ்டிக்கிறார். சாரணர், மாங்காட்டு மறையோன் ஆகியோரேயவர்கள். ஒருவர் சமண சமயத்தைச் சார்ந்த சாரணர். மற்றையவர் திருவரங்கத்தைத் தரிசிக்க வந்த அந்தணன். இவ்விருவரையும் கவுந்தி முதலானோர் எதிர்கொண்ட விதம் - இவ்விருவரையும் இளங்கோ படைத்துக் காட்டிய விதம் என்பன சுவையானவை.

கவுந்தியடிகள் முதலானோர் எதிர்கொள்ளும் சாரணர், அருகக் கடவுளால் செய்யப்பட்ட மூன்றுவகை அதிசயங்களும் தப்பாத மெய்நூலில் அமைந்த அறவொழுக்கங்களை யாவரும் கேட்டுணரும்படி அருளுபவர். அத்தகையோரைக் கண்டவுடன் கவுந்தியடிகள் முதற்கொண்டு மூவரும் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்குகின்றனர். பின், அருகக் கடவுளின் மாண்பினை அவர்கள் முன்னிலையில் சாரணர் பட்டியற்படுத்திப் பேசுகிறார். அவ்வுரையில் அருகனின் நாற்பத்தொரு மாண்புகள் அவரால் பட்டியற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மேற்படி பட்டியற் தன்மை இளங்கோ சமணக் கருத்தியலை விதைக்கவே சாரணர் என்ற பாத்திரத்தை

எதிர்கொள்ள வைத்தார் என்பதை வலியுறுத்திவிடுகிறது. இந்நிலையில் கவுந்தி முதலானோர் எதிர்கொண்ட மாங்காட்டு மறையோன் மூலம் இளங்கோ விதைக்க முனைந்த செய்தி என்ன என்பதே அடுத்த வினாகிறது. மூவரையும் எதிர்கொள்ளும் மறையோன் பாண்டிய மன்னனையும் அவனது ஆட்சியின் திறத்தையும் அவனது மதுரை நகரையும் வாழ்த்துகிறான். மங்கல வாழ்த்துப் பாடலில் சோழ மன்னனை வாழ்த்திய இளங்கோ, மதுரைக் காண்டத்தின் முதற்காதையாகிய காடுகாண் காதையில் மாங்காட்டு மறையோன் வாயிலாக பாண்டிய மன்னன் புகழ்பாடினார் என அமைதி கொள்ளுதல் பொருத்தமுடையதாகுமா அல்லது கோவலன் கொலையுண்டதற்குக் காரணம் கோவலன் செய்த பழவினையே அன்றி வேறொன்றும் அல்ல எனக் குறிப்பால் உணர்த்த விழைகிறாரா? இவ்விருநிலைப்பட்ட செய்திகளையும் தாண்டி மாங்காட்டு மறையோனுக்கும் பயணத்தினருக்கும் இடையேயான ஊடாட்டத்தை அணுகுகையில் இளங்கோவின் உள்ளத்திருப்பைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

திருவரங்கத்துத் திருமாலின் கோலம் கண்டுணர் வந்த மறையோனையே பயணிகள் எதிர்கொண்டனர். அவ் அந்தணன் இறைவனின் கோலத்தைப் பலவாறு வருணிக்கிறான். அவை அருக தேவனின் மாண்புகள் பட்டியற்படுத்தப்பட்ட - பிரசாரப்படுத்தப்பட்ட பாணியில் அமைந்தவை அல்ல. அத்தகையோனிடம் மதுரைக்கான வழிப்பாதையை வினாவி நிற்கிறான் கோவலன். அவனது ஆற்றுப்படுத்தல் மூன்று வழிமுறைகளைச் சுட்டுகிறது. அதில் திருமால் குன்றத்தைக் கடந்து செல்லுதல் வைதிக சமய நோக்கோடு பொருந்திய வண்ணம் மறையோனால் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. திருமால் குன்றத்தைக் கடந்து சென்றால் அமரரும் தொழு தேத்தும் புண்ணிய சரவணம், பவகாரணி, இட்டசித்தி ஆகிய மூன்று பொய்கைகள் காணப்பெறும். அவற்றில் நீராடுவீர் எனக் கூறி, அதன் நன்மைகளையும் எடுத்துரைத்து நிற்பார். அவ்வாறு அங்கு சென்று நீராடவில்லையாயினும் திருமாலின் பொற்பாதங்களை நெஞ்சத்தில் எண்ணினால் அவனது இரண்டு பொற்றாமரைகளை ஒரு சேரக் கண்டாற் போன்ற திருவடிகள் நும்மை வலிந்தெடுத்துப்போய் உமது துன்பத்தைப் போக்கிப் பேரின்பம் வழங்கும். அவர் காட்டும் பொய்கைகளில் நீராடுவதன் பலன்கள் வருமாறு:

சரவணம்: இந்திரன் இயற்றிய வியாகரணம் என்னும் சிறந்த நூலின் அறிவை உடையவராகுவர்.

பவகாரணி: பழம்பிறப்பை எய்துவர்.

இட்டசித்தி: நீவிர்நினைத்தவையெல்லாம் கைவரப்பெறுவர்.

மாங்காட்டு மறையோனின் கொள்கைகள் யாவும் வைதிக நெறிக்குட்பட்டவையாக விளங்குவதால் வைதிக மரபை இளங்கோ மாங்காட்டு மறையோன் வாயிலாக எடுத்தோதி நின்றார் எனல் பொருந்தாது. இங்கு வைதிக மரபின் பேதைமையை உணர்த்தவே மாங்காட்டு மறையோனைக் கருவியாக்கியுள்ளார், இளங்கோ. மறையோனின் கருத்துக்குக் கவுந்தி தரும் பதிலுரை தக்கவகையில் இதனைத் தெளிவுபடுத்து

கின்றது. அவரது பதிலுரையிது:

01. நீர் விபரித்துக் காட்டிய பாதை வழியே செல்ல வேண்டும் என்ற குறிக்கோள் எங்களுக்கில்லை. இந்திரன் வியாகரணத்தை அருகன் அருளிய பரமாகமங்களில் விளக்கமாகக் காணலாம். ஆதலால் நீர் கூறிய புண்ணிய சரவணத்தில் நீராடுதல் வேண்டா.
02. முற்பிறப்பிலே செய்த வினைகளையெல்லாம் இப்பிறப்பிலே உமக்கு வந்துறுத்துகின்ற நுகர்ச்சிகளின் வாயிலாக நீ அறியமாட்டாயா?
03. வாய்மையில் நீங்காது மன்னுயிர் ஒம்புதற்குக் கிடைக்காத அரும்பொருள் ஏதும் உண்டோ? இல்லையென்பதால் நீ கூறியபடி இட்ட சித்தியை எய்தலும் வேண்டா.

கூர்ந்து நோக்குகையில் மாங்காட்டு மறையோனின் எதிர்கொள்ளல்கூட வைதிக நெறியைக் கேள்விக்குட்படுத்தி, சமணக் கருத்தியலை விதைப்பதென்பது புலனாகிறது.

சிலம்பில் கவுந்தியை இளங்கோ பேசவைக்கும் அடுத்த இடம் ஊர்காண் காதையிலாகும். புறஞ்சிறை மூதூரில் (மதுரையின் புறநகரில்) கவுந்தியடிகளிடம் கண்ணகியைக் காவலாக இருத்திவிட்டு, மதுரை சென்று மீள எண்ணி, தன் உள்ளக்கருத்தைக் கோவலன் எடுத்துரைத்து நின்றவேளை கவுந்தியடிகள் அறமுரைத்துத் தேற்றுகிறார். அவர் உரைக்கும் அறங்கள் பெரிதும் சமணக்கொள்கைக்குட்பட்டவை.

01. பாவச் செயல்களை விட்டு விலகுதல் வேண்டும். அவ்வாறு விலகவில்லையாயின் அப்பாவச் செயல்களின் பயனாகத் துன்பங்களை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கும்.
02. மகளிரைப் பிரிதலால் ஏற்படும் துன்பமும் அவரைப் புணர்தல் காரணமாக ஏற்படும் துன்பமும் இவ்விரு காலத்திலும் மன்மதன் உண்டாக்கும் துன்பமும் பெண்டிரைப் புணர்ந்து வாழ்வோர்க்கு என்றும் உள்ளதனே அன்றி, ஒப்பற்ற தனித்த வாழ்க்கையினை வாழும் துறவியர்க்கு ஒருபோதும் இல்லை.
03. மகளிரே இன்பம் தரக்கூடிய பொருள் என்று கருதி வாழ்பவர்கள் அளவற்ற துன்பத்தையே முடிவில் காண்பவர்களாவர். துறவிகள் விலக்கிக் கொண்ட காமத்தையே பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு, காதலிலே வருந்தி அதனுள் மூழ்கி கரை காண முடியாத துன்பத்தை அடைவார்கள்.
04. புட்கரனுடன் சூதாடி நிலத்தையும் அர சாட்சியையும் இழந்து, மெல்லிய இயல்புடைய தமயந்தியுடன் காட்டை அடைந்த நளன், காதலை விட்டும் நீங்கியவன் அல்லன். அவனுடைய காதலி தமயந்தியும் குற்ற முடையவள் அல்லள். அவ்வாறிருக்க, அடர்ந்த காட்டில் அவளை இருள் செறிந்த நடுச்சாமத்தில் விட்டுப்பிரிந்து சென்றமைக்குக் காரணம் அவன் முன் செய்த தீவினை (ஊழ்வினை).

இவ்வாறாக இல்லற ஒதுக்கற் கொள்கையையும் துறவற மேன்மையையும் ஊழ்வினையின் வலியையும் வலியுறுத்தி நிற்கிறார். பின்னர், மாதிரியிடம் கண்ணகியை அடைக்கலம் கொடுப்பதோடு கவுந்தியின் அறப் பயணம் - மதுரைப் பயணம் - சிலப்பதிகாரப் பயணம் முடிவுக்கு வருகிறது. இதுவரையாகக் கூறப்பட்ட கவுந்தியின் மதுரைப் பயணம் சமணக் கருத்தியலை கோவலன் கண்ணகியருக்கு (வாசகருக்கு) விதைத்தல் என்பதில் சற்றும் தளராமல் நிகழ்ந்துள்ளமையே இங்கு அவதானிக்கத்தக்கது.

இவ்வாறு முழுவதுமாக சமண மதப் பிரசாரப் பயணமாக அமைந்த மதுரைப் பயணத்தைக் கண்ணகி வழக்குரை படைத்தளித்த முறைமை நுட்பமானது. சிலப்பதிகாரத்தின் புகார்க் காண்டம், மதுரைக் காண்டம் ஆகிய பகுதிகளின் கதையமைதிகளை எடுத்துக் கொண்ட கண்ணகி வழக்குரையானது காடுகாண் காதை, வேட்டுவவரி, புறஞ்சேரியிறுத்த காதை, ஊர்காண் காதை ஆகிய காதைகளில் சிலப்பதிகாரம் சித்திரித்த மதுரைப் பயணத்தை வழிநடைக் காதை (68 பாடல்கள்) என்ற ஒரு காதைக்குள்ளே அடக்கிக் கொண்டது. அவ்வழிநடைக் காதை சிலப்பதிகாரம் கட்டமைத்த சமண மதப் பிரசாரப் பயணத்தை வைதிகப் பயணமாக மாற்றியமைத்தது. கண்ணகி வழக்குரையின் பயணத்தில் கோவலனும் கண்ணகியுமே பயணர்கள்; கவுந்தியடிகளுக்கு இடமில்லை. கவுந்தியடிகளுக்கு இடமில்லை என்பதோடு நிறுத்திக்கொள்ளாது, சிலப்பதிகாரம் கவுந்தியடிகள் வாழ்வாகக் கட்டமைத்த சமணச் சுவட்டை - வைதிகச் சுவடாக நுட்பமாக மாற்றியமைத்துள்ளது.

(ஆ)

கண்ணகி வழக்குரையில் கண்ணகி கோவலனை நோக்கி மதுரை சென்று காற்சிலம்பை விற்று முதலீட்டக் கூறுகிறாள். பின் தன்னையும் அழைத்துச் செல்ல வேண்டுகிறாள். அவளது வார்த்தையைக் கேட்ட கோவலன் "உன்னைத் தவிர பிறிதொரு பெண்ணை ஒரு போதும் இனிச்சேரேன்" என்று சிவன்மீது ஆணையிட்டுக் கூறுகிறான். கண்ணகி பதிலுரையாக எள்ளல் தொனிக்க சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தொடர்பில் வழங்கும் கதையை நினைவுபடுத்துகிறாள்.

ஆணையென்ற கோவலர்க்கு ஆயிழையு மேதுரைப்பாள சேணிமங்கை சங்கிலிக்குத் திருவொற்றி யூர்தனிலே நாணமின்றிச் சுந்தரனார் நாதர்திரு வாணைசொல்லி வாணுதலார் பரவையுடன் மகிழ்ந்திருந்து வாழ்ந்திலரோ

இந்த உரையாடல் கூட வைதிக சூழமைவுக்குள்ளிருந்தே நிகழ்கிறது. பின்னர் மதுரைப் பயணத்தைத் தொடர்கின்றனர். சிவன்மீது ஆணையிட்டு மதுரை நோக்கிச் செல்லும் கோவலனும் கண்ணகியும் வழி நடந்த வருத்தம் தாளாது நான்கு தலங்களில் தங்கி, அவ்வத் தலங்களின் பெருமானைத் தரிசித்துச் சென்றதாக மதுரைப்பயணம் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. முதலில் திருமால் கோயில் ஒன்றைக்கண்டு அங்கு தங்கி, திருமாலைத் தரிசித்துப் பயணத்தைத் தொடர்கின்றனர். பின் திருவாரூர் சிவனைத் தரிசித்து, அங்கு தங்கி காலையில் தமது பயணத்தைத்

தொடர்ந்தனர். திருவாரூரிலிருந்து பயணத்தைத் தொடர்ந்த அவர்கள் திருமால் ஆலயம் ஒன்றினை மறுபடியும் அடைந்து அப்பெருமானைத் தரிசித்து அங்கேயே தங்கி அடுத்தநாட் காலை பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர். பின் அழகர் கோயிலைச் சென்றடைந்து தரிசித்தனர். பயணத்தின் இறுதியில் புனித நதியான வைகையை அடைந்தனர். வைகையை அடைந்த நிகழ்வுகூட புராணக் கதைமீட்போடு இணைத்தே கூறப்பட்டுள்ளது.

அன்றுசென் றேஒளவை சுட்டிரும் பிட்டை
அன்பினுடன் அமுதுசெய் தருளிஅடி யுண்டோன்
மன்றலணி யிதழ்முடி மேல்மண்சு மந்ததொரு
வைகையெனு மாந்தியை வந்துகண் டனரே
இடைச் சேரியை அடைந்த கோவலன்
கண்ணகியை இடைச்சியரிடம் அடைக்கமாகக்
கொடுத்துவிட்டு, மதுரைநகர் சென்று காற்சிலம்பை
விற்க வர எண்ணிக் குறத்தியிடம் குறிகேட்கின்றான்.
குறத்தி கோவலனுக்கு நடக்கவிருப்பதை அப்படியே
குறியாகக் கூறிவிடுகிறாள். செய்வதறியாத கோவலன்
பின்வருமாறு சிவனை வழிபட்டுச் சிலம்பு கூறி விற்கப்
புறப்படுகின்றான்.

சென்றுதிரு வலவாய்த் திருப்பாதந் தொழுதுபோற்றி
மன்றல்கமழ் மலர்தூவி வணங்கியே தெண்டனிட்டு
கொன்றைபுனை வேணியனே கூற்றுதைத்த தாளானே
பொன்றிகழும் மேனியனே போற்றிபோற்றி எனத்தொழுதான்
உணைப்பலகால்தொழுதிடுவேன் உமையாளைப்பாகம்வைத்தீர்
அனைத்துலகும் தொழுதேற்றும் ஆலவாயி லரும்பொருளே
நினைத்துவந்த காரியங்கள் நிறைவேற்றி எந்தனுக்குத்
தினந்தினமுந் தீவினைநோய் வாராமற் காத்தருள்வாய்
மதுரைப் பயணம் “தலங்களைத் தரிசித்தல்” என்ற
அடிப்படையில் கட்டமைக்கப்பட்டிருந்தமையை இந்த
விபரணம் தெளிவாய் உணர்த்துகிறது. மதுரைப்
பயணத்தின் போதான வைதிக உள்ளீர்ப்பு இராமாயண,
மகாபாரத தொன்மங்களைக் கையாள்வதனூடாகவும்

நிகழ்ந்தேறியிருக்கிறது. தன்னோடு பயணமாகித்
துன்புறும் கண்ணகியை நோக்கித் தனது
மனவேதனையை கோவலன் வெளிப்படுத்திய வேளை
“இது விதிவழிப்பட்டது” என்று கூற விழைந்த கண்ணகி,
பாண்டவருடன் துரோபதை வனவாசம் செல்ல
நேரிட்டமை, இராவணனால் சீதை சிறைப்பிடிக்கப்பட
இராமனைப் பிரிந்து சீதை துயருற்றமை ஆகியன
விதிவழி வந்த துன்பங்களே என்றுரைக்கிறாள்.

தையல்நல்லீர் எனுமளவிற் தார்குழலு மேதுரைப்பாள்
பையரவின் முடிமீதிற் பள்ளிகொண்டான் பார்த்திருக்கத்
துய்யசிறு பிறைநுதலாள் துரோபதைபாண் டவருடனே
வெய்யகான கம்போனாள் விதிவலியால் விறல்வணிகா
விறல்வணிகர் பெருமானே விதியைவெல்வாராரோதான்
மறைமுதல்வன் சிறிராமன் மனைவியிலங் காபுரிக்கே
நறைகுலவு பொழிலிடத்தே நல்லரக்கன் சிறையில்வைக்க
இறைவிதியாற் சிலகாலம் இருந்திலரோ என்கணவா

மதுரைப் பயணத்தின் போது கோவலன்
ஓரிடத்தில் இத்துன்பம் சிவவிதி என்று வலியுறுத்த
“நரிபரியாய் ஏறவல்ல நல்லசொக்கனார் எழுத்தை
விரியாழி துமுலகில் வெல்லவல்லார் உண்டோதான்”
என்றுரைக்கிறான்.

இதுவரை நோக்கிய விடயங்கள் வாயிலாக
கோவலன் - கண்ணகியின் மதுரைப் பயணம் “தலங்
களைத் தரிசித்தல்” என்ற அடிப்படையில் வைதிகப்
பயணமாக நிகழ்ந்தேறியுள்ளமை தெளிவாகிறது. அந்தப்
பயண நிகழ்ச்சியில் இடம்பெறும் கோவலன் -
கண்ணகிக்கிடையிலான உரையாடல்களும் வைதிக
நெறிப்பட்டமைவதனையும் அவதானிக்கமுடிகிறது.
இவற்றை உற்றுநோக்குகையில் இளங்கோ கோவலன் -
கண்ணகியின் பயணத்தைச் சாதகமாக்கிக்கொண்டு
சமண மத பிரசாரத்தை முன்னிறுத்த, கண்ணகி
வழக்குரை நுட்பமான முறையில் வைதிக
முறைக்குட்பட்ட பயணமாக மாற்றியமைத்துள்ளமை
புலனாகிறது. ●

இருண்ட காலத்தின் குறிப்புகள்

என் மீது வீசியெறியப்பட்ட
துயரங்களைத் துடைப்பதற்காக
நான் போராட வேண்டியிருக்கிறது.
எனது தேசத்தின் இருப்பிடம்
வரைபடத்திலிருந்து அழிந்து
கொண்டிருக்கும் போது
எனது தேசத்திற்காக நான்
கொஞ்சமாவது
போராடித்தான் ஆக வேண்டும்.
உங்களில் எவருக்கேனும்
சந்தர்ப்பம் வாய்த்தால்
எனது பூர்வீக நிலத்துக்கு
ஒரு தடவையேனும்
வந்து பாருங்கள்.

பெற்றோலுக்காகவும்
தங்கத்திற்காகவும்
தோண்டியெடுக்கப்படுகின்ற
எத்தனையோ நிலங்களை விடவும்
எனது நிலம் சற்று வித்தியாசமானதும்
விசித்திரமானதாகவும் இருக்கிறது.
தோண்டத் தோண்ட
மனிதப் பிணங்களையும்
பிண்டங்களையும்
வேண்டிய அளவு
பொறுக்கியெடுக்கலாம்
ஏனெனில்,
இதுதான்
என்னுடைய தேசம்.

- நஸார் இஜாஸ் -

ஒரு பேருந்து பயணம் போகிறது

பங்குனி வெய்யில் புழுக்கி எடுத்துக்கொண்டிருந்தது. காற்று மருந்துக்கும் இல்லை என்பதற்கு அடையாளமாக கிணற்றுக்குப் பக்கத்தில் நெடுத்துச் சடைத்து வளர்ந்திருந்த மலை வேம்பின் ஒரு இலைகூட அசையவில்லை. கிணற்றில் ஒரு சொட்டு நீரும் இல்லாமையால் அது பாவனையில்லாமல் காகங் குருவிகள் கிணற்றுத் தூணில் இருந்து வெள்ளை வர்ணம்பூசி அழகு பார்த்தன.

அங்குள்ள சுவர்களில் ஒட்டப்பட்ட விளம்பரக் கடதாசிகளை வயிறு ஒட்டி எலும்பும் தோலுமான நகரத்துப் பசுமாடுகள் உரித்து எடுப்பதில் போட்டியிட்டன. தேநீர்க் கடைகளில் ஆட்கள் இல்லாமல் இலையானும் கொசுக்களும் நிறைந்து கடைக்குவரும் ஒருசில வாடிக்கையாளரையும் வாய்பொத்தி கண்கலங்க வைத்தன. வெளியில் வீசப்பட்ட எச்சி இலைகளுக்காக நகரத்து நாய்கள் கடிபட்டுக் கன்னை பிரிந்து நின்றன. மொத்தத்தில் சாவகச்சேரி பஸ் நிலையம் காய்ந்து கருவாடாகிக் காட்சியளித்தது.

மலை வேம்பு மரத்தின்கீழ் பக்கோடா, முறுக்கு விற்கும் இராமுவுக்கு வியர்த்தொழுகிக் கொட்டியிருந்தது. தலையில் கட்டியிருந்த தலைப்பாகையை அவிழ்த்து தொப்பையாய் நனைந்திருந்த தனது கன்னங்கரேலென்ற மேனியைத் துடைத்து, துவாயைப் பிழிந்து தோளில் போட்டவாறு, பக்கோடா கேட்ட பையனுக்கு ஒருசிறங்கை பக்கோடாவை கடதாசியில் சுருட்டிக் கொடுத்தார். பசியோடு காத்திருந்த அண்டங்காகம்

ஒன்று அதை இலாவகமாகத் தட்டிப் பறித்துப் பறந்தது, காகத்தின் பிறாண்டலில் சிறுவனின் முகத்திலும் கைகளிலுமிருந்து இரத்தம் பீறிட்டு வழிந்து கொண்டிருந்தது. சிறுவன் இப்போது அழுவது பக்கோடாபறி போனதற்கோ! காயப்பட்டதற்கோ! என்று சரியாகச் சொல்லமுடியவில்லை.

சாவகச் சேரியிலிருந்து பருத்தித்துறை செல்லும் 754 ஆம் இலக்க பேருந்துக்காகச் சனங்கள் நீண்ட நேரமாகக் காத்து நின்றனர். நேர அட்டவணையில் குறிப்பிட்ட வாறு அந்தப்பேருந்து சரியான நேரத்தில் என்றாவது ஒருநாள் வந்தால், கட்டாயம் அன்று மழை பெய்யும் அல்லது புயலடிக்கும் என்று நிச்சயமாகச் சொல்லலாம்.

12.30 மணிக்கு வர வேண்டிய பேருந்து ஒருவாறு ஒரு மணியும் தாண்டி ஆடி அசைந்து வந்து, ஒரு பெருமூச்சு விட்டு நின்றது. பேருந்தின் சாரதி இரண்டு கால் நுனிவிரல்களில் எழுந்து நின்று சாவகச்சேரி என்று எழுதப்பட்ட பெயர்ப்பலகையைத் திருப்பி, பருத்தித்துறை என்ற பக்கம் மாற்றி வைத்துவிட்டு, எதிர்த்து மோதிய மல்யுத்த வீரனை வென்ற பயில்வான் போல இராஜகம்பீர நடையுடன் தேநீர்க் கடைக்குள் நுழைந்தார். அங்குள்ள கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் கையைவிட்டு வாய்ப்பன் ஒன்றை எடுத்துக் கடித்தவாறு, தேநீருக்கு ஓடர்கொடுத்தார்.

முண்டியடித்து பஸ்ஸில் ஏறிய பயணிகள் இருக்கைகளுக்காக சண்டைபிடித்தனர். கைக்குழந்தையுடன் நிற்கும் தாய்மாருக்கும் இடம் கொடுக்காமல் யன்னலோர இருக்கைகளில் இருந்து, அந்தப் புழுக்கத்திலும் பொய்நித்திரை கொண்டனர் சிலர்.

நாற்பது பேருக்கு மேல் இருக்க முடியாத பேருந்தில் அறுபது பேர்வரை நெரிபட்டு ஏறினர். மூச்சு வாங்கமுடியாத குழந்தைகள் பல வீறிட்டு அலறின.

“யன்னலைத் திறவுங்கோ பிள்ளைகளுக்குக் காற்றுவரட்டும்”

முதியவர் சத்தம் வைத்தார். அந்தப் புழுக்கத்திலும் வெம்மையிலும் ஷேட் பொத்தான் இரண்டைக் கழற்றி கொலறை மேல்

தூக்கி விட்டவாறு சிகறட் பற்றவைத்து, சுவாரஷ்யமாக ஊதி புகையால் வளையம் விட்டுக் கொண்டிருந்தான் ஒரு மைனர். சந்தையில் காய்கறி விற்கும் மயிலி ஆச்சி கத்தினார்.

“அடே அந்தக் கோதாரியை யல்லலுக்கால வீசியெறியடா”

முறைத்துப் பார்த்த மைனர், சொன்னது மயிலி ஆச்சி என்றதும் பொட்டிப் பாம்பாய் அடங்கி, சிகறட் துண்டை யன்னலால் வீசிவிட்டு எதுவும் நடவாதது போல பம்மிக் கொண்டிருந்தான்.

புதிதாகத் திருமணம் முடித்த ஜோடியாக இருக்கவேண்டும், பட்டணப்பிரவேசம் முடித்து வந்திருந்தனர். புதுப் பொண்டாட்டிக்கு அன்புக் காணிக்கையாக ஆபரணம் பரிசளித்திருக் வேண்டும். தகதகவென்று ஜொலித்துக்கொண்டிருந்த நெக்கிளையை யும் கண்களைத் தாழ்த்தி அடிக்கடி பார்த்து ரஷித்துக் கொண்டிருந்தாள். புருஷனின் காதுக்குள் ஏதோ அடிக்கடி சொல்லி வெட்கப்பட்டுக் கொண்டாள். அவன் தனது மனுவியில் இருக்கும் பாசத்தினை அவளுடன் ஒட்டி ஒட்டி வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். பார்க்கச் சகிக்காத நடுத்தர வயதாளி ஒருவர், முகத்தை மறுபக்கம் திருப்பிக்கொண்டார்.

இன்னொரு இளம் ஜோடியொன்று அந்தப் பங்குனிப் புழுக்கத்தையும் மீறி அன்புமழை பொழிந்து கொண்டிருந்தனர். அவன் தனது அன்பினை வெளிப்படுத்த ஐஸ்கிரீம், சோடா, கடலை என்று திருவிழாவில் குழந்தைக்கு வாங்கிக்கொடுத்து மகிழ்விப்பதுபோல ஆனந்தமாக வாங்கிக் கொடுத்துக் கொண்டே இருந்தான். சிறுவர்கள் அதைப்பார்த்து எச்சியூறினர்.

பசியால் அழும் குழந்தையின் அழுகையினைப் பொறுக்கமுடியாத இளம் தாயொருத்தி தனது கூச்சத்தினைப் புறந்தள்ளிக் குழந்தையை மார்போடு அணைத்து தனது முந்தானையால் மறைத்து பாலூட்டினாள். குழந்தை தனது பிஞ்சுக்கால்களை தாயின் வயிற்றில் உதைத்து உதைத்து தனது மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதையும்கூட இரண்டு காழுக விழிகள் பார்த்து போதையில் கிறுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

முதியவர் ஒருவர் நிற்கமுடியாமல் தள்ளாடுவதைப் பார்த்த குமர்ப்பிள்ளை ஒன்று அவருக்கு இருக்க இடம்கொடுத்தாள். சன நெரிசலில் அந்தப்பிள்ளை அனுபவிக்கப்போகும் இம்சையை நினைத்து அவளது உதவியை மறுக்க நினைத்தாலும் தனது இயலாமையால் அமர்ந்து, தனது கருணை நிறைந்த பார்வையை அப்பிள்ளைமீது செலுத்தினார்.

திமிர்த்தனத்தால் தனது தொடையில் நுள்ளும் எஜமானி மகனின் கொடூரத்தினையும் எஜமானி பாசத்தால் அச்சிறுமி சிணுங்கி சிணுங்கிப் பொறுத்துக் கொண்டாளோ? அல்லது அச்சிறுவனின் முறைப் பாட்டினை மட்டும் கேட்டுச் சூடுவைக்கும் எஜமானியின் சித்திரவதையைவிடக் கொடிதில்லை என்று வாழாதிருந்தாளோ! அச்சிறுமிக்குத்தான் வெளிச்சம்.

பேருந்து நிறுத்தி அரைமணி நேரமாகியும் சாரதி, நடத்துநர் இருவரில் ஒருவரையும் காணவில்லை. ஒருவரது மன அவஸ்தை இவ்வாறு வெளிப்பட்டது.

“பொலிசிலை சொல்லித்தான் இவனுகளைத்

தேடவேண்டும்”

பொறுமையிழந்த சிலர் பேருந்திலிருந்து இறங்கி நின்றனர். இருப்பவர்களுக்கும் அது விருப்பமாக இருந்தாலும் இறங்கினால் இருக்கை பறிபோகும் என்ற பயத்தில் பொறுமையினை முயன்று முயன்று கற்றுக் கொண்டிருந்தனர்.

முக்கால் மணிநேரத்தின் பின்னர் சிறீமான் நடத்துனர்சாமி, பேருந்தின் அண்டை தரிஷனம் கொடுத்தார். அவரைக் கண்டதும் சனம் நிம்மதிப் பெருமூச்சுவிட்டுத் தம்மை ஆசுவாசப்படுத்தினர். வாயில் வெற்றிலையைக் குதப்பி அதன் சாற்றை உறுஞ்சி ருஷித்து, சக்கையைத் துப்பித் தனது கடைவாயில் வெற்றிலைச்சாறு வழிவதுபற்றிய கவலையின்றி, ரிக்கற் புத்தகத்தினை எடுத்து காபனை ஒழுங்குபடுத்தி மிக நிதானமாக ரிக்கற் எழுதப் பிள்ளையார்கழி இட்டார் நடத்துனர்சாமி.

பத்து நிமிடங்களும் தாண்டியாயிற்று சனத்துள் புகுந்து, தள்ளி, உரசி இளவயதுகளிடம் மெல்லிதாக கடியோக் சொல்லி, உள்ளங்கையில் சுரண்டி மீதிக்காகும் கொடுத்து தனது வழமையான திருவிளையாடலை இம்மியும்பிசகாமல் அற்புதமாக நிகழ்த்திக் களிப்புற்றார் சிறீமான் நடத்துனர்சாமி அவர்கள்.

இவற்றினை எல்லாம் கண்டும் காணாததுபோல குத்துக்கல்லாக இருந்தனர், கிராமத்தில் சாதி சம்பிரதாயத்துக்காகப் பொங்கியெழும் கலாசார காவலர்கள்.

பொறுமை இழந்தவர்கள் சிலர் தமது எதிர்ப்பைக் காட்டுவதற்கு கயிற்று மணிதான் வாய்த்தது போலும் இழுத்து இழுத்து மணியை அடித்தனர். அப்பொழுதுதான் மிதிபலகையில் தனது அதிகார பாதத்தினை அழுத்தி மிதித்த கர்ணசாரதி,

“யாரடா அது மணியடிக்கிறது”

உறுமினார். பொங்கி யெழுந்தவர்கள் புழுவாக நெழிந்து அடங்கி ஒடுங்கினர். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சண்டையை மூட்டிவிட்டு குளிர்காயும் குசும்புக்காரத் தேவாங்கு ஒன்று, நைசாக மணியை இழுத்தடிக்க, மணிக்கயிறு அறுந்து பலர் கழுத்துக்கு மாலையாகியது.

“கயிறு அறுத்தது யாரென்று சொல்லாமல் பல் எடுக்கமாட்டன்”

கர்ச்சித்தார் கர்ணசாரதி. ஒருமணி நேரமாகுது புறப்படும் நேரத்தில் புதிய பிரச்சினை.

“யாரு முகத்திலை முளிச்சமோ இண்டைக்கு நாய்ப் பொழைப்புத்தான்”

பழசொண்டு புறுபுறுத்துக் கொண்டது. அதற்கிடையில் வெற்றிலை வாங்கப் போன அன்புக்கணவன் தாமதித்தகாரணத்தை விசாரணை செய்து திருப்தியுறாத பாசமனைவி கண்ணகியாகி நெருப்பெடுத்தாள். சாரதி அனுமதிப்பத்திம் பெறுவதற்கான “றயலில்” தோற்றுப் போன பயிலுனர் சாரதிபோல் இடிந்துபோனான் அந்த அப்பாவிக்கணவன்.

“நல்ல கூத்தப்பா இண்டைக்கு”

ரியூட்டரிக்குப் போய்வந்த இரண்டு மாணவிகள் சொல்லி மீதியை கண்யாடையால் பேசிக்கொண்டனர். அதனைப் பல ஜோடிக்கண்கள் பார்த்து ரஷித்துக் கொண்டிருந்தன.

தன்பாட்டுக்கு இழுப்புண்ட இளசுகளின் கண்கள் கலங்கியது கண்டு, சகியாத கண்டாக்கட்சாமி,

அறுந்த கயிற்றை பயணிகள் உதவியுடன் ஒருமாதிரி இழுத்து முடிஞ்சு சரிப்பண்ணி, கர்ணசாரதியைச் சமாதானப்படுத்தி பேருந்து புறப்படத்தயாரானது.

அப்போது ஒரு முதியவர் எழுந்துநின்று சாரதியைப் பார்த்துச் சத்தமிட்டார்.

“தம்பி என்ற அம்மா வரவேணும் கொஞ்சம் பொறுதம்பி”

கோபங்கொண்ட கர்ணசாரதி,

“யாராட அது”

சினந்தவாறு திரும்பிப்பார்த்தவர் ஒரு விழு கிழவர் அம்மா வரவேண்டும் என்று சொன்னதில் சூடு தணிந்து, பார்த்தசாரதியாகி அந்த வயோதிபரின் அம்மாவைக் காணும் ஆவலுற்றார். அவர் மட்டுமல்ல பஸ்ஸில் இருந்த எல்லோருமே வைத்தகண் எடுக்காமல் அந்த முதிய மகனைப் பொறுமையாகப் பார்த்தனர்.

பேருந்தின் “கோண்” சத்தம் கேட்டுப்போலும் விழுந்தடித்து குடுகுடுவென ஒரு கிழவி ஓடிவந்து கொண்டிருந்தார். கிழவர் உற்சாகமாக

“அந்தா அம்மா வாறா”

சிறு குழந்தைபோல் ஆர்ப்பரித்தார். பஸ்ஸில் ஒருவர் மீது ஒருவராக சீறிச் சினந்து, எரிந்து புகைந்து கொண்டிருந்தவர்கள் தமது துயர் மறந்து கொல்லென்று சிரித்தனர்.

மயிலி ஆச்சிக்கு பஸ்ஸில் இருந்தவர்களின் சிரிப்பு ரஷிக்கத்தக்கதாக இருக்கவில்லை. பதிலாக உடம்பெல்லாம் பத்திக்கொண்டுவந்தது. அவர் சந்தையை அடக்கியாமும் அசாதாரணமான ஒரு மனிசி என்பதையும் தாண்டி, வாழ்க்கையில் ஏற்ற இறக்கங்களைச் சந்தித்துப் பட்டறிவு பெற்றவர்.

சின்னச்சின்ன பிரச்சினைக்கெல்லாம் கீரியும் பாம்புமாகக் கடிபடும், திருமணம் நடந்த அடுத்தநாளே விவாகரத்துக் கேட்டு கோடேறும், கைக்குழந்தையைக் கணவனோடுவிட்டு கள்ளக் காதலனுடன் ஓடிப் போகும், கட்டிய மனைவியையும் பிஞ்சுக் குழந்தையையும் கைவிட்டு, கன்னிப்பெண்ணை ஏமாற்றும் சமூகச்

சீரழிவுகள் மலிந்த காலத்தில், இந்தப் பேருந்திலேயே கண்முன்னே சண்டைபுரிந்த தம்பதிகள் எழுபது தாண்டியும் மனைவியை அம்மா என்று அழைக்கும் பண்பான முதியவரை, கேலிக்குரியதாக்கியதே மயிலி ஆச்சியின் கோபத்துக்குக்காரணம்.

“அவங்களின்ர கால்தூசியும் பெறாத கிலிசு கெட்டதுகள் வெக்கமில்லாமல் சிரிக்குதுகள்”

ஓங்கி ஒலித்தது, மயிலி ஆச்சியின் ஆத்திரம்.

அந்த முதியவர் எதனையுமே கருத்திலெடுக்காமல் தனது மனைவியைப் பாதுகாப்பாக இருக்கையில் அமரச்செய்வதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தார்.

“மெள்ளவாங்கோ அம்மா! போனம் போனம்”

கிழவர் வாஞ்சையுடன் அவரது கரத்தினைப் பற்றிப்பிடித்தார். அவரின் முகத்தினில் நிலவிய கலவரம் தணிந்து முகம் பிரகாசம் அடைந்தது. கிழவி அவரின் கன்னதில் தனது முதிர்ந்த கரங்களால் செல்லமாகத் தடவிக்கொடுத்தவாறு மூச்சுவாங்கினாள். தாயின் சேலைத் தலைப்பில் பாதுகாப்புணர்வுறும் சேய்பேல தனது வயோதிப மனைவியின் முந்தானை முடிச்சில் அமைதியுற்றார் அம் முதியவர். அது அறுபதும்கடந்த தாம்பத்தியத்தின் முதிர்ச்சியல்லவா!

ஏதோ செந்தில் கவுண்டமணி யோக்போல சிரித்தவர்களுக்கு மயிலி ஆச்சியின் கடுமையான ஏச்சு நெஞ்சினைத் தொட்டிருக்கவேண்டும், வெட்கத்துடன் ஒருவர் முகத்தினை ஒருவர் பார்க்க முடியாமல் தலை குனிந்தனர்.

ஒரு மணித்தியாலத்துக்கும் மேலாக பஸ்ஸின் தகரச் சூட்டிலும் பசியிலும் வியர்வையிலும் வாடி வதங்கிப் போன சிறுவர்களையும் முதியவர்களையும் பற்றிய எவ்வித அக்கறையும் இல்லாமல் சனங்களைத் தள்ளி அடைந்துகொண்டு, அந்தப்பஸ் தனது இயல்பில் மாற்றமில்லாமல் “எல்லாம் எப்பவோ முடிந்த காரியம்” எனத் தனதுசக்திக்கு மீறிய பாரத்தினை இழுக்க முடியாமல் உன்னி உன்னி, டீசல்புகையால் அந்தப் பஸ் நிலையத்தினை மூடி மறைத்தவாறு நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

திருமலை சுந்தாவின கடுகுக் குறாங்கதைகள்..

4

உழைப்பு

“உழைச்சு களைச்சு வந்ததுகள் சாப்பிட்டு விட்டு போகட்டும்... வேலை வெட்டி ஏதும் இல்லாமல் இருந்து கொண்டு... கொஞ்சம் நேரஞ்சென்று சாப்பிட்டா என்ன...” உழைச்சு உழைப்புகளை எல்லாம் பிள்ளைகளுக்கு கொடுத்து விட்டு... உடலை... நிமிர்த்த முடியாமல்.... தடுமாறும் இராசையாவின் கண்களில்... முதுமையின் கண்ணீரோடு... பசியும் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

5

ஒரு மாணவனும் ஆசிரியரும்

ஆசிரியர் மாணவனைக் கண்டித்தார். “சேர்... நீங்கள் என்னை அடிக்கக் கூடாது. காசு கொடுத்துதான் நான் இந்த பாடசாலையில் சேர்ந்திருக்கேன்..” ஆசிரியர் அவனின் மறு கன்னத்தில் அறைந்து, “நான் உன்னை விட நிறைய காசு கொடுத்து தான் இந்த ஆசிரிய உத்தியோகத்தை எடுத்து இருக்கன்.. தெரியுமா உனக்கு...” மாணவன் நோபட்ட தனது கன்னத்தை தடவிக் கொண்டு ஆசிரியரைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான்.

6

தீர்வு

“அரும்பாடுபட்டு வளர்த்தெடுத்த ரோஜா செடியிலிருந்து, வேலியால எட்டி பூவை ஆஞ்சு கொண்டு... போயினம்...” மகள் அழுதாள். “செடியின் தண்டை வெட்டி எடுத்து முற்றத்தில் நடு பிள்ளை... அவையும் ஆயலாம்... நீயும் ஆயலாம்....” என்றார் அழுத மகளின் தாய்.

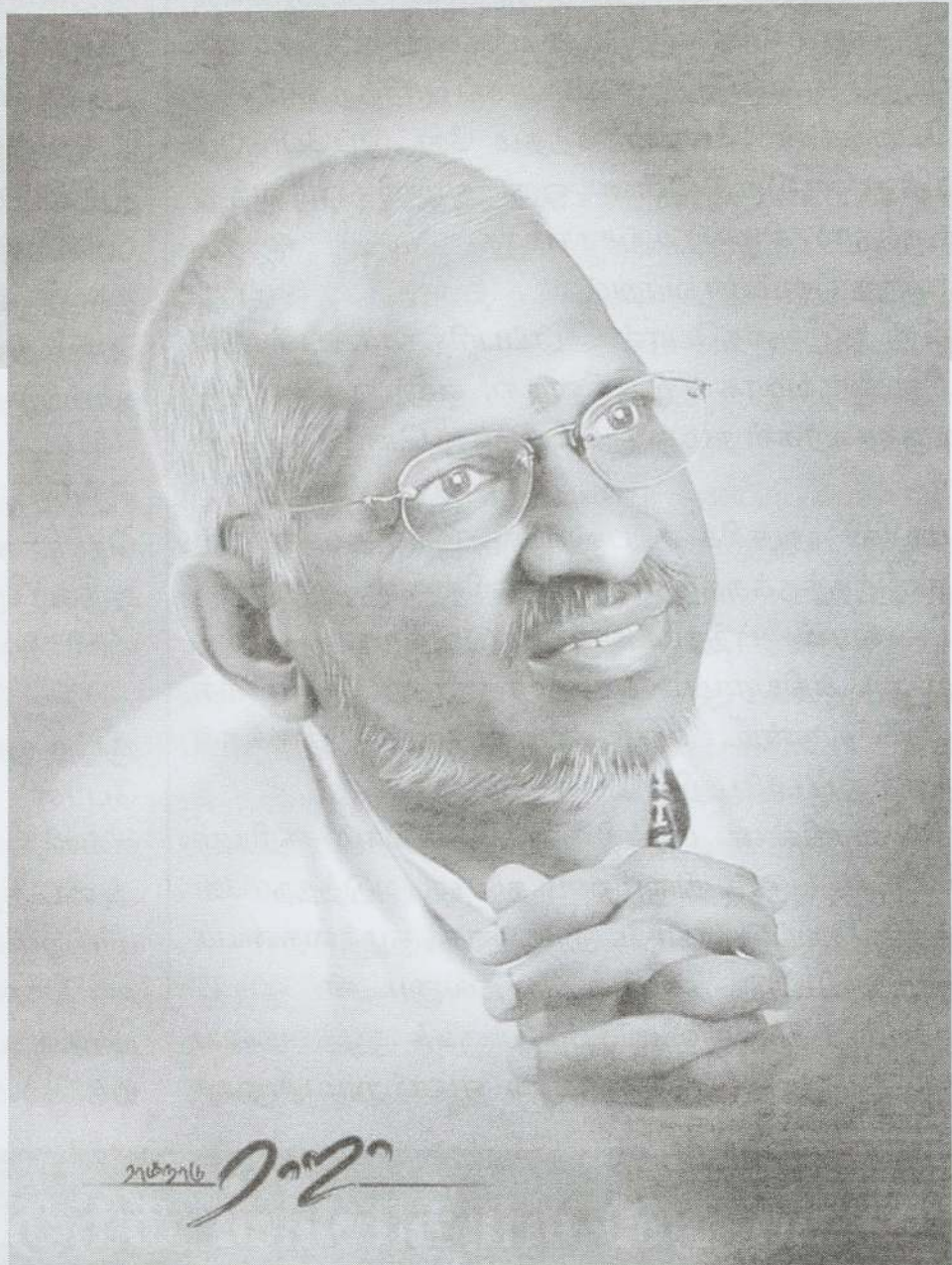
வானொலியைக் கேட்ட படியே கழிந்த போர்க்கால ஊரடங்கு இரவுகளிலும், பத்துச் சோதனைச் சாவடிகளில் இறங்க வேண்டிய பதினாறு கிலோமீற்றர் பேருந்துப்பயணங்களிலும் இளைய ராஜாவின் திரையிசைப் பாடல்கள் அச்சத்திலிருந்து கணநேரமேனும் மீட்டெடுத்து அமைதி தந்தன. இளையராஜாவை இரசிப்போருக்கு, இசைக்கால்கோளாகவோ வரிகளின் நுண்ணிடை வெளிகளிலோ சரணங்களின் நடுவிலோ சாகசம் நிகழ்த்துகின்ற புல்லாங்குழல் மீதும் அலாதியான ஈர்ப்பு இருக்குமென நம்புகிறேன். சுதாகர், நெப்போலியன் செல்வராஜ், அருண் மொழி, நிக்கலோஸ்நின்கி போன்ற பலர் அவரது இசைக்குறிப்புக்களுக்கு புல்லாங்குழல் வாசித்துள்ளனர். Bass Flute மற்றும் வேய்ங்குழல் என்பவற்றுக்கு இடையிலான நுண்வேறுபாட்டினைக் கருத்திலே கொள்ளாமல் “புல்லாங்குழல்” என்று பொதுமைப்படுத்தியே எனது இரசனைக்குறிப்பினைப் பதிவுசெய்கிறேன்.

ரீதி கௌளை ராகத்திலே ஓரிரண்டு திரையிசைப்பாடல்களே காணப்படுகின்றன. “சின்னக் கண்ணன் அழைக்கிறான்” என்ற கவிக்குயில் திரைப்படப்பாடலும் அவற்றுள் ஒன்று! பாலமுரளி கிருஷ்ணா பாடிய பாடலின் கால்கோள் நிலையில் ஒலிக்கின்ற புல்லாங்குழலும் ரீதி கௌளை ராகத்திலேயே அமைந்திருக்கும். பாடல் முழுமையினையும் உள் வாங்கும் போது வேய்ங்குழலின் விநோதம் இறங்கச் செய்யும். காதலின் உள் நீரோட்டத்தினை, உன்னத தருணங்களை, ஏக்கத்தினைப் புல்லாங்குழல் வழியே மிகச்சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியிருப்பார்.

சத்ரியன் திரைப்படத்திலே இடம்பெற்ற “மாலையில் யாரோ மனதோடு பேச” பாடலில் சொர்ணலதாவின் குரல் அனைவரையும் கண்டியிழுக்கும். அக்குரலுக்கு

இளையராஜாவும் புல்லாங்குழலும் சிறு இரசனைக்குறிப்பு

இ.சு.முரளிதரன்

நிகராக அப்பாடலில் வெளிப்படும் புல்லாங்குழலும் விரகதாபத்தினை உச்சநிலைக்கு எடுத்துச்செல்கின்ற விதம் அற்புதமானது. அதே போல “சலங்கை ஒலி” திரைப்படத்தின் “மௌனமான நேரம்” பாடலில் இருவகையான புல்லாங்குழலின் ஓசையை உணரமுடியும். பாடலின் முடிவிலே ஒன்று கலந்து அத்வைதமாகிவிடுதல் கதாபாத்திங்களின் மனநிலையை இனங்காட்டுவதாக அமைந்திருக்கும்.

பாடல் வரிகளின் நுண்ணிடைவெளிகளில் மிக அற்புதமாகப் புல்லாங்குழலை ஒலிக்க விடுவதில் மேதையாகவே இளையராஜா இனங்காணப்படுகின்றார். வந்து சொல்லாத உறவை - புல்லாங்குழல் ஓசை இவ்நெஞ்சோட வளர்த்தா - புல்லாங்குழல் ஓசை (முதல் மரியாதை ராசாவே உன்னை நம்பி) கொட்டு மலரே - புல்லாங்குழல் ஓசை - அமுதம் கொட்டு மலரே - புல்லாங்குழல் ஓசை (ஆயிரம் தாமரை மொட்டுக்களே - அலைகள் ஓய்வ தில்லை) அன்பே ஓடி வா - புல்லாங்குழல் ஓசை - அன்பால் கூடவா புல்லாங் குழல் ஓசை (என்னைத்தொட்டு - உன்னை நினைச்சேன் பாட்டுப்படிச்சேன்) இப்படிப் பல பாடல்களில் வேய்ங்குழலில் ஜாலத்தினை நிகழ்த்தியுள்ளார். இராகங்களோடு பொருந்திப்போகின்ற பண்பும் அவரது பாடல்களின் இன்னொரு சிறப்பாகும். போவோமா ஊர்கோலம் (சின்னத்

தம்பி) பாடலில் கீரவாணி ராகத்தோடு புல்லாங்குழலின் ஓசையும் பொருந்திப்போவது சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். புல்லாங்குழலின் இனிய ஓசையைத் தொடர்ந்து பல்லவி ஆரம்பமாகும். பொன்மானே சங்கீதம் பாடவா (நான் சிகப்பு மனிதன்), எனை என்ன செய்தாய் வேயங்குழலே (இவன்) வளையோசை கலகலகலவென (சத்யா) போன்றன இவ்வகைப்பாடல்களுக்கான உதாரணங்களாகும்.

பாடலில் சரணங்களுக்கிடையில் புல்லாங்குழலின் நாதத்தினை உயிரோட்டமாக நகர்த்தும் பண்பினையும் பல பாடல்களில் அவதானிக்கலாம். காற்றில் எந்தன் கீதம் (ஜானி) ஏதோ நினைவுகள் (அகல்விளக்கு) கண்மணியே காதல் என்பது (ஆறிலிருந்து அறுபதுவரை) போன்றன சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்களாகும். பாடல் முழுமையும் சுவறிப் பூரண ஜீவிதத்தோடு விநோதம் நிகழ்த்தும் தன்மையினையும் காண முடியும். அவ்வகைப் பாடல்களே பலரது ஞாபக இடுக்குகளில் இளையராஜாவின் புல்லாங்குழலைப் புகமையான நினைவாகப் பதிவுசெய்திருக்கும் என நம்புகிறேன். வள்ளி வள்ளி என வந்தான் (தெய்வ வாக்கு), செந்தாமரம்பூவில் (முள்ளும் மலரும்), தாலாட்டுதே வானம் (கடல் மீன்கள்), மண்ணில் இந்தக்காதல் (கேளடி கண்மணி), சின்னப்பொண்ணு சேலை (மலையூர் மம்பெட்டியான்) ஆயிரம் மலர்களே மலருங்கள் (நிறம் மாறாத பூக்கள்), ஓ வசந்தராசா (நீங்கள் கேட்டவை) இதழில் கதை எழுதும் (உன்னால் முடியும் தம்பி), போன்ற பாடல்களில் காதலின் ஏக்கத்தினை ஏகாந்தத்தின் கொண்டாட்ட உணர்வை- ஆதரவை நாடும் அந்தரிப்பை ஆழ்மனதின் பிரதிபலிப்பை எல்லாம்புல்லாங்குழல் வழியே பிரவாகிக்கச் செய்துள்ளார்.

திரைப்படப்பின்னணி இசையிலும் புல்லாங்குழலின் வகிபாகம் தனித்துவமாகவே அமைந்திருக்கும். முதல் மரியாதை, வருஷம் 16, அபூர்வ சகோதரர்கள், அழகி, தளபதி, பரதேசி, வீடு, நாடோடித்தென்றல் போன்ற பல படங்களில் மனித உணர்வுகளின் வடிவாக, சம்பவங்களின் குறியீடாக, முடிவிலி வலியின் விகம்பலாக, தீரா தேசத்தின் தொடுகையாக, தடுமாறும் கணங்களின் நெகிழ்பதிவாகப் புல்லாங்குழல் இசையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“அபூர்வ சகோதரர்கள்” திரைப்படத்தில் “அப்பு” என்ற குள்ளருபக் கதாபாத்திரத்தின் துன்பியல் தருணங்களைப் புல்லாங்குழல் வழியே புலமாக அமையும் நஞ்சு திணிப்புக் காட்சியின் நீட்சியில் தாய் படகிலே மயங்கிக் கிடத்தல், அப்பு காதலில் ஏமாந்து திருமணப் பதிவு அலுவலகத்திலே தடுமாறுதல், தற்கொலை நிகழ்விலிருந்து தாயால் காப்பாற்றப்படுதல், சிறைச்சாலை நொக்கிப் பயணித்தல் ஆகிய காட்சிகளில் அக்கதாபாத்திரத்தின் அவலத்தினை வேயங்குழல் வழியே கசியச் செய்து விடுகிறார்.

“தளபதி” திரைப்படத்திலே “சின்னத் தாயவள் தந்த ராசாவோ” பாடலை புல்லாங்குழல் ஓசை வழியாக உருமாற்றித் தாய்மை உணர்வின் குறியீடாக்கிப் பல காட்சிகளில் பின்னணியாக ஒலிக்கச் செய்கிறார். தாய்மைக்குச் “சின்னத்தாயாவள் தந்த ராசாவே” பாடலைத் தேர்ந்தெடுத்ததைப் போலக் கபாதலின் துய்பியலுக்கு “யமுனை ஆற்றிலே” பாடலைப் பயன்படுத்துகிறார். காதல் ரத்தாகும் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பினையும் புல்லாங்குழல் வழியே ஒலிக்கச் செய்துவிட்டு பிறிதொரு நாளில் நிகழும் பக்குவ நிலைப்பட்ட சந்திப்பில் அப்பாடலை வேறு இசைக்கருவி வழியே எடுத்தாள்வதும் குறிப்பிடத்தக்கது. “ஆண்பாவம்” திரைப்படத்தின் “BGM” ஐ புல்லாங்குழலால் வடிவமைத்ததனூடாக சராசரித் திரைப்படமொன்றின் பார்வையாளனை எட்டுத் திசைகளையும் தாண்டிப் பெயரிலித் திசை நோக்கி நகர்த்திச் சென்று விடுகிறார்.

வணிக சினிமா விரும்பிகளாலும் தர சினிமா நோக்குநர்களாலும் சம நேரத்தில் நிராகரிக்கப்பட்ட “நாடோடித் தென்றல்” திரைப்படத்தில் வேயங் குழலானது நாத படிமமாகி நதி போலப் பயணத்துக் காமச் சுழலுக்குள் இழுத்துச் செல்வதை உணர முடியும். மெல்ல மெல்லக் காமத் சித்திர மொன்றைக் குழலிசையால் கட்டியெழுப்பி விடுகிறார். தணலில் எரிந்தே மூங்கில் குழலாகிறது. மீளவும் தழலில் இசையை போட்டுக் கங்குகளின் வெளப்பத்தினைக் காதுகளில் சேர்ப்பிக்கிறார். சிவரஞ்சனி ராகத்திலே அமைந்த “சந்தன மார்பிலே” பாடற் காட்சியில் புல்லாங்குழலானது

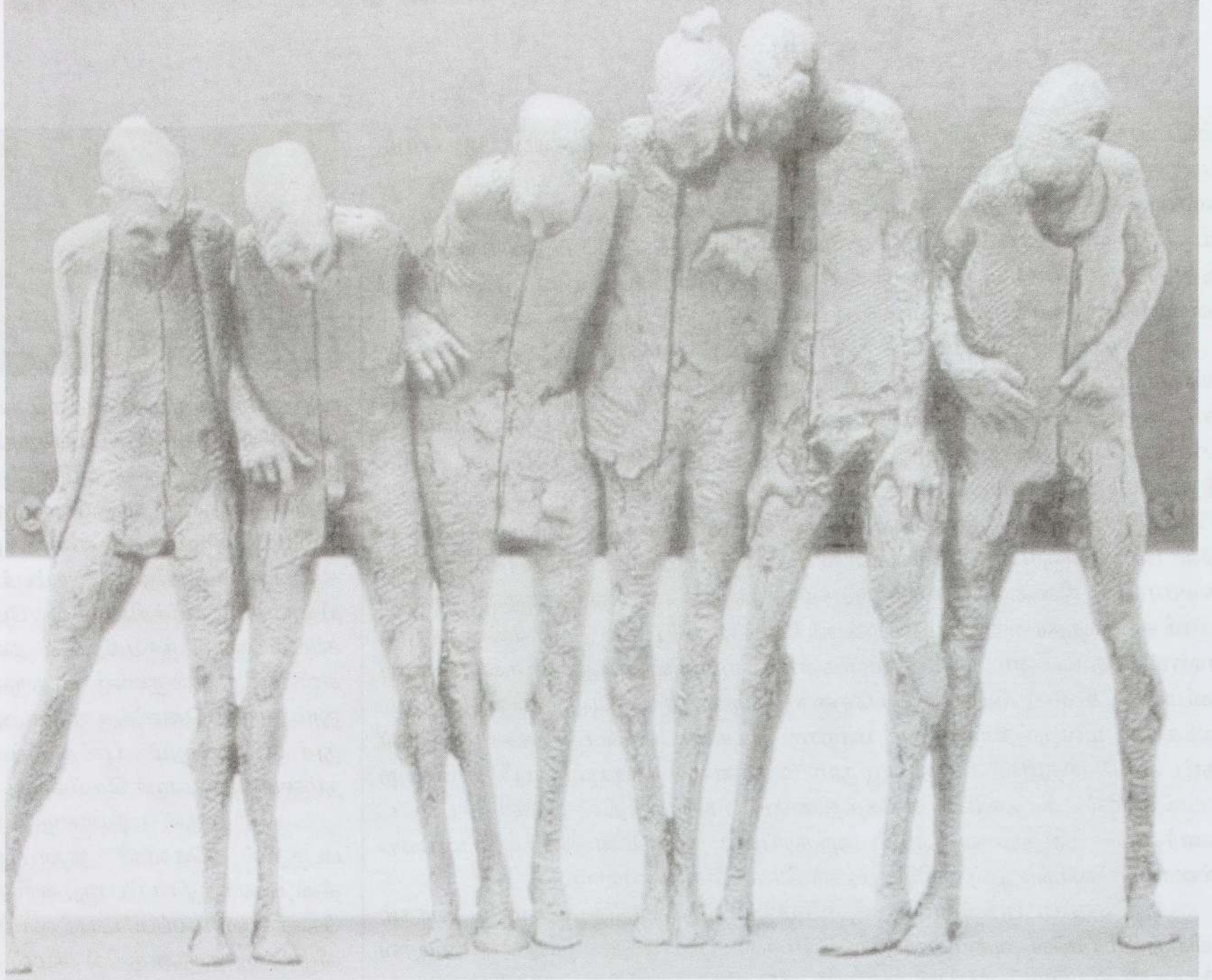
பாலுணர்வின் பள்ளி எழுச்சியாகவும், மன்மதச் சதுரங்கமாகவும் மாறி விடுகிறது. இளமையின் தாபத்தினை, காதலின் வலியினை, கட்டற் மோகத்தினை இசை வழியே ததும்பச் செய்கிறார். இரும்புக் கம்பியினைக் காய்ச்சிச் சூடு போன்ற காட்சியிலும், நாயகியின் கன்னங்கள் விழி நீரால் நனையும் தருணத்திலும் அநாம வெளிக்குள்ளே அழைத்துச் செல்லும் புல்லாங்குழல் நம்மைத் தடுமாறச் செய்கிறது.

“முதல் மரியாதை” திரைப்படத்தில் “செவிலி” கதாபாத்திரத்தின் மரணத்தின் போது, வானத்தை நோக்கி எறிழயப்பட்ட புல்லாங்குழல் வீழ்கின்ற தருணத்தில் குழல் நாதம்

மனதைக் குடைகிறது. “How to name it” இசைப் பேழையின் சிறு துண்டான இசை கோர்வையாக “வீடு” திரைப்படத்தில் இடம்பெறும் குழலின் வெளிப்பாடும் அலாதியானது! மேற்கூறிய படங்களைப் பார்த்தவர்களால் வேயங்குழலிசை நிகழ்த்திய மயாவித் தையினை அவ்வளவு சீக்கிரம் மறந்துவிட முடியாதென்றே நம்புகிறேன். இமைமுடி இரசிக்கும் தருணங்களில் இளைய ராஜாவின் புல்லாங்குழலோசை மயிலிறகாக மாறி இதயம் வருடிப் பர வசத்தை நல்கும் என்பதில் யாதொரு ஐயமுமில்லை.

வெண்ணிற இரவுகள்

மபாஸ்

சூரியனின் பிரகாசம்
பகலாக பிரதிபலிப்பதாக
பலரின் ஓட்டமும் நெரிசலும்
அதனுள் உள்ளடங்கின்றது.

இரவுகளை வர்ணிப்பதற்கு
வரிகள் போதாது
வர்ணம் தீட்டியும் கூடுதலாகாது
வானின் வனப்பையும் மிஞ்சாது
அஸ்தமனம் ஆரம்பிக்கின்றது
இரவை தோற்றமளிக்க
அமைதிக்குள்
வெண்ணிறம் தோற்றமளிக்கும்
இரவென்பது இருளென்ற
சிலரின் சிந்தனையிலும்
ஓட்டத்திற்கான
ஓய்வும் உட்சேருகின்றது.

நீளமாக தெரிவது எப்போது விடியும்
என நினைப்பவருக்கு
நித்திரை கசக்கும்.
இரவையும் நிலவையும்
ரசிப்பவர்களுக்கு ஒரு இரவு போதாது
தேடல்களும் சிந்தனையும்
பிறப்பதற்கு எடுத்துக் கொள்வது

உறங்காத விழிகள்
தனிமை துறக்கின்றது
இயற்கையின் அற்புதத்தில்
இறைவன் தோற்றமளிக்கிறான்.

உணர்வை வலுப்படுத்த
முறையானதும் முறையற்றதும்
சாத்தானின் ஊசலாட்டம்
ஊடகமாகவும் உரையாடலாகவும்
விருத்தியடைந்த விந்தையானது.

அர்த்தமற்ற அற்பங்களும்
விளக்கு அணைக்கும்
நொடிகள் தரும் உறவும்,
தகாத உறவும்
விடுதலைகள் விதைத்திடும்
அறுவடை செய்யவும்
காற்றுக்கள் தென்படாத
தென்றலாக தோற்றமளிக்கும்.

உலகம் இரவை வியாபாரமாக்கி
உல்லாச விடுதிகள்,
பொது ஆடல் அரங்கம் என்ற
போதைகளால் பொழுதை விழுங்கி

நாளையும், நாளையையும்
நாசமாக்கி விடுகின்றது.

இன்றைய தினத்திற்குரிய
சுயவிசாரணையுமில்லை
சுயநினைவுமில்லை
ஊருக்கான உபதேசமல்லே
உள்ளுணர்வுக்குரிய தேடலானது.

உறக்கத்தில் உயிரின் ஆன்மா
எங்கே சென்று வருகின்றது
என்பதை அறியாமலும்
விடிந்த பிறகு இறைவனை
துதி செய்யாத இரவை
எண்ணுவது கடந்து.

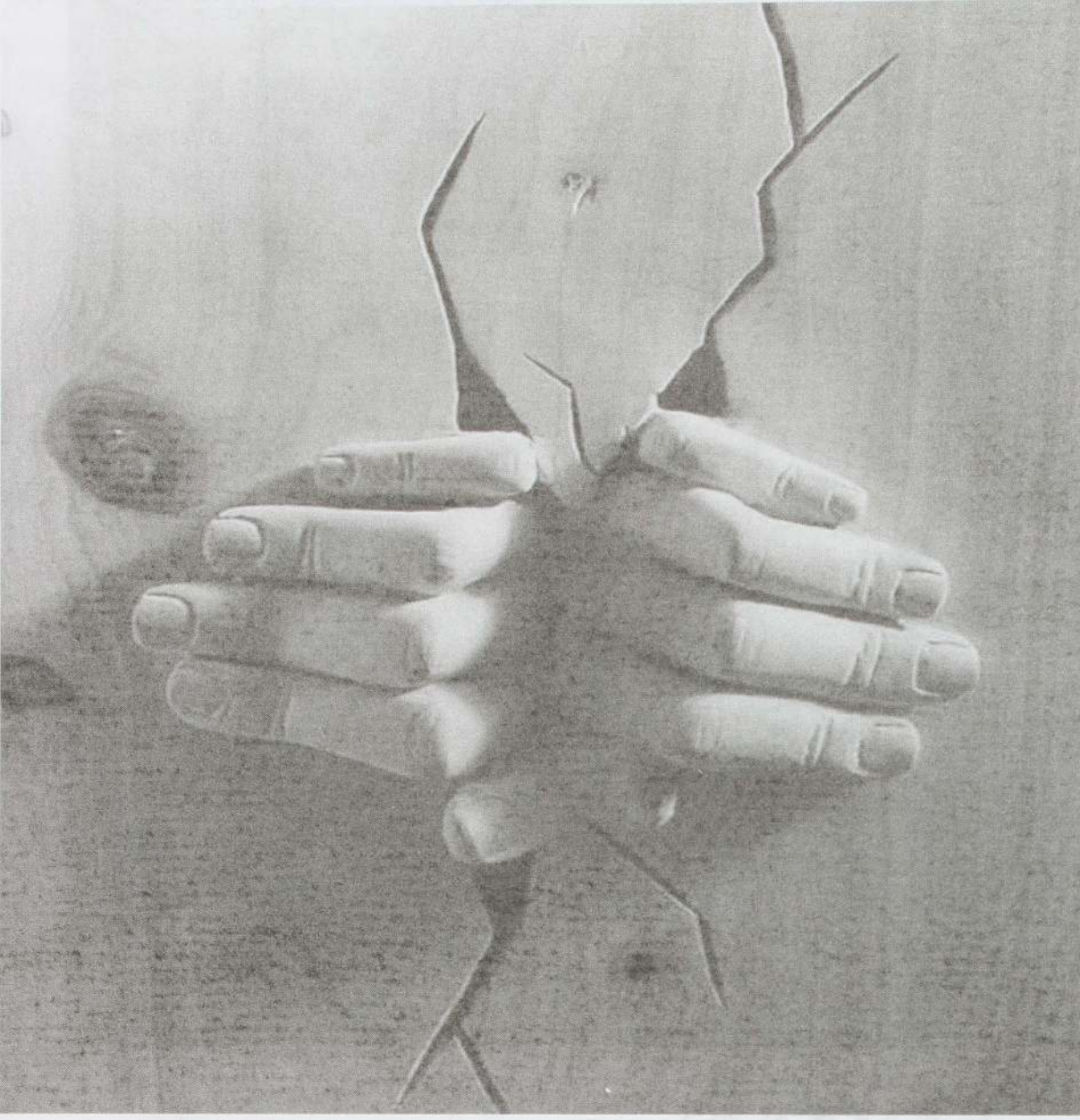
அடுத்த நாளின் தோற்றம்
வஞ்சகமும் சதிகள்
எத்தனை வெண்ணிற இரவுகள்
கரை படிக்க தேவை
வணக்கங்கள் வழிபடுவதில்
ஆரம்பித்து
பிரார்த்தனையின் பின்னர்
பிடரியை தலை(ஆ)ணைக்கட்டும்.

மரம்

வாகரை வாணன்

மரம் மண் மாதா பெற்ற வரம்	குணம் வேறாயினும் குடும்பமாக வாழும்	மண்ணுக்குள் புதையும் மரங்களே கண்ணைப் பறிக்கும் வயிரங்கள்
தரையில் நீரைத் தேக்கி வைக்கும் தாங்கி	பச்சை வண்ணத்தின் அத்தாட்சிப் பத்திரம் இச்சை மிகவூட்டும் இயற்கை	மர நிழலே மாடுகளின் ஓய்வு வீடு இரை மீட்டல் இங்கு தான் நிகழும்
குருவிகளின் குடியிருப்பு வீடுகளின் கூரை	ஆதிகால மனிதனின் ஆடை பரம ஞானியரின் பர்ணசாலை	கோடை காலத்தில் மரத்திற்கும் வியர்க்கும் அதனால் அது இலைகளைக் கொட்டிவிட்டு நிர்வாணமாக நிற்கும்
மழை பொழியச் செய்யும் மண் முகிழ் பசி எடுக்கும் வண்டுகளின் பான சாலை	பூக்கள் மரங்களின் புன்னகை காலையில் இதுதான் நமது கைலாயம்	மரம் மனிதனின் வணக்கத் தலம் தரம் குறைந்தவர்க்கும் தக்க உவமானம் வள்ளுவன், அவ்வை வார்த்தைகளே போதும்
வீசும் காற்றில் தலை சீவும் வீரட்சம் கோடைக்காலத்துக் குடை	மரம் ஒரு மருந்து அருந்துவோர்க்கு அமுதம்	மரம் வெட்டிப் போட்டாலும் விறகாகும் அதனால் அதை நட்டு வளர்ப்போம் நாம்
இனம் வேறாயினும் இணைந்திருக்கும்	இது இல்லாவிடில் இந்த உலகம் ஓர் மயானம்	

திடசங்கற்பம்

இன்று சனிக்கிழமை வசந்தன் வழமைபோல தனது வீட்டில் நடத்திவரும் கணித பாடத்திற்கான பிரத்தியேக வகுப்புகளுக்கு கற்பிப்பதற்காக காலை 6.00 மணிக்கே ஆயத்தமாகிவிட்டான் 6.30 இற்கு ஆரம்பிக்கும் வகுப்பிற்கு 6.00 மணிக்கே ஆயத்தமாவது அவனது வழமை அவனது வழமை போலவே அவனின் தந்தையார் சதாசிவம் வாத்தியாரின் புறுபுறுப்புச் சத்தமும் வகுப்புக்கள் ஆரம்பிக்கும் முன்னரே வழமையாகவே கேட்க ஆரம்பித்து விட்டது. இன்று அச்சத்தம் சற்று அதிகமாகவே கேட்கின்றது.

சதாசிவம் வாத்தியார் ஓய்வு பெற்ற ஒரு தமிழ் ஆசான் தமிழைப் போதிப்பதில் மிகவும் வல்லவர். அதே நேரம் மிகவும் கண்டிப்பானவர் மாணவர்கள் அவர் தடியுடன் வருவதைக் கண்டாலே தலைதெறிக்க ஓடுவார்கள். அவர் உடை உடுத்தும் விதம் மிகவும் நேர்த்தியாக இருக்கும். எப்போதும் வேட்டி அணிவதே அவர் வழக்கம் விசேட நிகழ்வுகள் என்றால் பட்டு வேட்டி, நீளக்கைச்சட்டை சகிதம் தமிழ்ப் பண்பாட்டுடன் உடை அணிந்து கொள்வார். சைக்கிளினை மிகவும் வேகமாக ஓட்டி பாடசாலைக்கு செல்லும் அவரைக்கண்டாலே வழியில் செல்லும் மாணவர்கள் பயபக்தியுடன் விலகிநிற்பார்கள். மாணவர்களின் நிலையறிந்து சிறிய கடமையுணர்வுடன் தமிழைப் போதிப்பார். அக்காலத்து தனியார் கல்வி நிலையங்களில் தமிழ் கற்பிப்பதில் மிகவும் பிரபல்யமானவர். சதாசிவம்

வாத்தியாரின் மூன்றாவது பிள்ளை தான் வசந்தன். அக்காமார் இருவரும் ஆசிரியைகள் வசந்தன் ஹாட்லிக் கல்லூரியில் கல்வி கற்று தற்போது யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழக விஞ்ஞான பீடத்தில் கற்று வருகின்றான். அவனது தம்பியும் ஹாட்லிக்கல்லூரியில் கல்விகற்று யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழக கலைப் பீடத்தில் கல்விகற்று வருகின்றான். வசந்தன் கணித பாடத்தில் திறமை சாலி சதாசிவத்தாரின் நெருங்கிய நண்பரான தங்கராசா கணித வாத்தியாரும் அடிக்கடி வசந்தனைப்பற்றி புகழாரம் சூட்டுவார். அவனை ஒரு வருங்காலப் பொறியியலாளர் என்றே எல்லோரும் நினைத்து இருந்தனர். சதாசிவம் வாத்தியாரிடமும் அந்த நம்பிக்கை இருந்தது ஆனால் வசந்தன் பொறியியல் பீடத்திற்கு தெரிவாகவில்லை. மாறாக விஞ்ஞானபீடத்திற்கு அவனுக்கு அனுமதி கிட்டியது. வசந்தனும் இதனை எதிர்பார்க்கவில்லை. சதாசிவம் வாத்தியாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. இருப்பினும் N.D.T, மொரட்டுவவில் கற்கக்கூடிய தகுதியின் பிரகாரம் வசந்தன் தெரிவு செய்யப்பட்டான். நாட்டுப்போர்ச் சூழ்நிலை காரணமாக வசந்தனை மொரட்டுவ அனுப்புவதற்கு அவனது குடும்பத்தினர் விரும்பவில்லை. ஆதலால் வசந்தன் யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகத்தின் விஞ்ஞான பீடத்தில் கல்வியைத் தொடரலானான். சனி ஞாயிறு தினங்களில் வீட்டில் கணிதபாடத்திற்கான பிரத்தியேக வகுப்புக்களை நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றான்.

பிரத்தியேக வகுப்புக்களை வசந்தன் நடத்துவதில் சதாசிவம் வாத்தியாருக்கு உடன்பாடில்லை. மற்றைய மாணவர்கள் கற்பதில் இவருக்கு நல்ல எண்ணமே உண்டு. ஏனைய மாணவர்களும் கல்விகற்க வேண்டும் என்பதும் ஊர் முன்னேற வேண்டும் என்பதும் அவரின் ஆதர்சமான ஆதங்கங்களே. இருப்பினும் தனது பல்கலைக்கழக கல்லூரிப் படிப்பையும் தொடர்ந்து கொண்டு பிரத்தியேக வகுப்புக்கள் வசந்தன் கற்பிப்பது அவனது பல்கலைக்கழக பட்டப்படிப்பிற்கு இடையூறு

விளைவிக்கக் கூடாது என்பதே சதாசிவத்தாரின் எண்ணம். பொறியியலாளராக வராவிடினும் பல்கலைக்கழகத் திற்கு ஒரு விரிவுரையாளர் ஆக வேண்டும் என்பதே அவரின் தற்போதைய பெரிய இலட்சியக்கனவு. ஆனால் வசந்தனுக்கோ பணம் சம்பாதிப்பதில் பெரிய ஆசை படித்தபின் வேலையற்ற பட்டதாரி என்று சொல்லிக் கொள்வது பெருந்த அவமானம் போல அவனுக்குத் தோன்றியது அத்துடன் கணித பாடத்திற்கு எப்போதும் ஒரு Dimand உண்டு. அதனை இப்போதிருந்தே கைப்பற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே வசந்தனின் இலக்கு. தன்னை நம்பி வந்த மாணாக்கர்களின் கல்வியை இடைநிறுத்தக் கூடாது என்ற மனநிலையிலேயே தந்தையாரின் புறுபுறுப்புடனும் திரிசங்கு நிலையில் அவன் வகுப்புக்களை நடாத்திவருகின்றான். 06 மாதங்களுக்கு முன்னர் அவன் எழுதிய அரச எழுதுவினைஞர் பதவிக்கான போட்டிப்பரீட்சையில் சித்தியெய்தி நேர்முகப்பரீட்சைக்கான கடிதம் இன்று கிடைத்தது. அதுவே இன்றைய தினம் சதாசிவம் வாத்தியாரின் புறுபுறுப்பு வழமையை விட அதிகரித்தமைக்கான ஒரு காரணம். காலை வகுப்புக்களை முடித்த பின்னர் காலை நேரச்சாப்பாடு சாப்பிடுவதற்கு வசந்தன் ஆரம்பிக் கின்றான். சாப்பாடு பரிமாறும் போது அவனது அம்மா

“திங்கள் Interview இற்கு போகப்போறியா?” என்கின்றாள்

“பார்ப்பம், யோசிப்பம்” என்கிறான் வசந்தன்.

“வழமையை விட அது தான் அப்பாவின் புறுபுறுப்புக் கூடவா கிடக்கு உனக்கு படிப்பை விட வேலை இப்ப தேவையே? எதுக்கும் அப்பாவோடை கதை” என்கின்றாள் அம்மா

“கதைக்கிறன் அம்மா” என்கின்றான் வசந்தன்

பொதுவாகவே ஆண்பிள்ளைகள் அம்மாவுடன் மனம் விட்டுப் பேசுவதும் அப்பாவுடன் மரியாதையாக விலத்திப் பழகுவதும் இயல்பு. ஆனால் வசந்தன் சற்று வித்தியாசமானவன். தனது தந்தையுடன் மிகவும் நெருங்கிப் பழகுவான். இப்போதும் தனது தந்தையுடனேயே ஒன்றாக நித்திரை கொள்பவன். சிறிய வயதில் தந்தையார் இராமாயணத்தில் இராமனின் அழகு பற்றிய கம்பனின்பாடல் மற்றும் பாரதியார் பாடல் போன்றவற்றைச் சொல்லித்தரும் போது இவனும் மனப்பாடம் செய்து ஒப்புவிப்பான். தந்தையாருக்கு அச்சமயங்களில் இவன் மீது அலாதியான விருப்பம். தந்தையுடன் இலக்கியம் மற்றும் அரசியல் போன்ற விடயங்களை மனம்விட்டு கலந்துரையாடு பவனும் இவனே. ஆனால் சிக்கலான விடயங்கள் ஆயின் தந்தையாருடன் மனம் பேதம் ஏற்படக்கூடாது என்ற ரீதியில் சற்று விலகிநிற்பான். எதிர்வாதம் பேசுவான் அல்ல இவன். தந்தையின் அறிவையும் ஆற்றலையும் உடைஉடுத்தும் அழகையும் மிகவும் ரசிப்பவன் இவன். இவனை தனது தந்தையின் பரம ரசிகன் என்றாலும் மிகையாகாது. வழமை போலவே அன்று இரவு படுக்கைக்கு தந்தையாருடன் செல்கின்றான் வசந்தன். அப்போது தந்தையார் சதாசிவத்தார்.

“திங்கள், Interview இற்கு போறியா அப்பு” எனக்கேட்கிறார்

“போக யோசிக்கிறன்” என்றான் வசந்தன்
“படிப்பு முடியமுன்னர் வேலைக்கு என்ன அவசரம்”

“படிச்சாப்பிற்கும் வேலையில்லாபட்டாதாரி என்றுதானே காத்திருக்க வேண்டியிருக்கு இன்றும் 01 வருசத்தில் படிப்பு முடியுது தானே. Interviewக்கு போய் வேலைகிடைக்க படிப்பும் முடிஞ்சு போய்விடும் எண்டு நினைக்கிறன் அப்பா”

“அப்பு உன்னை ஒரு Engineer ஆக வருவாய் எண்டு எதிர்பார்த்தனான். அது நடக்கவில்லை. சரி ஒரு Lecturer ஆக வரவேண்டும் என்பதுதான் உன் அப்பாவின் பெரிய கனவு. அதோடை ரியூசன் செய்யிறது நல்லம்தான். இன்னுமொரு கல்வி கற்ற சந்ததியை கொண்டு வாறது நல்லம்தான். ஆனால் உன்ரை படிப்பு குழம்பக்கூடாது எண்டு தான் நான் எதிர்க்கிறன். நீயோ நம்பி வந்த பொடியனின்ர படிப்பை இடையிலே நிற்பாட்டக் கூடாது எண்டு தொடர்ந்து நடாத்துகிறாய். அதுக்குள்ள இப்ப வேலைக்கு போறன் என்கிறாய் படிப்பை குழப்பிப் போடுவாயோ என்று பயமாய் இருக்கு. எனக்கு நீ இப்ப Interview இற்கு போகிறது விருப்பமில்லை. தோளுக்கு மேலே வளர்ந்திட்டியள். புத்திமதி ஒரு அளவுக்கு மேலே சொல்லக்கூடாது. என்ரை எண்ணத்தைச் சொல்லிப்போட்டான். இனிமேல் யோசிச்சுச் செய்ய வேண்டியது நீதான்”

“சரி அப்பா! படுங்கோ” என்று தந்தையிடம் தெரிவித்த வசந்தன் சற்று மனமாற்றத்துடன் நித்திரைக்குச் சென்றான்.

மறுநாள் வழமைபோல்தன் வேலைகளை ஆற்றிக் கொண்டிருந்தான் வசந்தனுக்கு அவனது பல்கலைக்கழக சகபாடி கேசவனிடமிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது.

“மச்சான் உனக்கு Interview Letter வந்திருக்கு எண்டு அறிஞ்சனான். எனக்கும் வந்திருக்கடா நாளைக்கு கச்சேரிக்கு வருவாய்தானே?”

“அதுதாண்டா யோசிக்கிறன் மச்சான் அப்பாவுக்கு வேலைக்குப்போறது விருப்பமில்லை. படிப்புக் குழம்பிப்போடும் எண்டு யோசிக்கிறார் அது தான் Interview போகாமல் நிற்பம் எண்டு யோசிக்கிறன்”

“உனக்கு என்ன விசரே மச்சான் B.Sc ஐ படிச்சு முடிச்சிட்டு வேலையில்லாபட்டாதாரி எண்டு இருக்கப் போறியே? இப்ப Interview பேசமால் face பண்ணிட்டு இருப்பம் Degree முடிய அதுவும் வர சரியாய் இருக்கும். பேசாமல் நாளைக்கு நீயும் வாறாய் சரியோ”

“சரி மச்சான் பார்ப்பம்” என்று சொல்லிவிட்டு தொலைபேசி அழைப்பினை முடிவுறுத்துகிறான் வசந்தன்.

அன்று இரவு முழுவதும் வசந்தனுக்கு ஒரே மனக்குழப்பம் தந்தையின் சொல்லைக் கேட்பதா, நண்பனின் சொல்லைக் கேட்பதா எனப் பெருங்குழப்பம், படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு படுக்கின்றான். ஆனால் நித்திரை வரவில்லை. இறுதியில் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வருகின்றான். காலை Lectures cut பண்ணி Interview இற்கு போய்விட்டு மாலை Lectures இற்கு போவது என்று முடிவெடுக்கின்றான்.

திங்கள் காலை வழமையாகப் பல்கலைக்கழகம் செல்வதற்கு ஆயத்தம் செய்கின்றான். வழமையாக தான் கொண்டு செல்லும் Bag இனூள் Notes, Tutorials உடன் Interview இற்குத் தேவையான ஆவணங்களையும் வைத்துக்கொண்டு நெல்லியடியை நோக்கி பஸ் ஏறுவதற்குச் செல்கின்றான். Bag இன் பாரம் கூட அரசாங்க வேலை கிடைக்கப் போகின்றது என்ற பூரிப்பில் சுமையாக அல்ல சுகமாகத் தோன்றியது அவனுக்கு நெல்லியடியில் Bus ஏறி யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியை நோக்கி பயணித்துக் கொண்டிருக்கின்றான் வசந்தன். புத்தூரை நெருங்கும் போது ஒரு முதியவர் ஏறுகின்றார். ஊன்று கோலுடன் ஏறும் அவரைக் கண்டவுடன் தனது இருக்கையில் இருந்து எழும்பி அப்பெரியவருக்கு இடம் கொடுக்கின்றான் வசந்தன்.

“நன்றி தம்பி” என்று கூறியவாறு அப்பெரியவர் அமர்கின்றார். அப்பெரியவரின் தோற்றம், கதைக்கும் பாணி, வெள்ளைவேட்டி என்பன தனது தந்தையைப் போலவே இருந்தது வசந்தனுக்கு. அப்பெரியவரை அடிக்கடி தன் கண்களால் உற்று நோக்கிய வண்ணம் அவன் நின்று கொண்டு பிரயாணம் செய்தான். இருபாலையை பஸ் அடைந்தபோது அப்பெரியவரின் அருகில் அமர்ந்திருந்தவர் இறங்க அவரே தன்னருகே அழைத்து அமர்த்தினார் அப்பெரியவர்.

“தம்பி எங்கே போறாய்” எனப் பெரியவர் கேட்க

“Campus இற்கு போகின்றேன்” என்றான் வசந்தன்

“என்ன படிக்கிறாய்”

“B.Sc படிக்கிறேன்”

“நல்லாப்படியும் தொடர்ந்து M.Sc படிச்சு Ph.D வரை போகவேணும் நல்லாப்படி”

“ஓம் ஐயா நீங்கள் எங்கே போகிறீர்கள்?”

“நான் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போறன் மாதாந்த Clinic க்குப் போறன். நான் டாக்டர் ஈசனின் அப்பா”

டாக்டர் ஈசன் யாழ்ப்பாணம் போதனா வைத்தியசாலையில் பணிபுரியும் பெரிய வைத்திய

நிபுணர் என்று வசந்தனுக்குத் தெரியும். தொடர்ந்து பெரியவர்,

“நான் என்றை மகனோடை கதைக்கிறதில்லை. நான் ஆஸ்பத்திரிக்கு வாறதும் அவனுக்குத் தெரியாது”

“ஏன், ஐயாமகனோடை கதைக்கிறதில்லை?”

அந்த மொக்கனோடை நான் கதைக்க விருப்பமில்லை. MBBS படிச்ச டாக்டர் ஆனவன் வெளி நாட்டுக்குப் போய் FRCS படிப்பை குறையில் விட்டிட்டு வந்துவிட்டான். அதுதான் நான் அவனோடை கதைக்கிறதில்லை. எதுக்கும் கனநாளாச்சு ஒருக்கா இண்டைக்கு அவனையும் காணுவம் எண்டு இருக்கிறேன்” என்றார் அப்பெரியவர்.

அப்பெரியவரின் பேச்சு வசந்தனை நிலை குலையச் செய்தது. MBBS படித்த ஒருவரை FRCS முடிக்காததால் தகப்பன் “மொக்கன்” என்கிறாரே. வசந்தன் நீண்ட சிந்தனைக்குள் மூழ்கலானான். தொடர்ந்து அவன் அமைதி காத்தவண்ணம் பயணம் செய்தான். திடீர் என்று எழுந்து முத்திரைச்சந்தி வரை இருந்த பயண ரிக்கெற்றுக்கு மேலதிகமாக அரசடிச்சந்தி வரையான மேலதிக ரிக்கெற் ஒன்றைப் பெற்றுக் கொண்டான். அரசடிச் சந்தியில் அவன் வழமையாக இறங்கும் இடத்திற்கு இறங்க முன்னர் அப்பெரியவரிடமிருந்து “வாறன் ஐயா” எனக் கூறி விடைபெற்றுக் கொண்டான். அரசடிச்சந்தியில் இறங்கி அவன் வழமையாக சைக்கிள் விடும் வீட்டை நோக்கி உத்வேகத்துடன் நடக்கலானான். பின் சைக்கிளை மிகவும் உற்சாகத்துடன் ஓடி விஞ்ஞான பீடத்தினை அடைந்தான். தான் வழங்க வேண்டியிருந்த Tutorials உரிய இடத்தில் கொடுத்து விட்டு புதிய Tutorial ஐ வாங்கிக்கொண்டான். அவற்றை மிகவும் வாஞ்சையுடன் பார்த்த வண்ணம் தனது விரிவுரை அறையை நோக்கி என்றுமில்லாத உற்சாகத்துடனும் புத்துணர்வுடனும் விரைந்து நடக்கலானான்.

அவன் கொண்டு வந்த Interview ஆவணங்கள் அவனது Bag இற்குள் வீண் சுமையாகத் தொங்கிய வண்ணம் இருந்தன.

தவறி வந்த அழைப்பு

தோழரே வணக்கமென்றது மறுமுனை வணக்கம் வைத்தேன் குழப்பத்தோடு

கைகூப்பி நின்றொரு படமெடும் உதட்டில் புன்னகை வரவிடும்

வாக்குறுதிகளை மனப்பாடம் செய்யும் முடிந்தால் ஒரு கொப்பியில் எழுதிவையும்

சொன்ன நாம் மறந்துவிடுவோம் கேட்ட மக்கள் மறக்க மாட்டார்

தேரிந்தவர் தெரியாதவர் எதிரில் வந்தால் போலிக்கேனும் சிரித்து வையும்

மக்கள் கூட்டமாய் சேரும் இடங்களில் உம் பரிவாளங்களோடு முகம் காட்டும்

ஆளில்லாத் தெருவாகிலும் வாகனத்திலேறி அங்குமிங்கும் வலம் வாரும்

அப்பப்போ சமூகநலக் கருத்தை பேஸ்புக் பக்கங்களில் பதிவிடும்

தப்பேதும் நாட்டில் நடந்துவிட்டால் வன்மையாகக் கண்டித்து அறிக்கைவிடும்

வெள்ளையடித்த புது மதில்களை தெரிவு செய்து தொண்டர்களை பசையோடு அங்கு அனுப்பிவிடும்

முடிந்த சில நற்பணிச்செயல்களுக்கு அடித்தளமிட்டது நானென அடித்துவிடும்

ஆசனமொன்றே உயிர் மூச்செனக் கொள்ளும் கொள்கை துறந்தேனும் ஆசனம் வெல்வீர்

மூச்சுமுட்ட சொல்லி முடித்தது மறுமுனை மூச்சுத் திணற முழித்து நின்றது நான்

நான் தோழர் பரம்பரையல்ல அந்தச் சோழர் பரம்பரையென்றேன்

மன்னிக்கவும் தவறி வந்த அழைப்பிது ஆனாலும் தவறாமல் போடுங்கள் ஓட்டை எமக்கென்று மறைந்தது மறுமுனை

கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்

ஒரு மொழியில் பிற சமூக, பண்பாட்டு, சமய, அரசியல் தாக்கங்கள் செல்வாக்குச் செலுத்தும்போது அம் மொழியில் மொழிக்கலப்பு ஏற்படுவது இயல்பாகவும் தவிர்க்கமுடியாததாகவும் ஆகிவிடுகின்றது. தமிழ்மொழியில் இவ்வாறான மொழிக்கலப்பு ஏற்பட்டுள்ளதை இன்று வடமொழி, ஆங்கில மொழி, அரபு மொழி, போர்த்துகீச மொழி, ஒல்லாந்த மொழி ஆகியவற்றின் சொற்கலப்புகள் தமிழுடன் இரண்டறக் கலந்து ஒலிப்பதன் மூலம் கண்டு கொள்ளமுடிகின்றது. தமிழ் - சிங்கள மொழியின் தாக்கமும் இன்றைய துழலில் மொழிக்கலப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது. திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தமிழ் மொழிக்கும் இந்தோ ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சிங்களமொழிக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்புகள் இருப்பதை பல ஆய்வாளர்கள் ஆய்விற்குட்படுத்தியுள்ளனர். சிங்கள சமூகத்துடன் ஊடாடிப் பழகும் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் இதன் செல்வாக்கை அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. அவ்வகையில் அநுராதபுர மாவட்டத்திற்கு உட்பட்ட கெக்கிராவ - ஜயந்தி மாவத்த பகுதியில் வாழும் தமிழ் மக்களின் பேச்சுவழக்குச் சொற்களில் மிகையாக சிங்கள மொழிச் சொற்கள் ஊடுருவி காணப்படுவதோடு அவை மொழிக்கலப்பு என அறியப் படாத வகையில் இங்கு வாழும் மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. இவ் ஆய்வானது நேரடி அவதானிப்பு முறையினூடாகப் பெறப்பட்ட ஐம்பதிற்கும் அதிகமான மாதிரி எடுப்புக்களை முதன்மை மூலமாக கொண்டுள்ளதுடன் துணைமூலங்களாக மொழி, மொழிக்கலப்பு, சிங்கள மொழி தொடர்பாக வெளிவந்த ஆய்வுக்கட்டுரைகளையும் பயன்படுத்தி யுள்ளது. குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தில் வாழும் தமிழ் மக்கள் தமது அன்றாட பேச்சுவழக்கில் தங்களை அறியாமலேயே சிங்கள மொழிச் சொற்களை பயன்படுத்துவதால் அச்சொற்களுக்குரிய தமிழ் அர்த்தங்கள் மறைந்து செல்வதுடன் வளர்ந்து வரும் தலைமுறையினரிடமும் தமது தாய்மொழிச் சொற்களுக்குரிய அர்த்தங்கள் தெளிவுறுபெறாமல் சென்று கொண்டிருக்கின்றது. அவ்வகையில் சிங்களச் சொற்களுக்குரிய தமிழ்ச் சொற்களை அடையாளப்படுத்தி அவற்றை கவனத்தில் கொள்ள வைப்பது இவ் ஆய்வின் பிரதான நோக்கமாக அமைகின்றது. ஆய்வுமுறையியலாக விபரணப் பகுப்பாய்வுமுறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இவ் ஆய்வுக்கட்டுரையானது வழக்கொழிந்துக்கொண்டு வரும் ஜயந்தி மாவத்த பிரதேச மக்களின் தமிழ்ச்சொற்களை மீண்டும் சரியான புரிதலுடன் விளங்கிக்கொள்ளவும் குறிப்பிட்ட சில சிங்களச்சொற்களுக்குரிய விளக்கங்களைப் பெற விழைவோருக்கும் பயனுடையதாக இருக்கும் என எண்ணுகின்றோம்.

அறிமுகம்

ஒரு மொழியில் உள்ள சொற்கள் பிறிதொரு மொழியில் கலத்தல் மொழித்தொடர்பாகும். இம் மொழித் தொடர்பு மொழி வரலாற்றில் தவிர்க்கமுடியாததாகும். எந்தவொரு நாடும் தனித்து வாழமுடியாது. மற்ற நாடுகளுடன் தொடர்பு கொள்ளும்போது மொழித்தொடர்பு ஏற்படுகின்றது. ஆகையால் கடன் வாங்கப்பட்ட சொற்கள் இல்லாத மொழியே பெரும்பாலும் இல்லை எனலாம். காலத்திற்குக் காலம் தமிழ் மொழியிலும் பிறமொழித் தொடர்பு ஏற்பட்டு வந்துள்ளது. பிறமொழிகளிலிருந்து கடன் வாங்குதல், ஒப்புமையாக்கம், நம்மிடம் இல்லாத புதிய பொருட்களை பயன்படுத்துதல், அரசியல், வணிகம், சமய கலாசாரத் தொடர்பு போன்ற பல காரணங்களால் தமிழில் பல சொற்கள் கலந்துள்ளன என அக்ஷயன் என்னும் ஆய்வாளர் குறிப்பிடுகின்றார். அவ்வாறு கலப்பு ஏற்பட்ட மொழிகளில் சிங்கள மொழியும்

தமிழ் பேச்சுவழக்குச் சொற்களில் சிங்களமொழிச் சொற்களின் தாக்கம்

-கெக்கிராவ ஜயந்தி மாவத்த பிரதேசத்தை மையப்படுத்திய ஓர் ஆய்வுக் கண்ணோட்டம் -

சி. ரஞ்சிதா

குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடியதாகும்.

திராவிட மொழிக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தமிழ் மொழிக்கும் இந்தோ ஆரிய மொழிக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சிங்களமொழிக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்புகள் இருப்பதை பல ஆய்வாளர்கள் ஆய்விற்குட்படுத்தியுள்ளனர். இருப்பினும் வில்லியம் கெய்லர் என்னும் ஆய்வாளர் இந்திய ஆரிய மொழிகள் என்னும் பிரிவின் கீழ் சிங்கள மொழி வைக்கப்பட்டாலும் பல பொருந்தாத விடயங்கள் அதில் உள்ளதாக குறிப்பிட்டுள்ளார். இதற்கு அவர் குறிப்பிடும் காரணம் குறில் வரவேண்டிய இடத்தில் நெடியும் நெடில் வரவேண்டிய இடத்தில் குறிலும் வருகின்றது என்பதாகும். மற்ற இந்திய ஆரிய மொழிகளைப் போலல்லாது வேற்றுமை உருபுகளும் இருக்கின்றன. மேலும் மஹாவம்சத்தில் சிங்கள மக்களின் முதல் மன்னன் இந்தியாவின் கலிங்க வங்க தேசத்திலிருந்து வந்ததாக குறிப்பிடப்பட்டாலும் தற்போதைய ஆராய்ச்சிகள் சிங்கள மக்களின் மூதாதையர்கள் இந்தியாவின் சிந்து சமவெளிப் பகுதிகளிலிருந்து வந்தவர்கள் என்றும் கூறப்படுகின்றது. அதுமட்டுமன்றி இந்திய ஆரிய மொழிக் குடும்பத்திற்குள் சிங்கள மொழிக்கு ஒரு தனியிடத்தை ஒதுக்குவது கடினமாகவே உள்ளது என ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இவ்வாறான சர்ச்சைகளுக்குள் உட்பட்டு இருக்கும் சிங்கள மொழியை தனியொரு மொழியாக தமிழிலிருந்து வேறுபடுத்தி பார்ப்பது கடினம் என்பது ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் வலுபெற்றுள்ளது. காரணம் தமிழிலிருந்துதான் சிங்கள மொழி சிலசொற்களை கடன்வாங்கிக்கொண்டதாக கூறப்படுகின்றது. இதற்கும் ஆய்வாளர்கள் பலரும் பல கருத்துக்களைத் தெரிவித்துள்ளனர். உலக மொழிகளின் தாய் தமிழ் என பேராசிரியர் சி. இலக்குவனார் குறிப்பிடுகின்றார். தமிழ் எழுத்து ஆரிய எழுத்தின் முன்னோடி என்கிறார் அறிஞர் இரைசு டேவிட்சு. இதனால் தமிழ் நிலத்தில் கலந்து தோன்றிய சிங்களவர்களின் மொழியாகிய சிங்களமும் தமிழில் இருந்துதான் தோன்றியது என ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். மதுரையில் ஐந்தாம் உலகத் தமிழ் மாநாடு நடைபெற்றபொழுது இலங்கையைச் சேர்ந்த பேராளர் ஒருவர் தமிழ் வரிவடிவங்களிலிருந்தே சிங்கள வரிவடிவங்கள் தோன்றின என்ற ஆய்வுக் கட்டுரையை சமர்ப்பித்தார். இக்கட்டுரையில் தமிழ் - சிங்கள வரிவடிவத் தொடர்பு குறித்து அவர் சுட்டிக் காட்டிய சில ஆதாரங்களை நோக்குவோம்.

இன்றும் சிங்கள மொழியில் கடைக்குறையாக ஒலிக்கும் சில சொற்கள் உள்ளன. அவையாவன; (கணிகை - கணி, மலர் - மல, கரம் - கர) எனச் சொற்கள் ஒலிக்கின்றமையை தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். அடுத்து இறுதியில் “யா” என்னும் ஒலி சேர்த்து மாற்றமடைந்த சொற்களை இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார். (நாதம் - நாதய, வீரன் - வீரயா, பெட்டி - பெட்டிய, கோப்பை கோப்பய) திருந்தாச் சொல்வழக்கால் ஏற்பட்ட மாற்றங்களாக பின்வரும் சொற்கள் தரப்பட்டுள்ளன. (மேசை - மேசய, கரு (ப்பு) - கரு, இரத்தம் (சிவப்பு) - ரத்து, மயில் - மயூர, திசை - திசாவ, பூஜை - பூஜாவ) இச்சொற்களை கவனத்தில் கொண்டு நோக்கும்போது தமிழ் - சிங்கள மொழிச் சொற்களுக்கும் அவற்றின் வரிவடிவங்

களுக்கும் நெருங்கியத் தொடர்பு இருப்பதை தெளிவாக கண்டுகொள்ளமுடிகின்றது. எனினும் இன்று சிங்கள மொழி தன்னை தமிழ்மொழியிலிருந்து வேறு பிரித்துக் கொண்டு தனியொரு மொழியாக இயங்கிவருகின்றது. இலங்கையின் அரசகரும மொழியில் முதன்மை இடம் வகிக்கின்றது. இலங்கைவாழ்ப்பெரும்பான்மைமக்களால் பேசப்படுகின்றது. இதனால் தமிழ் மொழி பேசும் மக்களிடையே சிங்களச் சொற்கள் புழக்கத்தில் இருப்பதனால் அவை சிங்களமொழிச்சொல் என அடையாளப்படுத்தப்படும் அளவிற்கு தனி மொழியாக வளர்ந்துவிட்டது. இம்மொழியின் தோற்றம் குறித்து பல சர்ச்சைகள் ஆய்வாளர் மத்தியில் இருப்பினும் தனித்து வத்துடன் தனியொரு மொழியாக இன்று தொடர்பாடலில் பயன்படுத்தப்பட்டுவருகின்றது. தமிழ் - சிங்கள மொழிகளின் தோற்றத்தை ஒரு புறம் தள்ளி வைத்து விட்டு சிங்களவர் பயன்படுத்தி வரும் சில சொற்கள் தமிழ் பேசும் மக்களின் பேச்சுவழக்கில் கலந்து ஒலிப்பதை ஆய் விற்குட்படுத்தவேண்டியுள்ளது.

பொதுவாக மொழிக்கலப்பானது எழுத்து வழக்கைவிட பேச்சுவழக்கு சொற்களிலேயே மிகையாக கலந்து மக்களால் உச்சரிக்கப்படுகின்றது. ஒரு மக்கட் சமூகம் தான் வாழும் நிலத்தின் அமைப்பிற்கேற்ப தனது மொழியையும் வடிவமைத்துக்கொள்கின்றது. அவ்வகையில் அநுராதபுர மாவட்டத்திற்கு உட்பட்ட கெக்கிராவ பிரதேசத்தில் வாழும் சிறு கிராமமாகிய ஜயந்தி மாவத்த பகுதியில் வாழும் தமிழ் மக்களின் பேச்சு வழக்குச் சொற்களில் மிகையாக சிங்கள மொழிச் சொற்கள் ஊடுருவி காணப்படுவதோடு அவை மொழிக் கலப்பு என அறியப்படாத வகையில் இங்கு வாழும் மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. இங்கு வாழும் மக்கள் பிரித்தானியரின் ஆட்சிக்காலத்தில் இலங்கையில் பெருந்தோட்ட உற்பத்திகளுக்காக அழைத்து வரப்பட்டவர்கள் என்றும் பெருந்தோட்ட உற்பத்திகளில் ஈடுபடாமல் கெக்கிராவ பிரதேசத்திற்கு தங்களின் வம்சாவளியினருடன் வந்து குடியேறிவிட்டதாகவும் அவர்களின் சந்ததியினரே இன்று கிளைபரப்பி வாழ்ந்து வருவதாகவும் சில செவிவழித் தகவல்களை இன்று வாழும் முதியவர்களினூடாக அறியமுடிகின்றது. உண்மையில் இத்தகவல் ஆய்வுக்குரிய ஒரு விடயமாகும். இவர்கள் பிரித்தானியரிடமிருந்து விடுபட்டு எவ்வாறு இப்பிரதேசங்களுக்குள் குடியேறினர்? ஏன் குடியேறினர்? என்பதை முறையாக ஆய்விற்கு உட்படுத்தமுடியாமல் இருக்கின்றது; இன்றையத் தலைமுறையினருக்கு இது குறித்த போதிய விளக்கமின்மையே இப்பிரச்சினைக் குரிய முக்கிய காரணமாகும்.

இங்கு வாழும் மக்கள் தமிழைத் தாய்மொழியாக கொண்டிருந்தாலும் இவர்களின் பேச்சுழக்கில் வெளிப்படும் உச்சரிப்பு, ஒலி அமைப்பு, மொழிப்பயன்பாடு ஆகியன இவர்கள் பேசுவது தமிழ்மொழியா? என்பதை கேள்விக்குட்படுத்தி வருகின்றது. குறிப்பாக லகர, முகர, ளகர, றகர, ரகர, ணகர, னகர சொற்களில் ஒலிப்பு முறையின்றி ஒரே தன்மையில் உச்சரிக்கப்படுகின்றது. இது போலவே குறிப்பிட்ட சில சிங்களச் சொற்களும் தமிழ்மொழிக்கலப்பு என்பதை அறியா வண்ணமே பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. அத்துடன் சிங்களச் சொற்களையும் கலந்து இவர்கள் உச்சரிப்பதால் ஒரு

தனித்துமற்ற மொழிகலப்பு இங்கு வாழும் மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. எது எவ்வாறு இருப்பினும் மொழிக்கலப்பு இரண்டு இனங்கள் ஒன்றாக வாழும் நிலத்தில் தவிர்க்கமுடியாததாகும். இவற்றை கருத்தில் கொண்டு இவ் ஆய்வுக்கட்டுரையினூடாக எவ்வாறான சிங்களச் சொற்கள் இப்பிரதேச மக்களின் பேச்சுவழக்கில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது என்பதை ஆராய்வோம். இக்கட்டுரையில் சிங்களச் சொற்களாக சுட்டிக்காட்டப்படும் சொற்கள் சிலவேளைகளில் தமிழ் மக்கள் செறிந்து வாழும் வடக்கு கிழக்கு பகுதிகளிலும் பயன்பாட்டில் இருக்கலாம். இருப்பினும் தமிழ் - சிங்கள கலப்பு, இருமொழிகளுக்கிடையிலான உறவு இச்சொற்களை சிங்களச் சொற்கள்தான் என உறுதியாக கூறமுடியாத குழப்பநிலைக்கு ஆய்வாளர்களைத் தள்ளியுள்ளது. இருப்பினும் சிங்கள மக்கள் பெரும்பாலும் பேச்சு வழக்கில் பயன்படுத்தும் சொற்கள் இப்பிரதேசத்தில் வாழும் தமிழ் மக்களாலும் உச்சரிக்கப்படுகின்றன என்பதை கவனத்தில் கொண்டு இவ் ஆய்வுக்கட்டுரை வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. கெக்கிராவ ஜயந்தி மாவத்த பிரதேச மக்களின் பேச்சுவழக்கில் கலந்துள்ள சிங்களச் சொற்களை பின்வரும் தலைப்புக்களின் கீழ் வகைப்படுத்தி நோக்கமுடியும்.

1. நிர்வாக நடவடிக்கைகளின் போது பயன்படுத்தும் சிங்களச் சொற்கள்
2. உறவுமுறைப்பெயர்களில் பயன்படுத்தப்படும் சிங்களச் சொற்கள்
3. உணவுப் பொருட்களில் பயன்படுத்தப்படும் சிங்களச் சொற்கள்
4. ஏனைய நடவடிக்கைகளின் போது பயன்படுத்தப்படும் சிங்கள மொழிச் சொற்கள்

நிர்வாக நடவடிக்கைகளின் போது பயன்படுத்தும் சிங்களச் சொற்கள்

ஜயந்தி மாவத்த கிராமத்தில் வாழும் தமிழ் மக்களின் நிர்வாக நடவடிக்கைகளில் குறிப்பாக வங்கி, கிராமசேவகர் பிரிவு, கல்வி நடவடிக்கைகள், மருத்துவ நடவடிக்கைகள், தேர்தல் நடவடிக்கை, பிரதேச சபையுடன் தொடர்புடைய பல்வேறு நிர்வாக தேவைகளின் போது இங்கு வாழும் மக்கள் தங்களை அறியாமலே தமிழ்ச் சொற்கள் போலவே சிங்கள மொழிச் சொற்களை பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.

பிரதேச சபை என தமிழில் வழங்கும் சொல்லை “சபாவ” என்ற சிங்களச் சொல்லால் குறிப்பிடுகின்றனர். பிரதேச சபை என்ற சொல் சிங்களத்தில் “(ப்)ரா தேசிய சபாவ” என்றே சுட்டப்படுகின்றது. இதன் சுருங்கிய வடிவமே “சபாவ” என இம் மக்களால் பேச்சுவழக்கில் அன்றாடம் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. வலயக் கல்வி காரியாலயம், கோட்டக் கல்விக் காரியாலயம் ஆகியச் சொற்களை “கலாப” என்னும் ஒரு சொல்லால் வழங்கி வருகின்றனர். சிலவேளைகளில் கல்வியுடன் தொடர்புடைய அலுவலகங்களை “அத்யாபன கந்தோர்” என்கின்றனர். இங்கு “அத்யாபன” என்பது தமிழில் கல்வியைக் குறிக்க பயன்படுத்தும் சிங்களச் சொல் ஆகும். மேலும் செயலாளரை “லேக்கம்” என்றும் அலுவலகங்களில் பணிபுரியும் தலைவர்களை “சபாபதி” என்றும் “மாத்தியா” என்றும் அழைக்கின்றனர்.

பிறப்புச் சான்றிதழை “உப்பன சாத்திக” என்றும் மாகாணத்தை “பலாத்த” என்றும் அரசியல் சார்ந்த கட்சிகளை “பக்ஷ” என்றும் மக்கள் வங்கி, இலங்கை வங்கி ஆகியவற்றை முறையே “மஹஜன பேங்”, “லங்கா பேங்” என்றும் அழைத்து வருகின்றனர். இங்கு சிங்கள ஆங்கிலச் சொற்களின் கலப்பும் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளது. கிராம சேவகரை “ஆராய்ச்சி மாத்தியா” என்றே அழைக்கின்றனர். மேலும் ஊரடங்குச் சட்டத்தை “எந்திரி நீத்தி” எனவும் அழைக்கின்றனர். வாக்களிக்கும் அட்டையை “(ச்)சந்த கார்ட்” என்று சிங்கள ஆங்கில சொற்களை இணைத்தும் தேர்தலை “(ச்)சந்த” என்றும் அழைக்கின்றனர். சாட்சிகையெழுத்தை “எப” என்று தமது பேச்சுவழக்கில் கலந்து பேசுகின்றனர். நீதிமன்றத்தை “உசாவிய” என்றும் அனுமதிபத்திரங்களை “ப(ட)லபத்ர” என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். மிருக வைத்திய ஆராய்ச்சி நிலையம் “பசுவை(த்)தய” என அழைக்கின்றனர். சித்த வைத்தியரை “வெத(னாய) மாத்தியா” என சிங்களத்தில் குறிப்பிடுகின்றனர்.

உறவுமுறைப்பெயர்களில் பயன்படுத்தப்படும் சிங்களச் சொற்கள்

உறவுகளைச் சுட்டி அழைக்கும் போது பெரும்பாலும் சித்தி என்ற உறவை “புஞ்சி” என்றும் சித்தப்பா என்ற உறவை “பா(டய)ப்பா” என்றும் மிகையாக வழங்குகின்றனர். சிங்கள மொழியில் தந்தையை “தாத்தா” என பொதுவாக அழைத்தாலும் செல்லமாக “அப்பச்சி” என வழங்கி வரும் ஒரு மரபு இருக்கின்றது. இதனையும் இக்கிராம வாசிகளில் சிலர் “அப்பச்சி” என அழைத்து வருகின்றனர். மாமியை “நெந்தா” எனவும் அழைக்கின்றனர். இச்சொற்கள் தினமும் அம்மக்களின் பேச்சுவழக்கில் தமிழ்ச் சொற்கள் போலவே வழங்கி வருவதோடு அவை சிங்களமொழியின் கலப்பு என்பதை உணர்ந்து உச்சரிக்காத போக்கோ அல்லது தெளிவோ இவர்களிடம் இல்லை.

உணவுப் பொருட்களில் பயன்படுத்தப்படும் சிங்களச் சொற்கள்

தோடம்பழத்தை “தோடாம்” என்றும் மரக்கறியை “எலவலு” என்றும் பழச்சாறு அல்லது குடிபான வகைகளை “பீம்” என்றும் அழைக்கின்றனர். இனிப்புப் பண்டமான தேன்குழலை “பெனிவளலு” என்ற பதத்தாலும் பழங்களை “பழதுரு” என்ற சொல்லாலும் இளநீரை “தெம்(டி)பிலி” என்றும் அப்பத்தை “ஆப்பம்” என்றும் அழைக்கின்றனர். இங்கு வரும் ஆப்பம் என்ற சொல் அகரம் நீண்டு ஒலிப்பதுடன் “அம்” விசுதி பெற்று ஒலிக்கின்றது. தூயத் தமிழ்ச் சொல்லாக இது உச்சரிக்கப்படவில்லை என்பதுடன் ஆப்ப என்ற சொல்லுடன் “அம்” விசுதியை இணைத்து ஒரு புதிய சொல் போல உச்சரிக்கப்படுகின்றது. கொய்யா பழத்தை “பேரக்காய்” என்றே அழைக்கின்றனர். காய் என்பது உண்மையில் பழுக்காத பழங்களைச் சுட்டவே பயன்படுகின்றது. எனினும் இச்சொல்லிலும் “பேர” என்பதுடன் பழுத்த பழமோ அல்லது கனியாத காயோ எதுவாக இருப்பினும் “காய்” என்ற தமிழ்ச் சொல்லை கலந்து பயன்படுத்துகின்றனர். சிலவேளைகளில் காய் என்ற தமிழ்ச் சொல்லுக்கு பதிலாக “கெ(ப)டி” என்ற சிங்களச் சொல்லை இணைத்து “பேரகெடி” எனவும்

அழைக்கின்றனர். வல்லாரை என்னும் கீரை வகையை “கொ(பு)ட்டு கொல” என குறிப்பிடுகின்றனர்.

ஏனைய நடவடிக்கைகளின்போது பயன்படுத்தப்படும் சிங்கள மொழிச் சொற்கள்

மாட்டு வண்டியை இங்கு வாழும் பிரதேச வாசிகள் “கரத்த” அல்லது “மாட்டுக் கரத்த” என்று சிங்களச் சொல்லாலும் தமிழ் - சிங்களச் சொற்களாலும் அழைத்து வருகின்றனர். சுபநேரத்தை பொதுவாக தமிழ் பேசும் மக்கள் “நல்ல நேரம்” என வழங்கி வருவதை காண்கிறோம். எனினும் இங்குள்ள மக்கள் “நெகத்” என்றே குறிப்பிட்டு வருகின்றனர். சிங்கள மொழியில் “கவும்” என்ற பதம் பெண்கள் அணியும் சட்டையை குறிக்கின்றது. இச்சொல்லை “கவுன்” என “னகர” ஈற்றுச்சொல்லை இணைத்து வழங்கி வருவதை காண்கிறோம். காற்சட்டையை சிங்களத்தில் “கமிச” என்று அழைக்கின்றனர். இதனை “கலுசன்” என “அன்” விசுதி சேர்த்து வழங்குகின்றனர். “கவுன்”, “கலுசன்” ஆகியச் சொற்கள் உண்மையில் சிங்கள மொழிச் சொல்லா? அல்லது தமிழ் மொழிச்சொல்லா? என்பது ஆய்வுக்குரிய ஒன்றாகும். காரணம்பிற சமூகங்களிலும் இச்சொல் பேச்சுவழக்கில் இருப்பது கவனத்திற்குரியதாகும். மதிலை “தாப்ப” என்றும் நுளம்புத் திரியை “மதுரு கொயில்” என்றும் அழைக்கின்றனர். சந்தையை “பொல” என்றும் குளிக்கும் நீர் ஓடையை “எல” என்றும் அழைக்கின்றனர். “எல” என்னும் பதம் தமிழில் இலை என்னும் சொல்லை குறிக்க பயன்படும் பேச்சுவழக்குச் சொல் என்பதும் கவனத்திற்குரியது. விளையாட்டு மைதானத்தை “பிட்டனி” என்று வழங்குகின்றனர். கதிரையை “புட்டுவ” என்று சிங்களத்தில் குறிப்பிடுகின்றனர். இதனை “புட்டுவம்” என “அம்” விசுதி சேர்த்து வழங்குகின்றனர். வெசாக் - பொசன் மற்றும் பெளர்ணமி முதலிய சிங்கள மக்களின் சில குறிப்பிட்ட சமய நடவடிக்கைகளில் உணவு தானமாக வழங்கப்படும்போது அதனை அன்னதானம் என சுட்டிக் காட்டாது “தன்சல்” என்ற சிங்கள பதத்தால் அழைத்து வருகின்றனர். பொதுவாக மண்ணெண்ணை என தூயத் தமிழால் வழங்கப்படும் சொல் கலப்படைந்து “லாம்மெண்ணெய்” என வழங்கப்படுகின்றது. மலர் மண்டபத்தை “மல்சாலாவ” என்னும் பதத்தால் இங்கு வாழும் மக்கள் சுட்டுகின்றனர்.

முடிவுரை

எனவே மேற்படி ஆய்வுத்தகவல்களை கவனத்தில் கொண்டு நோக்குமிடத்து கெக்கிராவ ஜயந்தி மாவத்த பிரதேசத்தில் வாழும் தமிழ் மக்கள் சிங்கள மக்களுடன் கலந்து வாழ்வதாலும் தமது அன்றாட நிர்வாக நடவடிக்கைகளையும், தேவைகளையும் பெரும்பாலும் சிங்கள மொழி பேசும் பெரும்பான்மையினருடன் இணைந்தே நடாத்திவருவதாலும் இயல்பாக அவர்களின் பேச்சுவழக்கில் சிங்கள மொழிச் சொற்களின் பயன்பாடு கலந்துள்ளது. இவர்களால் பயன்படுத்தப்படும் சில சொற்கள் தமிழ் - சிங்களம், சிங்களம் - ஆங்கிலம் என முழுமையற்ற குறைச்சொற்களாகவும் வழங்கி வருவதை காணமுடிகின்றது. இவர்களிடையே சிங்கள மக்களின் வாழ்வியல்

தாக்கங்கள் - உணவு, உடை, வழிபாடு என்பவற்றில் கலப்பு இருப்பது போலவே இவர்தம் பேச்சுவழக்கிலும் மொழிக்கலப்பு மிகையாக ஏற்பட்டுள்ளது. இதனால் தாய்மொழியாகிய தமிழ் மொழியில் “மொழிப் பண்பாட்டின் தனித்துவங்களை” இவர்களது பேச்சுவழக்கில் இனங்காணமுடியாமல் இருக்கின்றமையை இக்கட்டுரை யினூடாக அறியக்கூடியதாக உள்ளது. எனினும் ஒரு மொழியில் மொழிக்கலப்பு ஏற்படுவது இயல்பாக இருந்தாலும் ஒரு மொழியின் மொழி வளம் குன்றும், தனித்துவம் கெடும், தனிச் சொற்கள் வழக்கிழந்து போகும், தமிழ் மொழி திரிந்து பிறிதொரு மொழித் தோன்றும் என எம். எம். ஆதம்பா என்ற ஆய்வாளர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளமையையும் இங்கு மனங்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. மொழிக்கலப்பை முற்றாக இல்லா தொழித்து தூயத்தமிழில் பேசுவது இலகுவான வொன்றல்ல. எனினும் இயன்றவரை பிறமொழிக்கலப்புச் சொற்களை உள்வாங்கிக் கொள்ளும்போது அதன் அர்த்தத்தை விளங்கிக்கொள்தற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும். இல்லையெனில் பேச்சுவழக்கிற்கு அப்பால் எழுத்து வழக்கில் தமிழ்மொழிச் சொற்களை பயன்படுத்தநேரிடும்போது இடர்படவேண்டிய ஒரு நிலைமை எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கு ஏற்பட வாய்ப்புக்கள் அதிகமாக உள்ளன. எனவே கெக்கிராவ ஜயந்தி மாவத்த மக்களின் தமிழ் - சிங்களச் சொற்களின் கலப்பு தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கும் அங்கு வாழும் பிள்ளைகளின் தமிழ் புலமைக்கும் ஒரு தடையாக எதிர்காலத்தில் அமையவிடாது அவற்றைத் தடுப்பதற்கு வழிவகைகளை மேற்கொள்ளவேண்டியது அப்பிரதேசத்தில் வாழும் புலமையாளர்களின் கடப்பாடாகும்.

உசாத்துணைப் பட்டியல்

1. ஆதம்பாவா, எம். எம்., “தமிழ் மொழியில் பிற மொழிக் கலப்பின் விளைவுகள்”, தினகரன், archives.thinakaran.lk, 19.10.2010.
2. லண்டன் சுவாமிநாதன், “சிங்கள மொழி அதிசயங்கள்”, www.Tamil and vedas.com, 06.02.2015.
3. இலக்குவனார் திருவள்ளுவன், “தமிழும் சிங்களமும்”, www.villangaseithi.com, 23.07.2013.
4. அக்ஷயன், “தமிழில் பிறமொழித் தொடர்பு”, தொகுப்பு த. மேகராசா, வலயக்கல்வி அலுவலகம், www.e-thaksalawa.moe.gov.lk.

ஜீவந்தியின் அஞ்சலிகள்

திருமதி பத்மா சோமகாந்தன் ஈழத்தின் மூத்த பெண் எழுத்தாளராக விளங்கியவர். இளைப்பாறிய பாடசாலை அதிபர், பிரபல பேச்சாளர். கடவுளின் பூக்கள், மாண்புறு மகளிர், இற்றைத்திங்கள், நெஞ்சுக்கு நிம்மதி, பாராமுகங்கள் சில பார்வைகள், ஈழத்து தமிழ்ப்பெண் ஆளுமைகள் என பல நூல்களை தந்தவர். அன்னாருக்கு ஜீவந்தியின் ஆழ்ந்த அஞ்சலிகளை தெரிவிப்பதோடு அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய பிரார்த்திக்கிறோம்.

அலையும் கடலும்

பாதை ஓரத்தில் நின்றிருந்த பாரிய மாரா மரத்தினைச் சுற்றிச் சுழன்று அடித்த இதமான காற்றுடன் கலந்து வந்த மழைத்துளி கருணாவதிக்கு முன் எச்சரிக்கை செய்வது போல அவளது முகத்தில் பட்டது. அவள் கையில் அணைத்துக் கொண்டிருந்த பச்சிளம் குழந்தையை புடவைத் தலைப்பில் நன்றாக சுற்றி எடுத்து நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டாள். கடும் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த குழந்தை உதடுகளைப் பிசைந்து ஒரு புறம் சரிந்து உடலை முறுக்கி அழுகைக்கு ஆயத்தமானாலும் மறுகணம் நித்திரையில் ஆழ்ந்து விட்டது.

“இங்கு எவரும் இல்லை இந்த கடைத்திண்ணையில் குழந்தையை வைத்து விட்டுப்போய் விடலாம்”, என ஒரு யோசனை அவளது உள்ளத்தில் தோன்றியது.

கருணாவதியின் மனம் முணுமுணுத்தது. அவள் கடைசியாகப் பார்ப்பது போல குழந்தையின் பிஞ்சு முகத்தைப் பார்த்தாள். அதனது ரோஜா நிறக்கால்கள் சுற்றிய புடவைத்துண்டினூடே வெளியில் தெரிந்தது. தனது இடது கையால் குழந்தையை நெஞ்சோடு அணைத்த வண்ணம் வலது கை விரல் நுனியால் கொழுந்துக் கால்களை மூடிக்கொண்டாள்.

குழந்தையை உற்றுப்பார்த்தாள் ரத்ன பாலாவின் மூக்கும் முழியும் வாயும் அப்படியே அச்சடித்தாற்போல; பாவம் ஐயோ.. கடவுளே!

கருணாவதியின் ஆழ்மனதில் எழுந்து வந்த மென்மை கலந்த வேதனை ஒரு கணத்தில் மேனி முழுவதும் பரவியது. தனக்குள் ஒரு கோபமோ, வைராக்கியமோ ரத்னபாலாவின் மீது ஏற்படாதது ஏன்? என்று

பிரித்துப்பார்க்கக் கூடிய ஒரு மன நிலை அவளுக்கு ஏற்படவில்லை. அவள் கண்கள் மூடிய நித்திரைக் குழந்தையை ஒரே முறையில் பார்த்தாள்.

“கருணாவதி காரில் ஏறிக் கொள் இன்னும் எவ்வளவு தூரம் நீ கால் கடுக்க நடந்து செல்வாய்? நான் உன்னை பங்களா தெரியாத தூரத்தில் இறக்கிவிடுகிறேன். கருணாவதியின் அருகில் வந்து நிறுத்தப்பட்ட காரின் ஆசனத்தில் இருந்தவாறே சாரதி ரத்னபாலா சொன்னதும் கருணாவதி ஒரு கணம் தயங்கினாள்”.

“ஐயோ அண்ணே எஜமானி அம்மா கண்டால் என்பாடு அவ்வளவு தான் பேபிகள் இரண்டு பேரையும் ஸ்கூலில் விட்டு விட்டு ஒவ்வொரு நாளும் நான் நடந்து தானே வருகிறேன்” என மறுத்தாள்.

“இல்லை பரவாயில்லை, கார் பங்களவுக்குத்தானே போகுது பேசாமல் ஏறிக் கொள்” என்றான் ரத்னபாலா.

கருணாவதி இருமனதுடன் காரில் ஏறிக்கொண்டாள். பாதையோரத்து மரம் மட்டைகள் எல்லாம் பின்னோக்கி ஓடின. பாதையை நோக்கி வளைந்திருந்த கிளைகளில் இருக்கும் பூக்களின் மணம் காற்றில் கலந்து வந்து இதமாக மணம் பரப்பியது. அந்த மணத்தால் நாசியை நிரப்பிக் கொண்டாள் அவள்.

காரின் யன்னல் கண்ணாடிகளில் படிந்திருந்த சிறிய அளவிலான மழைத்துளிகள் பனித்துளிகளுடன் கலந்து கருணாவதியின் உள்ளத்தை ஒரு வகை சிலிப்புக்குள்ளாக்கியது.

“கருணாவதி”

“ரத்னபாலண்ணே”?

“இந்த விஷயத்தை நீ நோனா வுக்கோ சோமக்காவுக்கோ சொல்ல வேண்டாம் மறுகணம் எங்கள் ரெண்டு பேருக்கும் வீட்டை விட்டு போக வேண்டி ஏற்படும்.”

“உ... ஹேமம் சொல்ல மாட்டேன்.”

என்றாலும் கர்மம் வந்து கருணாவதி பின் காலைச்சுற்ற அதிக நாட்கள் செல்லவில்லை. ஒரு நாள் கருமையான இருள் விலகும் நேரம் அதிகாலை வேளையில் கருணாவதி வாந்தி எடுக்கும் சப்தம் கேட்டு எல்லோருடைய கண்களும் திறந்து கொண்டன.

“ஏய் கருணா என்ன நடந்தது,

உனக்கு என்ன?" அந்த பங்களாவில் சமையலுக்குப் பொறுப்பான சோமாக்கா அவளது முதுகைத் தடவிக் கொடுத்த படி கேட்டாள்.

"ஒன்றுமில்லை சோமாக்க எனக்கு கொஞ்சம் தலையை வலிக்கிற மாதிரி இருக்கு" எனினும் இந்த வெளி வேஷம் எல்லாம் கொஞ்ச காலத்துக்குத்தான் என்பதை உணர கருணாவதிக்கு அதிக காலம் பிடிக்கவில்லை.

ஐயோ ரத்னபாலண்ணே இப்ப என்ன செய்யிறது எனக்கு ஊருக்கும் போக ஏலாது இங்க இருக்கவும் முடியாது?

"கருணாவதி! இது என்னுடைய தேவைக்கு மாத்திரம் ஏற்பட்ட ஒரு விஷயமல்லவே நீயும் சம்மதிச்ச தனாலதானே இது நடந்தது எதற்கும் கொஞ்சம் பொறுத்துப் பார்க்கலாம். பொறுமையோடு இரு"

கருணாவதி இன்னும் ரத்னபாலாவை முழுமையாக நம்பினாள்.

எனினும் சோமாக்க சொன்ன செய்தி அவளது உள்ளத்தில் பேரிடியாய் ஒளிப்பிழம்பாய் இறங்கியது.

"பைத்தியக்காரி இன்னும் ரத்னபாலாவை நம்பிக் கொண்டு இரு. அவன் நாலு பிள்ளைகளையும் போட்டு விட்டு உன்னோடு குடித்தனம் வருவான் என்றா நினைக்கிறாய்?"

கன்னங்கள் இரண்டிலும் இருந்து ஊற்றெடுத்து ஓடிய கண்ணீர் நதி அவளது உள்ளத்து தீயினை அணைக்கவில்லை என்றாலும் எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொண்டு நடந்ததை எண்ணிக் கவலைப்படுவதில் ஒன்றும் கிடைக்கப்போவதில்லை என முடிவு செய்த வளாக வீட்டு வேலைகளில் ஈடுபட்டாள். என்றாலும் அவளது வயிற்றின் ரகசியம் நான்கு மாதங்கள் நிறைவேய்வதற்கு முன்னரே பறை சாற்றி நின்றது.

"வீட்டில் ஒரு ஆம்பளையையும் விட்டு வைக்க முடியவில்லை இந்த நடத்தை கெட்ட ஆட்டக்காரியால, இன்றைக்கே வீட்டை விட்டுப்போய்விடு யார் யாருக்கோ கிடைக்கப்போகும் குழந்தைக்கு எங்களுக்கு பிறப்புச் சான்றிதழ் கொடுக்கு முடியாது" எஜமானியம்மாள் கர்ஜித்தாள்.

எஜமானியம்மாளின் முழக்கம் கருணாவதியை மாத்திரம் அல்ல சோமாவின் கண்களிலும் நீரை வரவழைத்தது. எனினும் கண்ணீரைக்காண்பதற்குக் கூட ரத்னபால அங்கே இல்லை அவன் ஊருக்குப் போயிருந்தான்.

கருணாவதி குழந்தையைச் சுற்றியிருந்த புடவைத் துண்டின் நுனியால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். குழந்தை மேனி முறுக்கி வாயைக் கோணலாக்கி அழுகைக்குத் தயாராவது அவளுக்கு விளங்கியது. அவள் கடை ஓரமாக அமர்ந்து சட்டைக்குள் கையை விட்டு பாலூட்ட முயன்றாள். குழந்தை ஓரிருமுறை பாலை உரிஞ்சிக் குடித்து விட்டு ஒரு புறம் திரும்பிக் கொண்டது.

பிள்ளைக்கு பால் இல்லை. வேளா வேளைக்கு சரியான உணவு இல்லாததால் எப்படி பால் சுரக்கும்?

கருணாவதி பக்கம் மாற்றி மற்ற முலையால் பால் ஊட்ட குழந்தையின் முகத்தை முலையில் வைத்து அலுத்திப்பிடித்துக்கொண்டாள்.

இன்னும் கொஞ்சம் இருட்டினால் இந்த இடத்திலாவது குழந்தையை வைத்துவிட்டுப் போயிடலாம். ஆனால் இங்கு வந்து சேருகிறவர்கள் பிச்சைக் காரர்களாக்சே! அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்?

குழந்தை மீண்டும் நித்திரையில் ஆழ்ந்தது.

அவள் குழந்தையைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு மர நிழலில் இருந்து விட்டு பாதைத் தாண்டி தெரு நெடுக நடக்கலானாள். கடும் தாகமாக இருந்தது. அவள் வீரசிரி ஹோட்டலுக்கு முன்னால் வந்து நின்றாள்.

"ஐயோ கடவுளே! இன்றைக்கு தேனீர் சொட்டு ஒன்று கூடக்கிடைக்கில்லையே!"

வீரசிரி ஹோட்டலில் விதம் விதமான தின் பண்டங்கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஏக்கத்துடன் அவள் அவற்றைப்பார்த்து பெருமூச்சு விட்டாள். வீரசிரி ஹோட்டலுக்கு அருகில் தையல் கடை ஒன்று இருந்தது. அந்த தையற்கடைக்கும், ஹோட்டலுக்கும் இடையில் சிறியதொரு சந்து காணப்பட்டது. குறுகிய அந்த பாதையால் பின்புறம் செல்ல முடியுமாக இருந்தது.

"நல்லவேளை தையற்கடை மூடியிருக்கிறது" கருணாவதி தனக்குள் சொன்னவாறே அந்த ஒழுங்கைக்குள் எட்டிப்பார்த்தாள் மூத்திர நாற்றம் மூக்கைத் துளைத்துச் சென்றது. குழந்தையை இங்கே வைத்து விட்டு போனால் மூத்திர நாற்றத்தில் இங்கே பிள்ளை மூச்சுத்திணறி செத்துப்போகும்.

கருணாவதி மீண்டும் புடவைப் பொதியையும் குழந்தையையும் நெஞ்சோடு அணைத்துக்கொண்டாள்.

ஐயோ கடவுளே எனக்கு கருணை காட்ட யாருமே இல்லையா? எத்தனை காலத்துக்குத்தான் இந்தக் குழந்தையைச் சுமந்து கொண்டு தெருதெருவாய் அலைவது? நான் எப்படி இந்தக் குழந்தையைக் காப்பாற்றுவேன்?

கருணாவதிக்கு பயம் பிடித்துக் கொண்டது. தனது தாயின் உணர்வைப்புரிந்து கொண்டது போல குழந்தை மேலும் மேலும் சுருண்டு சுருண்டு தாயின் சூட்டைத்தேடியது என்னைப் போட்டுவிட்டுப் போய் விடாதீர்கள் தாயே! என்பதைப் போன்றிருந்தது. அந்தச் செய்கை அவள் குழந்தையை நெஞ்சோடு இறுக அணைத்த வளாக வீரசிரி ஹோட்டலுக்க முன்னால் காணப்பட்ட படிக்காட்டில் வந்து அமர்ந்து கொண்டாள்.

தூசைக்கிளப்பிக்கொண்டு வந்த வாகனம் ஒன்று கருணாவதியின் எதிரே பிரேக் போட்டு கிரீச்சிட்டு நின்ற போத தூசி குழந்தையின் நாசிக்குள் சென்று விடாமல் புடவைத்தலைப்பால் மூடிக்கொண்டாள்.

காரின் ஹான் சத்தத்தினால் திடுக்கிட்ட காசாளர் கூட்டில் அமர்ந்திருந்த கடையின் முதலாளி எட்டிப்பார்த்த போது எதிரே நின்று கொண்டிருந்த கருணாவதியின் மீது கண்கள் குத்திட்டு நின்றன.

"ஏய் அங்கே நின்று கொண்டு நீ என்ன செய்கிறாய்? விலகு விலகு கடைக்கு வருபவர்களுக்கு தொந்தரவு செய்யாமல் போய்விடு" என்று கர்சித்தார்.

கருணாவதி விதியை நொந்தவளாக அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்து போக்கிடம் இன்றி பாதை ஓரத்தில் குழாய் அருகில் வந்து நின்றாள். தீராத தாகம் களைப்பு குழாயைத்திறந்து நீராகத்தினால் வயிற்றை தாங்கிப் பிடித்த வண்ணம் பின்னர் அவளை அறியாமலே அவளது கால்கள் பஸ் நிலையத்தில் அவளைக் கொண்டு வந்து விட்டது.

அவள் அங்கிருந்த சிமெந்துக்கட்டில் அமர்ந்து கொண்டதற்குப் பின்னர் கால்களுக்கு ஓரளவு ஓய்வு கிடைத்ததைப் போன்றிருந்தது. சிமெந்துக்கட்டில் குழந்தையைக் கிடத்தினாள். குழந்தை தனது தாயின் வாயைக் குவித்து கொட்டாவி ஒன்றை உணர்ந்து

கொண்டதைப் போல சிறிய கண்களை உருட்டி உருட்டி சுற்றிலும் பார்த்தது. குழந்தைக்கு இன்னும் மூன்று மாதங்கள் கூட ஆகவில்லை என்பதை கருணாவதி நினைவு படுத்திக் கொண்டாள்.

“தாய்ப்பால் இல்லாமல் இந்தப்பாலகன் என்ன பாடுபடுமோ? அருகிலே இருக்கிறேன் என்பதற்காக முலையில் பால் இல்லாமல் எப்படி ஊட்டுவது?” அங்கும் இங்கும் செல்கின்ற பாதசாரிகளை நோக்கம் எதுவும் இன்றி பார்த்தாள். இவர்களில் ஒருவராக ரத்னபால இருக்கக்கூடாத என்று உள்ளம் ஏங்கியது. அப்படி அவர் வந்து விட்டால் பிள்ளைக்கு ஒரு தகப்பன் கிடைத்த மாதிரி இருக்கும் ஆனால் அவளது எண்ணம் வெறும் கனவாகவே இருந்தது.

“இல்லை இல்லை குழந்தையை நான் இங்கு வைத்து விட்டுத்தான் போகப்போகிறேன். எவராவது அதைக் கொண்டு சென்றால் பிள்ளைக்கு ஒரு நல்ல காலம் பிறக்கும் இல்லையேல் இப்படியே இருந்து பசியால் செத்துப்போகும். அவள் உறுதியுடன் பிள்ளையை கையில் தூக்கிக்கொண்டாள். அப்படி எவராவது கொண்டு சென்றால் குழந்தைக்கு ஒரு தாயும், தகப்பனும் கிடைக்கும்.

கருணாவதி அதற்கு மேல் ஒன்றும் சிந்திக்க வில்லை குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு எவரும் இல்லாத நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த பஸ்ஸில் ஏறினாள். பின் ஆசனத்தில் குழந்தையை வைத்து நன்றாக புடவை யால் சுற்றி சுடேற்றினாள் பின்னர் எந்த சலனங்களுக்கும் இடம்தராமல் உறுதியான மனத்துடன் பஸ்ஸில் இருந்து வெளியேறி பைத்தியக்காரியைப் போல ஓடத்தொடங்கினாள் காலையிலிருந்தே ஆகாரம் ஏதும் இன்றி எனக்கு எங்கிருந்து இத்தகைய தைரியம் வந்தது என்று அவளால் அரைக்கிலோமீட்டர் தூரம் ஓடியதன் பின்னால் அவளது கால்கள் குறுக்கு வழிப்பாதை ஒன்றில் தான் போய் நின்றன.

கருணாவதி பாதை ஓர மர நிழலில் அமர்ந்து கொண்டாள். தனது புடவைத் தலைப்பில் கட்டியிருந்த முடிச்சை அவிழ்த்து இருந்த சில்லறைக் காசுகளை ஒவ்வொன்றாக எண்ணினாள். அதிலே 4.00 நாலு ரூபாய் இருந்தது. அதனைக் கொண்டு பாதை ஓரத்தில் இருந்த கடையில் தேனீர் ஒரு கோப்பையை வாங்கிக் கொண்டாள்.

ஆவி பறக்கும் தேனீர் கோப்பையைக் கையில் எடுத்ததும் கருணாவதியின் உள்ளம் குழந்தையை வைத்து விட்டு வந்த பஸ்ஸை நோக்கி எண்ணம் பறந்தது.

குழந்தை பஸ்ஸில் இருந்து கீழே விழுந்து வாயிலிருந்து நுரை தள்ளிக்கொண்டிருந்தது. அதன் ரோஜா நிறக் கன்னங்கள் மணல் துகள்களில் உராய்வு பெற்று இரத்தம் பாரித்துக்காணப்பட்டது. பஸ்ஸைக் குள் நுழைந்த தெரு நாய் ஒன்று குழந்தையை கீழே தள்ளி சுற்றியிருந்த புடவையைக் கிழித்து குழந்தையைக் கடித்து தின்ன முயன்றது.

முதலாவது மிடலு தேனீரை உள்ளே செலுத்திய போது கருணாவதியின் உடல் முழுவதையும் சுட்டெரிப்பது போல் இருந்தது. பால் நிரம்பிய முலைகள் இரண்டும் தாங்கொணா வலியால் விம்மியது. அவளது பாதி உடலை எங்கோ தொலைத்து விட்டு வந்ததைப் போன்றதொரு பிரமையை அவளுக்குள் ஏற்படுத்தியது.

“முடியாது, குழந்தையைக்கொண்டு வந்து நான்

என்ன செய்வது? அது எங்காவது சுகமாக வாழட்டும்”

“கருணாவதி மீண்டும் ஒரு முறை மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு தேனீரை ஒரே முறையில் குடித்து முடித்தாள்.

பிரயாணிகளை நிரப்பிக்கொண்டு வந்த தனியார் பஸ் ஒன்று கடைக்கு முன்னால் வந்து நின்றது. அதில் இருந்து இறங்கிக்கொண்ட ஆண் பெண் பிரயாணிகள் குறுக்குப்பாதையால் சென்று மறைந்தனர். ஆண்கள் மூவர் மாத்திரம் சாமான்கள் நிரம்பிய பைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு கடையை நோக்கி வந்தனர்.

“முதலாளி பிளேண்டி ஒன்று சாப்பிடுவோமா?” ஒருவர் சொன்னார். “இந்தக்காலம் அடுத்தவர்களின் பொதிகளில் கை வைக்கக்கூடாது என்ன ஏதென்று தெரியாததால் யாரோ கேம்பிற்கு அறிவித்தது நல்ல தாய்ப் போய்விட்டது” மற்றவர் சொன்னார்.

“ஏன் ஏன் என்ன பிரச்சினை ஏதும் கலவரமோ?” கடை முதலாளி கேட்டார். “பஸ்ஸில் யாரோ எவரோ பார்ஸல் ஒன்றை வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள் டவுனில்”

“அப்புறம்?”

“அப்படியே பஸ்ஸை கேம்புக்கு கொண்டு போனார்கள் குண்டு ஒன்றோ தெரியாது யார் கண்டார்கள்?”

கேம்புக்கு கொண்டு சென்றார்கள் என்றால் பயப்படத் தேவையில்லை. என்னது இருந்தாலும் தொலைவில் இருந்தவாறே குண்டை பலம் இழக்கச் செய்து விடுவார்கள்” என்றார் முதலாளி.

இது கேட்டதும் கருணாவதி பதறிப்போய் எழுந்து நின்றாள். “தான் பஸ்ஸில் வைத்துவிட்டு வந்தது குழந்தையை அல்லாமல் பொதி ஒன்றையல்ல” என்பதைக்கூட நிதானமாக சிந்தித்துப் பார்க்கக்கூட அவளுக்கு நேரமில்லை.

“என்னதாக இருந்தாலும் வெடிக்க வைத்து விடுவார்கள்” இந்த வார்த்தை திரும்பத் திரும்ப பலமுறை அவளது செவிகளுக்குள் சிக்கித்தவித்தது. அவளது கால்களுக்கு அப்பொழுது எங்கிருந்து பலம் வந்தது என்று அவளுக்கே புரியவில்லை. குழந்தையை வைத்து விட்டு வந்த பஸ்ஸை நோக்கி ஓடினாள்.

பஸ்வண்டி நிறுத்திவைக்கப்பட்ட இடத்தில் அப்படியே இருந்தது. அது சேவையில் ஈடுபடுத்தப்பட முடியாத நிலையில் உள்ள பஸ் என்பதை அவள் கவனிக்க வில்லை. பஸ்ஸைக்குள் நுழைந்ததும் குழந்தை வைத்த படியே அப்படியே இருப்பதைக்கண்டாள். குழந்தை நிம்மதியாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தது. ஆசையோடு அதனை அப்படியே வாரி அணைத்துக்கொண்டாள்.

இது வரை தனக்குள் ஏற்பட்டிருந்த தனிமை வெளி விலகிச்செல்வதைப்போன்றிருந்தது. தான் சற்று முன்னால் பருகிய தேனீரின் சக்தி உடல் முழுவதும் பரவி புதுத்தெம்பை ஏற்படுத்தியது போன்றது ஓர் உணர்வும் தெரிந்தது. முலைகள் இரண்டும் பால் சுமையால் கனத்து வலியை ஏற்படுத்தியது. குழந்தை பசி உணர்வுடன் நெஞ்சின் அணைப்பைத்தேடியது. மறுகணம் குழந்தை யுடன் பஸ் நிலையத்துக்குள் ஓடியவள் அங்கு காணப்பட்ட சிமெந்துக்கட்டில் அமர்ந்து கொண்டு குழந்தைக்கு பாலூட்டத் தொடங்கினாள்.

தனக்கு கிடைக்காமல் போக இருந்த பெறுமதி மிக்க சொத்து மீண்டும் தன்னிடம் வந்து சேர்ந்ததில் அவளது உள்ளம் மகிழ்ச்சியால் நிரம்பி வழிந்தது. ●

கண்ணீரோடு விடைபெறும் சவப் பெட்டிகள்

“குட் மோர்னிங் டொக்டர்”

மலர்ந்த முகத்துடன் சொல்லியவாறு உள்ளே நுளைந்தாள் அந்தப் பெண். நானும் பதிலுக்கு முகமன் சொல்லி முடிப்பதற்கிடையிலே அவள் தன்னுடன் அழைத்து வந்த முதியவரை அருகில் இருந்த கதிரையில் பக்குவமாக கைபிடித்து இருத்திவிட்டு பேசத் தொடங்கினாள். அவரின் மீதான அவளது கரிசனையை அவதானித்துக்கொண்டேன்.

ஏறிட்டுப் பார்த்தேன். 40 வயதிருக்கும். நல்ல வெள்ளை நிறம். சாந்தமான முகம். ஒழுங்காகவும் அதே நேரம் நாகரீகமாகவும் உடை அணிந்திருந்தாள். யாழ்ப்பாணத்து உப்பு தண்ணி தோய்ப்பில் கலர் மங்காமல் இருந்த ஆடைகள்.

முதியவர் சேவ் எடுத்த வழுவழப்பான முகம். சற்றே தளர்ச்சியான உடல். எதிலும் அக்கறையற்ற “விட்டு விடுதலையான” முகபாவம். வேட்டி சேட்டுடன் இருந்தார்

“அப்பாவுக்கு பிரசரும் கொலஸ்ட்ரோலும் இருக்கு. அங்கை இங்கை என்று மாறி மாறி மருந்தெடுத்து திரியிறார். ஒழுங்கான வைத்தியமும் கிடையாது, ஒழுங்கான மருந்தும் கிடையாது. அப்பா நல்லா வீக்கா போனார். இனி உங்களட்டைதான் தொடர்ந்து காட்டப் போறம்.

தகப்பனின் பிரசர், இருதயம் ஆகியவற்றை சோதித்துவிட்டு இரத்த பரிசோதனைகளை எழுதிக் கொடுத்தேன். சாப்பிடாமல் வந்ததால் உடனேயே அவற்றிற்கான குருதிமாதிரிகளை எடுக்க முடிந்தது.

மாலையில் தகப்பனோடும் நிப்போட்டுகளுடனும் ஆஜரானாள். பிரசர் கொலஸ்ட்ரோல்க்கான உணவு முறை, உடற்பயிற்சி ஆகியவற்றை விளக்கிச் சொன்னேன். அக்கறையோடு கேட்டவள் தகப்பன் அவற்றை செய்யத் தான் ஊக்கிவிப்பதாகச் சொன்னது எனக்கு மகிழ்ச்சி அளித்தது. ஏனெனில் பெரும்பாலான வயதானவர்கள் அவற்றைக் கவனிப்பதில்லை. பிள்ளைகள் தூண்டிக் கொண்டிருந்தால் தான் ஏதாவது நடக்கும். ஒரு மாதத்திற்கான மருந்துகளை எழுதிக் கொடுத்தேன்.

“கை கால் உழைவு இருக்காம், பசியும் குறைவு என்கிறார்”

மறுநாள் காலை திரும்பவும் தகப்பனுடன் வந்திருந்தார். தந்தையாரைப் பரிசோதித்து பார்த்த போது குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் எதுவும் அவரது உடலில் தென்படவில்லை. எனவே ஆறுதல் கூறியதுடன் பசிக்கு டொனிக் மருந்து எழுதிக் கொடுத்தேன்.

இரண்டு நாட்களில் மீண்டும் தகப்பனுடன் வந்தாள். “இரண்டு நாளா வயிற்றால் போகவில்லை. அந்தரப்படுகிறார். ஒருக்கால் பாருங்கோ டொக்டர்”

கொடுத்த மருந்துகளைப் பார்த்தேன். மலச் சிக்கலுக்கு அவை காரணமில்லை என்பது தெளிவானது.

“வயதான காலத்தில் மலச்சிக்கல் சிலருக்கு பிரச்சனையாக இருக்கும். உணவின் அளவு குறைவதும் ஒரு காரணம். உணவில் காய்கறிகளை அதிகம் சேருங்கள். அத்துடன் பழங்களும் உண்ண வேண்டும். வாழைப்பழம், பப்பாளிப் பழம், மாம்பழம் எதுவானாலும் தினமும் இரண்டு தடவைகளாவது கொடுங்கள். போதிய நீர் அருந்துகிறாரா என்பதையும் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். தேவைப்பட்டால் இந்த மருந்தைக் கொடுங்கள்”

“காலமையிலிருந்து தலையிடி என்று கஸ்டப் படுகிறார்”

“சலம் போகக்கை எரியுதாம்”

“முழுங்காலுக்கை நோவாம்”

தினமும் அல்லது ஒண்டு இரண்டு நாட்களுக்கு ஒரு தடவை தகப்பனோடு வந்து கொண்டே இருந்தாள். சின்னச் சின்னப் பிரச்சனைகளுக்கெல்லாம் அடிக்கடி வந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து எனக்கே சலிப்பு வரத் தொடங்கிவிட்டது. ஆனால் அவள் சலிக்கவே இல்லை. மிகுந்த அக்கறையோடு அழைத்து வரவே செய்தாள்.

“வயசான காலத்திலை சின்ன சின்ன பிரச்சனையள் வாறதுதானே! இவர் எல்லாத்தையும் தூக்கிப் பிடிச்சு, டொக்டரட்டை போகவேணும் எண்டு நாண்டு கொண்டு நிப்பார்” என புறுபுறுக்கும் பிள்ளைகளையே அடிக்கடி பார்த்து சலித்த எனக்கு இவளது அர்ப்பணிப்பு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

இவ்வாறு ஒரு மாதம் உருண்டோடியிருக்கும்.

படபடப்போடு ஓடிவராத குறையாக வந்திருந்தாள். பளிச்சிடும் அவளது உடைகள் மங்கத் தொடங்க ஆரம்பித் திருந்ததை அவதானிக்க முடிந்தது.

“டொக்டர்நான் அவசரமாக கண்டாவுக்கு திரும்பிப் போக வேண்டியிருக்கு. அப்பாவை நீங்கள் தான் கவனிக்க வேணும். ஒரு ஓட்டோ டிரைவரை ஒழுங்கு பண்ணியிருக்கிறீன். மாதா மாதம் கூட்டிக் கொண்டு வருவான். நீங்கள் பாத்துக் கொள்ளுங்கோ. நானும் இடைக்கிடை கோல் எடுத்து உங்களிடம் விசாரிக்கிறீன்.”

அவ்வளவு தான். போயே விட்டாள். வசந்த காலம் மறைந்தே விட்டது!

மற்றொரு பெண்ணின் கதையையும் சொல்லவே வேண்டும்.

“டொக்டர் ஒண்டுமே ஏலுதில்லை. படுபடு எண்டு உடம்பு சொல்லுது. படுத்தாலும் நித்திரை வருகுதில்லை. என்ன செய்யறது எண்டே தெரியல்லை”

வயது 75ற்கு மேல் இருக்கும். சரியான தடித்த உடம்பு. நடக்கவே சிரமப்பட்டாள். நைட்டி போல அக்கறையற்ற ஏதோ ஒரு உடை. தலையும் ஒழுங்காக சீவப்படவில்லை. குளித்து வந்த உடம்பு போலவும் தெரியவில்லை

கூட வந்த பெண்ணுக்கு 40 வயதிருக்கும் அவளைப் போலவே தடித்த உடம்பு. பக்கத்துக் கதிரையில் இருந்து அம்மா சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

திடீரென அம்மாவின் கண்களிலிருந்து நீர் கொட்டியது. விசம்பி விசம்பி அழுதாள். “ஏன் இருப்பான் என்று கிடக்கு. ஏதாவது செய்து செத்து துலையலாம் போல கிடக்கு”

என் மனதில் அலாரம் அடித்தது.

ஆபத்தான அறிகுறி. சரியான மனவிரக்தியில் இருக்கிறாள். தற்கொலை செய்து போடுவாள் போல கிடக்கு. அவளது கணவன் இறந்து 5-6 வருடங்கள் இருக்கும் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அந்தக் கவலையாக இருக்காது என்றே தோன்றியது.

“ஏன் அம்மா அப்படி யோசிக்கிறியள். கவலைப்படக் கூடாது. வீட்டிலை ஆர் கூட இருக்கிறது” அம்மாவால் மறுமொழி கூற முடியவில்லை. உதடுகளைக் கடித்து அழுகையை அடக்கிக் கொண்டாள்.

“இவள் காலமை வந்து சமைச்சு வீடு துப்பரவு பண்ணி ஒத்தாசையாக இருப்பாள். பின்னேரம் 4 மணி போல போவாள். இரவுக்கு வேறொரு பெட்டை கூட படுக்க வரும்”

ஓ அப்ப கூட வந்தது மகள் இல்லை என்பது தெரியவர, கூட வந்தவளின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தேன்.

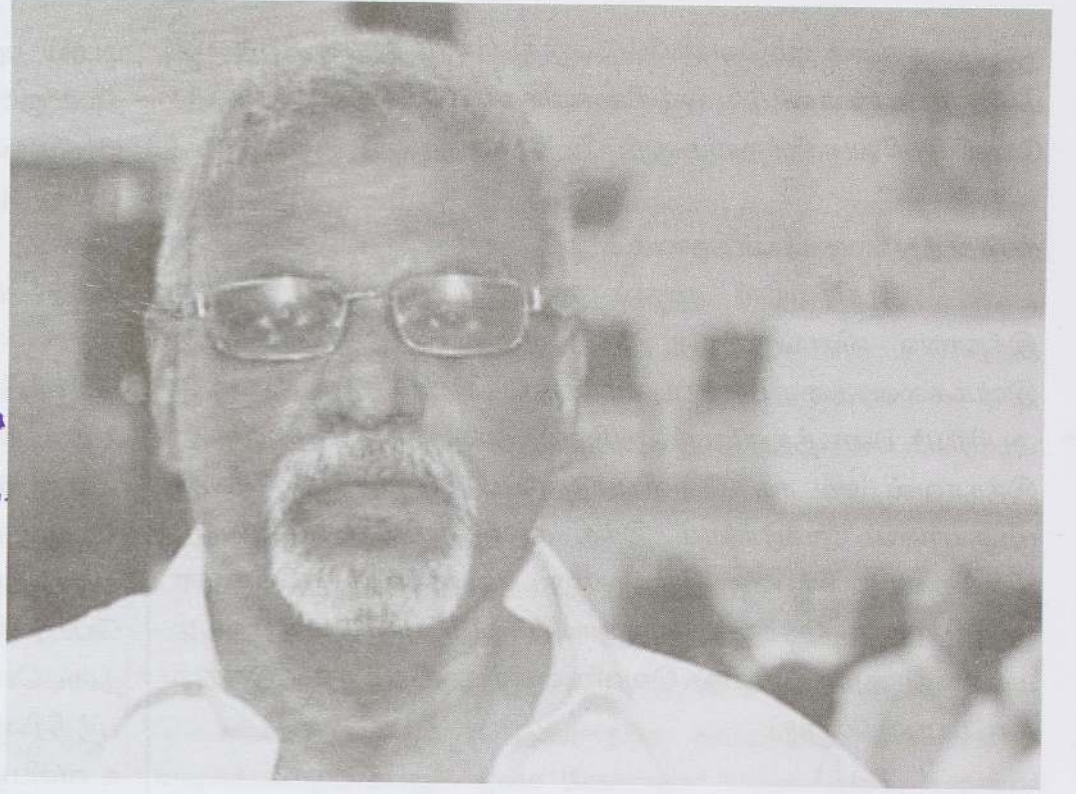
“பிள்ளையள் வெளிநாட்டிலை. இவவுக்கும் அங்கை போக விசா கிடைக்கயில்லை. அதுகளும் வாறயில்லை. அடிக்கடி கதைக்கிறதும் இல்லை. காசு அனுப்புதுகள் தான். ஆனால் இவ சோர்ந்து போய் கிடக்கிறா. எங்களோடை கூட அதிகம் கதைக்கிறதில்லை.

மனவிரக்திக்கு மருந்து கொடுத்ததுடன் சில ஆறுதல் வார்த்தைகளையும் சொல்லத்தான் என்னால் முடிந்தது.

ஓட்டோ டிரைவரும், வேலைக்கு வரும் பெண்களும் சொந்தப்பிள்ளைகளுக்கு இணையாக முடியுமா? யாழ்மண்ணில் நிரம்பி வழியும் இரத்த உறவு ஆதரவற்ற வயோதிபர்களின் முகத்தைப் பூக்க மந்திரக் கோல் ஏதாவது இருக்கிறதா? பணத்தால் அன்பையும், ஆதரவையும் வாங்க முடியுமா?

நிராசையோடும் ஏக்கத்தோடும், கண்ணீரோடும் விடைபெறும் அவர்களது சவப் பெட்டிகள். ●

யொகேசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்.

இலக்கியத் தொடர் செயற்பாட்டாளர் கரவை மு.தயாளன்

■ க.பரணீதரன்

புலம்பெயர்ந்து இலண்டனில் வசித்து வரும் ஈழத்தின் கிராமிய மணம் நிறைந்த கரவெட்டியில் பிறந்தவர் தான் மு. தயாளன் அவர்கள். தான் பிறந்த ஊரை பெருமைப் படுத்தும் நோக்கோடு தனது பெயருக்கு முன்னால் “கரவை” என்ற தன் ஊரின் பெயரையும் இணைத்து படைப்பாளியாக வலம் வருகின்றார். சிறுகதையாசிரியர், கட்டுரையாசிரியர், நாவலாசிரியர், கவிஞர், சஞ்சிகை வெளியீட்டாளர், விமர்சகர், ஆன்மீக சிந்தனையாளர் என பல்வேறு படைப்புத் தளங்களில் செயற்பட்டு தொடர்ந்து இயங்கி வருபவர். சமூக நோக்கான படைப்புகளை படைக்க வேண்டும், தன் படைப்புகள் மக்கள் பயன்பாடு உடையதாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் அதிக கரிசனையுள்ளவர் கரவை மு.தயாளன் அவர்கள்.

கரவெட்டியை சேர்ந்த முருகேசு லட்சுமி தம்பதி யினருக்கு மகனாக பிறந்த இவர் நெல்லியடி மத்திமகாவித்தி யாலயம், திரு இருதயக்கல்லூரி, உடுப்பிட்டி அமெரிக்கமிஷன் போன்ற பாடசாலைகளில் தன் பாடசாலைக்கல்வியை பூர்த்தி செய்து கொண்டார். பல்கலைக்கழகத்தில் விஞ்ஞானமணிப் பட்டத்தை பெற்ற இவர் கல்வியின் மீதான நாட்டம் காரண மாக பல உயர் பட்டப்படிப்புகளை கற்று பல பட்டங்களையும் பெற்றுக் கொண்டார். ஆங்கிலத்திலும் கணிதத்திலும் பௌதீகவியலிலும் புலமைத்துவம் பெற்றவராக காணப்படு கிறார். இளம்பராயம் முதலே இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு உடைய வராகவும், பொதுவுடமைத்தத்துவத்தில் ஈடுபாடு உடையவராகவும் மக்கள் நலனுக்காக பாடுபடும் ஒருவராகவும், தாழ்த்தப் பட்ட மக்களுக்காக குரல் கொடுத்த போராளியாகவும் இவர் இனங்காணப்படுகிறார். தெணியான், சிதம்பரப்பிள்ளை (ஆங்கில ஆசிரியர்), தங்க வடிவேல் மாஸ்டர் போன்றோர் இவரது படைப்பாற்றலை தூண்டியவர்களாக விளங்கு கின்றார்கள். ஆசிரியராக கொழும்பு சைவ மங்கையர் கழகத்தில் 5 வருடங்கள் கடமையாற்றிய இவர் ரத்மலானை “பாட்ட சூ கொம்பனி”யில் கணக்காளராக பணிபுரிந்து 1985 இல் நாட்டின் போர்ச் சூழலால் புலம் பெயர்ந்து ஜேர்மனி சென்றார். அங்கு 3 வருடங்கள் கணனி கற்பித்தார். பின்னர்

அங்கிருந்து இலண்டன் சென்று அங்கு வசித்து வருகின்றார். அங்கு கணிதம், பௌதீகவியல் போன்ற பாடங்களை சிறப்புற கற்பித்து வருவதோடு தன் புலமைத்துவத்தை பறைசாற்றும் 16 கணித நூல்களையும் 4 பௌதீகவியல் நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளார். மாணவர்கள் விருப்பத்துக்குரிய ஆசிரியராக விளங்கும் இவர் தற்போது ஓய்வு பெற்றுள்ளபோதும் “Lakshmi education centre” ஐ ஸ்தாபித்து அதன் அதிபராக விளங்கு கின்றார். கரவெட்டியின் பிரபல அண்ணாவினாரான ஆழ்வாப் பிள்ளை அவர்களின் பேரனான இவர் கலை இலக்கிய ஆர்வம் காரணமாக 1970 களில் இருந்து எழுத்தாளராக பரிணமிக்கத் தொடங்கினார். அந்த வகையில் இவர் “கண்ணீரிலெழுத்து” என்ற கதையை முதலில் எழுதினார். தொடர்ந்து இவரது “என்னை எவராவது கற்பழியுங்கள்” என்ற சிறுகதை மித்திரன் வாரமலரில் 1970 இல் பிரசுரமானது. தொடர்ந்து ஈழத்தின், புலம்பெயர் தேசத்து பல்வேறு பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் தன் படைப்புகளை 50 வருடங்களாக படைத்து வரும் சாதனை யாளர். இவரது படைப்புகள் சமூக மாற்றம், சமூக முன் னேற்றம், சமூக ஒழுக்கம் சார்ந்த பண்புகளை அதிகம் வெளிப் படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. பல்துறை இலக்கிய வல்லமை பெற்ற இவரது இலக்கிய ஆளுமைத்திறனை கலைஇலக்கிய உலகுக்கு வெளிப்படுத்தும் முகமாக இவரது 8 நூல்கள் இதுவரையில் வெளியாகியுள்ளன.

1. கடல் கடந்து போனவர்கள் - நாவல்
2. மண்ணில் தெரியுது வானம் - கட்டுரைத்தொகுதி
3. தயாளன் குறும்பாக்கள்
4. எனது போனவிலிருந்து...
5. சில மனிதர்களும் சில நியாயங்களும் - நாவல்
6. புளியமரம் - சிறுகதைத்தொகுப்பு
7. ஒரு லண்டன் பெடியன் - சிறுகதைத் தொகுப்பு
8. மடிவேன் என்று நினைத்தாயா - கவிதைத் தொகுதி

தென்றல், செவ்வந்தி ஆகிய சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியராக இருந்த இவர், புலம் பெயர் தேசத்தில் இருந்து, திருவருள், கலசம், அனுபவம், சிறுகதை மஞ்சரி ஆகிய நான்கு

சஞ்சிகைகளையும் வெளியிட்டு வந்துள்ளார். இதில் சிறுகதை மஞ்சரி காலாண்டு சஞ்சிகையாக 2020 இல் இருந்து வெளியாகி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கடல் கடந்து போனவர்கள் - நாவல்

ஆசிரியரின் முதல் நூலுருப்பெற்ற படைப்பாக இந்நாவல் விளங்குகிறது. 1983 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற இன்க்கலவரத்தை பகைப்புலமாகக் கொண்டு இந்த நாவலை ஆசிரியர் படைத்துள்ளார். தமிழன் அடைந்த அவல நிலை இந்நாவல் ஊடாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. கரவை மு.தயாளன் அவர்களும் இந்த கலவரத்தில் பாதிப்படைந்திருக்கலாம் என்பதை இந்நாவலுடாக உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. சொந்த அனுபவ வெளிப்பாட்டுடன் தமிழ் மக்களது அவல நிலை வெளியுலகிற்கு சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

மண்ணில் தெரியுது வானம்

காலத்தேவை கருதி மக்கள் பயன்பாட்டுக்கென அவ்வப்போது எழுதிய கட்டுரைகளைத் தொகுத்து “மண்ணில் தெரியுது வானம்” என்னும் கட்டுரைத் தொகுதியை வெளியிட்டிருந்தார். இக்கட்டுரைகள் வாயிலாக ஆசிரியரின் சமூகம் பற்றிய பார்வையை, ஆசிரியர் ஆளுமைத்திறனை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தயாளனின் குறும்பா

மகுடம் வெளியீட்டகத்தின் 16 ஆவது வெளியீடாக “தயாளனின் குறும்பா” என்னும் தலைப்பில் 2018 இல் 170 குறும்பாக்கள் அடங்கிய சிறந்ததொரு தொகுதி வெளியாகியுள்ளது. மேலைத்தேய கவி வடிவமான Limericks என்ற கவி வடிவத்தை ஈழத்தில் அறிமுகம் செய்தவர் மஹாகவி உருத்திரமூர்த்தி அவர்கள். அவரைத் தொடர்ந்து ஈழத்தில் சிலர் குறும்பாக்களை படைத்து வருகின்றார்கள், சில குறும்பாத் தொகுதிகளும் வெளியாகியுள்ளன. அவற்றுடன் இத்தொகுப்பும் இணைந்து கொள்கின்றது. தமிழர் சமுதாயத்தில் பிரச்சினைக்குரிய விடயங்களாக உள்ள சாதி, சீதனம், போர், பண்பாடு, சமூக அவலங்கள், சமூக கட்டமைப்புகள், ஆன்மீகம், சமூக சீர் திருத்தம் என பல்வேறுவகையான கருக்களை முன்னிலைப்படுத்தி தனது கருத்தை சொல்லி செல்கிறார். 170 குறும்பாக்களுக்கும் கருத்து செறிவுமிக்க பொருத்தமான படங்கள் நூலை மேலும் அழகூட்டுகின்றன. இவரது குறும்பாக்கள், பல கேள்விகளை நியாயமான முறையில் எழுப்புவதும் வாசகனுக்கு இவரது குறும்பாக்கள் மீது பற்றை ஏற்படுத்தும் உதாரணமாக, “அரிச்சந்திரன்” என்ற குறும்பாவில்,

“இவன் பொய் பேசாத மெய்யன்

பாவம் செய்யாத நல்ல பொய்யன்

உண்மைக்காய் மனைவியை விற்றவன்

உண்மைக்காய் கூலை காத்தவன்

பண்பாட்டை உண்மைக்காய் விற்ற பாதகன்”

இங்கு இவரது கேள்விகள் நியாயமானதாகவே படுகின்றது. இவ்வாறு இவரது ஒவ்வொரு குறும்பாக்களும் வாசகனது சிந்தனையை சிந்திக்க வைப்பதாக அமைந்துள்ளமை பாராட்டிற்குரியது. இவரது குறும்பாக்கள் பற்றி மகுடம் ஆசிரியர் மைக்கல் கொலின் அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றமை கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

“தயாளனின் குறும்பாக்கள் வெறுமனே அமைப்பு ரீதியாக

மட்டும் புதுவடிவம் கொள்ளவில்லை. மாறாக அதன் வெளிப்பாட்டுத் திறனிலும் சிந்தனைப் போக்கிலும் பாரிய வித்தியாசத்தை உணர்த்தி நிற்கின்றன”

என்று குறிப்பிடுவது நிதர்சனமான உண்மை.

எனது பேனாவிலிருந்து---

2016 இல் “எனது பேனாவிலிருந்து...” என்ற நூலை வெளியிட்டுள்ளார். 6 கதைகள், 7 கட்டுரைகள், 10 கவிதைகள், 2 நாடகங்கள், 3 ஆங்கிலக்கதைகள், 11 ஆங்கிலக் கவிதைகளை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டு இந்நூல் வெளியானது. “தோற்றது தாய்மையா” என்ற கதையில் வரும் தாய் யதார்த்தத்தில் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது விடினும் புலம் பெயர் தேசத்தில் மன அழுத்தம் காரணமாக அந்த கதையில் நடைபெறும் சம்பவம் நிகழ்வது உண்மை என்பதை நாம் பத்திரிகைகள் வாயிலாக அறிகின்றோம். மன அழுத்தம் என்ற உளவியற் பிரச்சினை மனித மனத்தை எவ்வளவு கோரமாக்கும் என்பதை இக்கதை வெளிப்படுத்துகின்றது. ஈழத்தில் நடைபெறும் 5 ம் ஆண்டு புலமைப் பரிசில் பரீட்சை போல இலண்டனிலும் நல்ல பாடசாலைக்கு அனுமதி பெற நடைபெறும் பரீட்சைக்காக பெற்றோர் மாணவர்களை படுத்தும் பாட்டை முன்வைக்கும் கதையாக “அம்மாக்களும் பிள்ளைகளும்” கதையும், நம் இளைஞர்கள் பலர் வெளிநாடுகளில் gang சண்டைகளில் ஈடுபடுவது பற்றிய கதையாக “லண்டன் நகரத்து வீதிகளில்” என்னும் கதையும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவை நிய தரிசன வெளிப்பாடக எழுந்த கதையாக இருக்கலாம்.. “ஜேர்மானிய வீடுகளில்” கதை இரு வேறுபட்ட இயல்புகளை உடைய ஈழத்து பெண்களை முன் வைத்த கதையாகவும், புலம் பெயர்ந்த தேசத்தில் வீட்டுக்குள்ளேயே மாடாய் வேலைசெய்யும் பெண்ணின் அவல நிலையை முன் வைக்கும் கதையாக “பாவம் கனகா” கதையும், “என்னை மறந்ததேன்” கதை கடித வடிவில் எழுதப்பட்ட சிறுகதையாகவும் காணப்படுகின்றன. இந்தக் கதை வாயிலாக ஈழத்து போராட்ட வாழ்வு, சாதிப் பிரச்சினைகள், காதல், புலப்பெயர்வு என பல விடயங்கள் பேசப்படுகின்றன. இந்த ஆறுகதைகளும் சுவாரஸ்யம் மிக்கவை. இந்த தொகுப்பில் உள்ள பல கட்டுரைகள் சமய உலகில் நடைபெறும் தில்லுமுல்லுகளை எடுத்து காட்டுவன. தன் மன உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் ஓர் ஊடகமாக கவிதையை கருதும் மு. தயாளன் அவர்கள் தமிழ் பற்று, காதல், புலப்பெயர்வு, சேகுவரா, போர், பெண்ணியம் போன்ற கருப்பொருட்களில் கவிதைகளை படைத்துள்ளார். மேலும் இந்த தொகுப்பில் “தமிழ்ப்படும் பாடு” என்ற நாடகத்தின் தலைப்பே நாடகத்தில் உள்ளே கருவாக உள்ள விடயங்களை பறைசாற்றுகின்றது. மேலும் பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதத்தை தழுவி நூலாசிரியரால் எழுதப்பட்ட “பாஞ்சாலிசபதம்” நாடகமும் இணைக்கப்பட்டு உள்ளது. Loneliness என்ற ஆங்கிலக் கதை ஓர் இளைஞனை கட்டுப்படுத்தி அவனை சுயமாக சிந்திக்க விடாது தடுத்து நிற்பவர்கள் பற்றிய கதை. அதை மீறி அவன் தன் சொந்தக் காலில் நிற்கிறான். Identity கதை ஈழத்து போரினால் பாதிக்கப்பட்ட குழந்தை ஒன்றை வெள்ளைக்கார வெளிநாட்டவர் தத்தெடுத்து வளர்க்கும் கருவை மையமாகக் கொண்ட சிறந்த கதை, reflection 1983 கலவரத்தை முன்னிறுத்தி கதை. ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட கவிதைகளும் சிறப்பானவை. இவரது ஆங்கில கதை, கவிதைகள் மிக இலகுவாக புரிந்து கொள்ளக் கூடியவை. ஈழத்து மாணவர்களுக்கு ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் இவற்றை மாணவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்வது நன்று.

சில மனிதர்களும் சில நியாயங்களும்

இந்நாவல் தினகரன், லண்டன்-பார்வை பத்திரிகையிலும் தொடராக வெளிவந்தது. புலம் பெயர்ந்த நாட்டில் வாழும் இருதலைமுறையினரிடத் தேயான முரண் நிலையைப் பேசும் நாவல். இங்கிருந்து புலம் பெயர்ந்து, தாயக கனவுகளுடன், தாயகம் மீள்வோம் என்ற கனவுடன் மாடாய் உழைத்து மாண்டு போபவர்களையும், ஈழம் பற்றிய எந்த சிந்தனையுமற்ற இவர்களது அங்கு பிறந்த பிள்ளைகள் (அடுத்த தலைமுறை) பற்றிய யதார்த்தமான படைப்பு. புலம்பெயர்ந்தாலும் நமது பண்பாடு கலாசாரம், ஒழுக்க விழுமியங்கள், கலை என்பன மறக்கப்படக் கூடாது என்ற கருத்தை இந்நாவலாடாக முன் வைக்கிறார் ஆசிரியர். இந்நாவல் உளவியல் ரீதியிலும் அணுகக்கூடியது.

புளியமரம்

மகுடம் வெளியீட்டகத்தின் 15 ஆவது வெளியீடாக “புளிய மரம்” சிறுகதைத் தொகுப்பு 2018 இல் வெளியானது. “புளிய மரம்” கதை 15 ஆண்டுகளின் பின் புலம்பெயர்ந்த தேசத்தில் இருந்து மீண்டும் தாய் நாட்டிற்கு வரும் சுதாசாரன் என்ற பாத்திரத்தைக் கொண்டு கதை நகர்த்தப்படுகிறது, இந்த கதையூடாக சாதியப் பிரச்சினைகள், பண்பாட்டு மாற்றம், போரின் அழிவுகள் பேசப்படுகின்றன. ஈழத்தில் உள்ள உறவுகளுக்கு காசு உழைத்து அனுப்ப வேண்டும் என்பதற்காக மெழுகாக உருகும் வெளிநாட்டில் வசிக்கும் நம்மவர்கள் பற்றிய கதையாக “பனியில் ஒரு நாள்...” என்ற கதை நம்மவர்கள் வாசித்து உணர வேண்டிய கதை. “மாறிலிகள்”, “கனவுகளைத் தொலைத்தவள்” கதைகள் புலம் பெயர்ந்த தேசத்திலும் நம்மவர்களிடையே காணப்படும் சாதி வக்கிரங்களைப் பற்றிய அருமையான கதை. “வயிற்றில் சுமந்தவள்” கதையில் வரும் தாய் நம் மனக்கண்ணில் படம்பக விரிந்துள்ளாள். “நந்தனும் சின்னானும்” கதையும் நந்தனார் கதையோடு கூடிய கன்பொல்லைச் சின்னான் பற்றிய கதை. சாதியச் சாக்கடை எம்மவர்களை பீடித்த நச்சுக் கொடி என்பதை இக்கதை மூலமாகவும் உணர்த்துகின்றார். “கலாசாரம்” கதையும் வித்தியாசமான கருப்பொருளை கொண்டது. social ஆக பழகும் ஒரு புலம் பெயர் தமிழ்பெண்ணையும் ஈழத்தை சேர்ந்த மணமகனையும் முன்னிறுத்திய கதை. நமது பண்பாடு பழக்க வழக்கங்கள் என்று பார்க்கும் போது ஈழத்து மணமகனின் நிபந்தனைகள் நியாயமானதாகவே படுகின்றது. “உடைந்த கண்ணாடி” கதையும் நாம் அறிந்த கதையே, கலியாணம் என்ற பெயரில் வெளிநாடு செல்வதற்காக ஏமாற்றி செய்யப்படும் கலியாணம் பற்றிய கதை. அழுக்கான சமூகம் பற்றிய கதையாக “பச்சோந்தி கதை” எழுதப்பட்டுள்ளது. “நரபலி”, “சூடிக் கொடுத்தவள்” கதைகள் இறைவனின் பெயரால் பெண்கள் மீது நடாத்தப்படும் கொடுமைகள் பற்றிய கதை.

லண்டன் பொடியன்

“லண்டன் பொடியன்” மகுடத்தின் 21 ஆவது வெளியீடாக 2019 இல் வெளியானது. 1970 களில் எழுதிய இரண்டு கதைகளும் 2017-2019 இற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்ட கதைகளுமாக 10 கதைகளை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டு வெளியாகியுள்ளது. புலம் பெயர்ந்தேசத்திலும் நம் தேசத்திலும் எம்மவர்கள் அடையும் துன்பங்களை பிரச்சினைகளை முன்னிறுத்திய கதைகளாகவே இந்த தொகுப்பில் உள்ள கதைகளும் அமைந்துள்ளன. “கண்ணீரிலெழுத்து” என்ற கதை உண்மைச்சம்பவத்தை மையமாக கொண்டு

எழுதப்பட்ட சாதியப் பிரச்சினையை முன் வைத்த கதை. பெற்றோர் புலம் பெயர்ந்த தேசத்தில் பிள்ளைகளை சரியாக கவனிப்பது இல்லை என்பதையும் பிள்ளைகள் கட்டுமீறி செல்வதையும் மிகச் சிறப்பாக சொன்ன கதையாக “லண்டன் பொடியன்” கதை அமைந்துள்ளது. ஆசிரியம் என்றால் என்ன?, ஆசிரியன் எப்படியான மனநிலையை உடையவனாக மாற வேண்டும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டான கதையாக “ஆசிரியம்” கதை அமைந்துள்ளது. மேலும் இத்தொகுதியில் உள்ள கதைகள் யாவும் சம கால தரிசனங்களாக காணப்படுகின்றன.

மழவேன் என்று நினைத்தாயா?

மரபுக்கவிதைகளில் அதிக பிடிப்புள்ள கரவை மு.தயாளன், “கரவைக்கவி” என்ற புனைபெயரில் ஆரம்ப காலங்களில் பல கவிதைகளை பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளில் வெளியிட்டு வந்தவர். “ஓசை தான் கவிதையின் இலக்கணம். எந்தக்கவிதையானாலும் ஓசை வேண்டும்” என்ற கருத்துள்ளவர் கவிஞர் தயாளன். 60 கவிதைகளை கொண்ட இந்த தொகுப்பு வாசகனது சிந்தனை விருத்திக்கும் நம்மிடையே உள்ள முரண் பாடுகளை களைவதற்கும், கேள்விகளை அறிவியல் பூர்வமாக கேட்பதற்குமுரியன. தமிழ் பற்று, காதல், அரசியல், போர், சாதியம், பெண்ணியம், மனிதம், வறுமை, விரத்தி, பண்பாடு, மூட நம்பிக்கை என பல்வேறு கருப்பொருட்களை கொண்ட மைந்த கவிதைகள் இவை. மிக இலகு தமிழில் எல்லோருக்கும் புரியும் படியான கவிதைகள். இன்று நடைபெற்று வரும் சிறுவர் துஷ்பிரயோகத்தை முன்னிறுத்திய இந்த கவிதையின் ஓசைச்சிறப்பும், சொல்லும் திறனும் மெச்சுதற்குரியது.

“பாலகி பதைக்கப் பாதகம் செய்தவர்

பாடையில் செல்லக் கொட்டு முரசே

ஆலத்தை உண்டவன் ஆலயம் தன்னை

இடித்து எறியக் கொட்டு மரசே

கோலமிழந்த குழந்தையைக் கொன்றவர்

கைகால் முறியக் கொட்டு முரசே

ஓலமிட்ட அக்குழந்தையைக் கெடுத்தவன்

ஆண்குறி அழியக் கொட்டு முரசே”

இவ்வாறாக இவரது இத்தொகுப்பில் உள்ள இவரது கவிதைகள் அனைத்துமே ஓசைச்சிறப்பு மிக்கவையாகவும் பாட்டாக பாடுதற்குமுரியனவாயும் அமைந்துள்ளன. அவை வெளிப்படுத்தும் முற்போக்கான சிந்தனைகள் மெச்சுதற்குரியன.

8 நூல்கள், 4 சஞ்சிகைகள், 2 நாவல்கள், 40 இற்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகள், 200 இற்குமதிகமான கவிதைகள், 25 இற்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகள், 10 இற்கு மேற்பட்ட விமர்சனங்கள் என எழுத்துலகில் தொடர்ந்து இயங்கிக் கொண்டு இருக்கும் கரவை மு.தயாளன் அவர்கள் தினக் குரல், வீரகேசரி, மித்திரன், அகதி, கலசம், திருவருள், ஜீவநதி, காற்றுவெளி, இடிமுழக்கம் ஆகிய பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளில் தன் படைப்புகளை எழுதி வருகின்றார். வாசகர்களுக்கு இலகுவான மொழியும், சொல்ல வேண்டிய கருத்தை தெளிவாக சொல்வதும் ஆசிரியரின் சிறப்பு எனலாம். மக்கள் முன்னேற்றம், சமூக சமத்துவம் என்ற நோக்கோடு படைப்புகளை படைத்துவரும் மு.தயாளன் அவர்கள் இளமைக் காலத்திலேயே கன்பொல்லைக்கிராம மக்களின் விடிவிற்காய் போராடியவர் என்பதோடு பல்வேறு சாதியப் போராட்டங்களில் பங்கெடுத்து மக்கள் சமத்துவத்துக்காக போராடிய இனிய மனிதர். எழுத்துலகில் 50 ஆவது ஆண்டில் பயணித்துக் கொண்டிருக்கும் கரவை மு. தயாளன் அவர்கள் தொடர்ந்தும் நீண்ட காலம் வாழ்ந்து எழுத்துப்பணி செய்ய வாழ்த்துகிறேன்.

தும்பளை தெற்கு மற்றும் யாழ்ப்பாணத்து தமழ் சமூகமொன்றிலும் வன்னி பிரதேசத்திலும் பேச்சு வழக்கல் இருந்த குறியீட்டுச் சொற்களும், இலக்கங்களும்

பா.இரகுவரன்

பருத் தித் துறையின் கிழக்காய் அமைந்த தும்பளைக் கிராமத்தின் தெற்குப் பகுதியில் பறை இசைக் கலைஞர்கள் பாரம்பரியமாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள். எழுத்து மொழியிலும் பொதுவெளியிலும் “தும்பளை தெற்கு” என்று அழைக்கப்பட்டாலும் பேச்சு வழக்கில் “பறைய பகுதி”, பறையவூர், பறையதி என்றும் அழைக்கப்பட்டு வருகிறது. (“பறையதி” என்பது பறைய திக்கு என்பதைக் குறித்து நிற்கலாம் என நினைக்கின்றேன்.)

தும்பளை தெற்கு சமூகத்தினர் பறை இசை தொழிலுடன் முன் நாளில் நெசவுத்தொழிலில் ஈடுபட்டு வந்தனர். நெசவுத் தொழில் இவர்களுக்கான நிரந்தர வருமானத்தைக் கொடுக்கும் தொழிலாக இருந்தது. இன்று நெசவுத் தொழில் அருகி விட்டாலும் பறை இசைத்தொழிலில் தொடர்ந்தும் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள்.

தும்பளை தெற்கு மக்களிடையே முன்னாளில் பேச்சு வழக்கில் பல குறியீட்டுச் சொற்களும், இலக்கங்களைக் குறிக்கும் சொற்களும் கையாளப்பட்டன.

வடமராட்சிப் பகுதியில் மேற்படி சமூகத்தினர் வாழ்ந்த துன்னாலை, நவிண்டில், அல்வாய், உடுப்பிட்டி பகுதிகளிலும் முன்னாளில் குறியீட்டுப் பேச்சு வழக்கு பிரயோகத்தில் இருந்துள்ளது.

பேச்சுவழக்கில் சொற்கள் முழுமையாகக் கிடைக்காவிட்டாலும் எனக்குக் கிடைத்தவற்றை இங்கு பதிவு செய்கிறேன்.

1) பாலினம் சார்ந்த பெயர்கள்

- தாட்டன் - ஆண்
- தாட்டிச்சி - பெண்
- தாட்டான் குட்டன் - சிறுவன்
- தாட்டான் குட்டி - சிறுமி

2) சாதிகள் சார்ந்த பெயர்கள்

- சுள்ளான் - வேளாளன்

- நட்டான சுள்ளான் - மடப்பளியார்
- வால் - கோவியர்
- கட்டெறும்பு - கொல்லர்
- வெட்டெறும்பு - தச்சர்
- கோத்தையன் - நளவன்
- குடும்பியன் - பள்ளன்
- கோரை தள்ளி - அம்பட்டன்
- தும்பையன் - வண்ணான்
- நீர்க்காகம் - கரையான்
- விண்ணியான் - பறையன்
- நட்டான விண்ணியான் - சக்கிலியன்

3) வேறுபெயர்கள்

- கவியல் - வீடு
- மெத்தல் - சாப்பாடு
- நருக்கு - துணி
- மொழிதல் - கதைத்தல்
- நட்டான - செத்த, இறந்த

4) இலக்கங்கள்

- சதா - ஒன்று
- துவா - இரண்டு
- திலு - மூன்று
- பாத்து - நாலு
- தட்டல் - ஐந்து
- தடவடல் - ஆறு
- துளைச்சல் - ஏழு
- வலு - எட்டு
- தாயான் - ஒன்பது
- புலு - பத்து

மேற்படி பத்து இலக்கங்களுக்குரிய குறியீட்டுச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி மேலும் தொடர்ந்து அதிகரித்துச் செல்லும் எண்ணிக்கைகளைக் குறிப்பிடுவர். உதாரணம்:

- புலுச்சதா - பதினொன்று
- புலுத்துவா - பதின்இரண்டு
- துவாப்புலு - இருபது
- திலுப்புலு - முப்பது

இவ்வாறு ஒன்று தொடக்கம் பத்து வரை உள்ள இலக்கங்களுக்கான குறியீட்டுச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி தொண்ணூற்றிஒன்பதுவரை பேசலாம். பின்னர் நூறு... இரு நூறு... வரும் போது பவுண் என்ற சொல்லுடன் ஒன்று தொடக்கம் பத்து வரையான இலக்கக் குறி

யீட்டுச் சொற்களை இணைத்துக் கூறுவர். பின் வரும் குறியீட்டுச் சொற்கள் பயன்பட்டன.

- நூறு - புலுப்பவுண்
- இருநூறு - துவாப்பவுண்
- ஆயிரம் - புலுபுலுப்பவுண்

குறிப்புகள்

1. இலக்கங்களுக்கான குறியீட்டுச் சொற்கள் இவர்களது நெசவுத் தொழிலுடன் சார்ந்த வியாபாரத்துக்காக வந்த “சோனக வியாபாரிகளிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டதாகத்தகவல் தந்தனர்.

2. மேற்படி தகவல்கள் 2001 ஆம் ஆண்டில் வெளியான “ஊரும் வாழ்வும்” தும்பளைக் கிராமம் பற்றிய சமூகவியல் ஆவணம் நூலிலும் பதிவு செய்யப்பட்டதாகும். இங்கு பதிவு செய்யும் முறையில் மாற்றம் செய்திருக்கிறேன்.

2.

2003 ஆம் அண்டில் கலாநிதி எஸ்.சிவலிங்கராசா அவர்களின் “யாழ்ப்பாணத்து வாழ்வியல் கோலங்கள்” என்ற நூல் வெளி வந்தது. அந்த நூலில் ஏழாவது கட்டுரையாக “யாழ்ப்பாணத்துச் சமூகத்தில் குறிப்பிட்ட ஒரு சமூகத்தினரிடம் வழங்கும் குறியீட்டுப் பேச்சுவழக்கு” என்ற கட்டுரை பக்கம் 60-66 வரை காணப்படுகின்றது. அதிலுள்ள விடயத்தை சுருக்கித் தருகின்றேன்.

யாழ்ப்பாணத்திலும் அதனோடினைந்த தீவுப்பகுதியிலும் வாழும் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தினரிடையே (பறையர் சமூகம்) தனித்துவமான தோர் குறியீட்டுப் பேச்சு வழக்குக் காணப்படுகிறது. நெடுந்தீவு, சுன்னாகம், வட்டுக்கோட்டை, வசாவிளான், தெல்லிப்பளை, மாசியப் பிட்டி முதலான இடங்களில் இச்சமூகத்தினர் வாழ்கின்ற போதும் நெடுந்தீவு சுன்னாகம், வட்டுக்கோட்டை முதலான இடங்களில் உள்ளவர்களே பெரும்பாலும்

இப்பேச்சு வழக் கினைக் கையாளுகின்றனர்.

- புட்டுச்சி பெண்(நெடுந்தீவு)
- குட்டான் -பிள்ளை(குழந்தை)
- அரும்பி - அரிசி
- நிறப்பான் - வெற்றிலை, பாக்கு
- நீராடி - தேங்காய்
- நீராளி - தேங்காய்(சன்னாகம்)
- துள்வாட்டி - கள்ளு
- நெடியாளி - கள்ளு (சன்னாகம், வட்டுக்கோட்டை)
- சுடுநெடியாளி - தேநீர்(சன்னாகம், வட்டுக்கோட்டை)
- நீராவி - தேத்தண்ணி
- கோம்பை - மாடு
- வாலாட்டி - மீன்
- கொக்கரிப்பான் - கோழி
- கனைப்பான் - ஆடு
- கறுப்பு - சாராயம்
- கரகரப்பான் - மணல்(சன்னாகம், வட்டுக்கோட்டை)
- கொழுப்பான் - சிமேந்து(சன்னாகம், வட்டுக்கோட்டை)
- டாய்ப்பான் - பறை
- டாய்ப்பான் சோக்கிறது - பறை அடிக்கிறது
- வளையம் - காசு
- உழக்குவான் - சைக்கிள்
- கண் - மின்னி
- ஓட்டம் - கார்
- மொடு - பெரிய, கொழுத்த
- முடையல் - பறி
- விருப்பான் - வலை
- கதம்பை - இறைச்சி
- நடையன் - கால்
- புகைப்பான் - சுருட்டு
- சோத்துக்கொண்டு - எடுத்துக் கொண்டு
- தொங்கியிட்டினம் - ஓடியிட்டினம்
- அளவடி - போவன்
- அளவடி சுட்டுதா - போய்விட்டுதா, போட்டுதா

இது ஒரு வகை "மறைமொழியாகும்" பறை மொழி எனவும் அழைக்கப்படும்.

3.

வன்னிப் பிரதேசத்தில் வயல்களில் வேலை செய்யும் போது சில குறியீட்டுச் சொற்களைப் பயன்படுத்தும் மரபு இன்றும் காணப்படுகிறது. முழுமையாகக் கிடைக்கா விட்டாலும் எனக்குக் கிடைத்த குறியீட்டுச் சொற்களை இங்கு பதிவிடுகிறேன். உதாரணம்:

- கடகம் - பெருவாயன்
- நெல் - பொலி, கூரன்
- கழிபடும் நெல் - அக்கத்த முகப்பொலி
- வைக்கோல் - பொலிக்கொடி
- சோறு - அமுது
- தண்ணீர் - நெடியாழி
- வெற்றிலை - வாடல்
- பாக்கு - கொட்டை
- புகையிலை - கருக்கல்
- மணல் - வைரப்பொலி
- மாடு - நடையன்
- மீன் - கடல் கருப்பு
- வீடு - குடில்

□ தயிர் - வெள்ளை

- வேலைக்காரன் தடி - வேலைக்காரன்
- சாக்கு - இளையான்
- சாணி - போல்
- சிறிய பையன் - குஞ்சுப் போலன்
- சுளகு - குல்லம்
- சுண்ணாம்பு - வெள்ளை

4.

கரவெட்டிக் கிராமத்தில் 1900 ஆம் ஆண்டு களின் முற்பகுதியிலும், அதற்கு முந்திய நூற்றாண்டிலும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடையே குறியீட்டுச் சொற்களும், எண்களுக்கான குறியீடுகளும் காணப்பட்டன. கரவெட்டி யின் பேச்சுமொழியின் குறியீட்டுச் சொற்களைத் தவற விட்டு விட்டேன். இலக்கங்களுக்கான குறியீட்டு எழுத்துக் களைப் பதிவு செய்கிறேன். தாழ்த்தப்பட்ட நளவர் சமூகத்தைச் சேர்ந்த வயோதிபரே மேற்படி தகவல் களைத் தந்தார்.

1/4 - வ, 1/2 - லு, 1 - க, 2 - உ, 3 - ஓ, 4 - ச, 5 - சு, 6 - ஈ, 7 - எ, 8 - அ, 9 - ஸ், 10 - ஸ்

முடிவுரை

பேச்சு வழக்கில் சொற்களுக்கான குறியீட்டுச் சொற்கள் பெரும்பாலும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடமே வழக்கில் இருந்ததைக் காணமுடிகிறது. இக்கட்டுரை யின் முதலாம், இரண்டாம் பகுதிகளில் பறை இசைத் தொழிலாளர் மத்தியில் இருந்ததைக் காணமுடிகிறது. பொதுவெளியில் ஒரு பாதுகாப்பைக் கொடுத்திருக்க லாம். அதேவேளை குறியீட்டுச் சொற்கள் மேலான சமூகக் குழுவினர் மீதான எதிர்ப்பு அரங்கமாகவும் பயன்பட்டிருக்கலாம். வன்னிப்பகுதியில் வேளாண்மை யுடன் தொடர்பான எல்லாச் சமூகக் குழுக்களும் வேளாண்மைத் தொழில் செய்யும் வேளைகளில் குறிப்பாக அரிவி வெட்டுக்காலத்தில் குறியீட்டுச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி வருவதை காண முடிந்தா லும், முன்னாளில் நிலவுடமை மக்களின் வயல்களில் வேலை செய்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்ட மொழிப்பிரயோகமாக இருக்க வேண்டும்.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு கல்வி கற்கும் உரிமை மறுக்கப்பட்டு வந்ததால் அவர்கள் தமது தேவைகளுக்கு இலக்கங்களைப் பயன்படுத்துவதற்கான குறியீடுகளைத் தாமே உருவாக்கியிருக்கலாம். கால நகர்வில் இலக்கங் களுக்கான குறியீட்டில் தமிழ் எண் குறியீடுகளும் கலந் திருக்க வேண்டும். இன்று இந்தக் குறியீட்டு பேச்சு மொழி யும், இலக்கங்களும் எமது மரபுரிமையாகவும் பேணப்பட வேண்டிய தொன்றாக இருக்கின்றது. இவ்வகை சொற்கள், இலக்கங்கள், மருபுரிமைகள் கடந்த காலத் தின் வரலாற்றை எதிர்காலத்துக்கு இயம்புவனவாகவும் என்றும் இருக்கும். இருக்க வேண்டும்.

கட்டுரையாக்க உதவிகள்

1. திரு வடிவேலு(ஆசிரியர்(60) தும்பளை தற்கு நேர்காணல்
2. பா. இரகுவரன் "ஊரும் வாழ்வும் - தும்பளைக் கிராமம் பற்றிய சமூகவியல் வரலாற்று ஆவணம்(2001)
3. கலாநிதி எஸ். சிவலிங்கராசா(58) யாழ்ப்பாணத்து வாழ்வியல் கோலங்கள்(2013)
4. திரு முருகர் சீனியையா(92) மத்தானி, கரவெட்டி நேர்காணல்(2012)

நாங்கள் என்ன Broiler ஆஹா? குறித்து...

“கண்டது கற்க பண்டிதனாவார் கற்றனைத்தூறும் அறிவு” இவையெல்லாம், கல்வியின் முக்கியத்தை உணர்த்தும் வகையில் காலாதிகாலமாக சொல்லப்பட்டு வரும் முதுமொழிகள் தாம். எனினும், கல்வி என்பது எது? கல்வியுடமை என்பது என்ன? ஆகிய விடைத் தொக்கி நிற்கும் வினாக்களெல்லாம், சமகாலத்தில், மீள்பரிசீலனை செய்யப்பட வேண்டியதன் அவசியத்துக்கு இன்றைய கல்வி போதனாமுறைமை வழிவகுத்துள்ளது என்றே கருதக்கிடக்கிறது.

குறிப்பாக கல்வி, என்பது வெறுமனே பரீட்சைக்கானதாகவும், புள்ளிகளுக்கானதாகவும் மட்டிடப்பட்டுள்ள ஒரு சூழ்நிலையில், சமூகம் சார்ந்து செயலாற்ற வேண்டிய தேவையை, அல்லது எதிர்வினையாற்ற கூடிய அளவிற்கு, பரந்த சிந்தனைபரப்பினை ஏற்படுத்தக் கூடிய அளவிற்கு இன்றைய கல்விப் போதனாமுறைமை, அமையப் பெற்றுள்ளதா என்பது கேள்விக்குறியே.

மனப்பாடக்கல்வியாகவும், ஒப்புவித்தல் முறையாகவும் நடைமுறையில் இருக்கும் கல்வி முறைமை, பரீட்சைகளும் புள்ளிகளும், புள்ளிகளும் தரங்களும் என்று குறுகிய எல்லைகளோடு, மட்டிட்டு நிற்கின்ற நிலையில், சூழல் சார்ந்து அல்லது சமூகம் சார்ந்து, அவசர நிலைமைகள் ஏற்படும் போதும், அது குறித்த சிந்தனையை, அல்லது பார்வையை செலுத்து முடியாதளவிற்கு இறுக்கமானதொரு கட்டமைப்புக்குள், வைத்திருப்பது, அல்லது செலுத்தியிருப்பது இன்றைய, கல்வி முறைமையின் பாரியகுறைப்பாடு என்றே கருதக்கிடக்கிறது. இந்த அடிப்படையில் தான் “நாங்கள் என்ன Broiler ஆஹா?” நாடகம், உருக் கொள்கிறது. நாடகத்திற்கான வரைப்படம், இ.கிருபாகரன் நுண்கலைத்துறை, கிழக்கு பல்கலைக்கழகம், பாடல், மூன்றாவது கண் உள்ளூர் நண்பர்கள் குழு ஆகியோரால் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

நாங்கள் என்ன Broiler ஆஹா?

இரா. சலக்ஷனா

மத்திய, மத்தியில் கோழி பண்ணை என்ற பெயர் பலகை காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றது. அந்த பெயர் பலகை, வொலிபோல் போஸ்ட் மாதிரியான ஒரு போஸ்டின் மத்தியில், பார்வையாளருக்குத் தெரியும் வகையில், காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அந்த போஸ்ட் கம்பத்தை, இருவர் இரண்டு பக்கங்களிலும் பிடித்து நிற்கின்றனர். அவர்கள் இருவரும் நடைபெறுகின்ற எல்லா விடயங்களையும், நன்கு அவதானித்தப்படி இருக்கின்றனர். அவர்களே உரைஞர்களாகவும் பங்குபற்றலாம். மத்திய மத்தியில், சில மேசைகளும், கதிரைகளும் போடப்பட்டுள்ளன: அவை பண்ணையின் உள்ளே கோழிகள் இருப்பதற்காக ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட இடங்கள் என்ற வகையில், பாவனை செய்துக் கொள்ளலாம். ஒருவர் வந்து கோழிகளுக்குத் தீவனம் வைத்துவிட்டு வெளியில் செல்கிறார்.

காட்சி - 1

- கோழி1- எங்களுக்கு... அவர் போடுறது தான் சாப்பாடு... (கொத்தி, கொத்தி சாப்பிடுவது போல பாவனை செய்தல்)
- கோழி 2- போதுமாக இருந்தாலும், போதாட்டியும் அது தான் சாப்பாடு... (கொத்தி கொத்தி சாப்பிடுவது போல பாவனை செய்தல்)
- கோழி3- (தீவனத்தைக் கொத்தியபடி) எங்களுக்கு உலகமே இதுதான்...
- கோழி4- சாப்பிடுறதும், குடிக்கிறதும், சாப்பிடுறதும், குடிக்கிறதும், இது மட்டுந்தான், இது மட்டுமேதான் எங்களுக்கு வேலை.

கோழி5- நாங்க வெளியில் போறதும் இல்ல வெளியாக்கள் உள்ள வாறதும் இல்ல அத பத்தின கவலையும் எங்களுக்கு இல்ல எங்களுக்கு வேலையே, சாப்பிடுறதும், குடிக்கிறதும் தான்! கோழிகள் - ஆமாம்! ஆமாம்! சாப்பிடுறதும், குடிக்கிறதும், எங்கட நிறைய கூட்டிக் கொள்ளுவதிலயும் தான் கவனமாய் இருப்பம்! (கொத்தி, கொத்தி சாப்பிடுதல்)

(ஒவ்வொரு வசன முடிவிலும், பேசும் நேரம் தவிர்ந்த ஏனைய நேரங்களில், கொத்தி, கொத்தி சாப்பிடுவது போல பாவனை செய்யலாம்)

உரைஞர்1- பாவம் இதுகள் இதுகள் இதுக்குள்ளயே அடைப்பட்டு இருக்கிறதால ஒன்னும் தெரியிறது இல்ல.

உரைஞர்2- ம்ம்ம்ம்..... கோழிக்கு... வேலை கூவுறது, கொழுக்கட்டைக்கு வேலை... வேகுறது. என்ன நான் சொல்லுறது சரிதானே!

(இப்போது ஒருவர் முன் மத்திய மேடைக்கு வந்து, வானொலியில் செய்தி வாசிப்பது போல, பாவனை செய்கிறார்)

வணக்கம்! முக்கிய செய்தி! “காய்கறி விலை அதிகரிப்பு காரணமாக, உள் நாட்டில் Broiler கோழி இறைச்சிக்கான கேள்வி அதிகரித்துள்ளது. எனவே கோழி பண்ணையாளர்கள், கோழி உற்பத்தியில் தீவிரக் கவனஞ் செலுத்தி வருகின்றனர்.” இத்தோடு செய்தி முடிவடைகிறது.

(இவ்வாறு செய்தி வாசிக்கப்படும் போது கோழி பண்ணை என்ற பெயர் பலகை, பல்கலைக்கழகம் என மாற்றப்பட்டு பிடிக்கப்படுகிறது. இப்போது கோழிகளாக பாவனை செய்தவர்கள், குறித்த கதிரையில், கொப்பிகளோடும், பேனைகளோடும் அமர்ந்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஒருவர் வருகிறார். ஏதோ சொல்லுகிறது போல பாவனை செய்கிறார் அதை அவர்கள் எழுதுவது போல பாவனை செய்கின்றனர். சொல்லி முடிந்ததும் அவர் வெளியேறுகிறார்.)

காட்சி-2

மாணவர்- எங்களுக்கு வேலை, எழுதுறது தான்! எழுதி.. எழுதி தாள நிறைக்கிறது தான்...

மாணவர்- விளங்கினாலும், விளங்காட்டியும் எழுதுவம், எழுதுவம்! முடியாட்டி, பாடமாக்கி ஒப்புவிப்போம்.

மாணவர்- எங்களுக்கு உலகமே இது தான்... 1st கிளாஸ்டிக்கிரி மட்டுந்தான். (என்று சொல்லி விட்டு மனப்பாடஞ் செய்வது போல பாவனை செய்தல்)

மாணவர்- எழுதுறதும், பாடமாக்குறதும், எழுதுறதும், பாடமாக்குறதும் இது தான் எங்களுக்கு வேலை.

மாணவர்- நாங்க பாடமாக்கிக் கொண்டே இருப்பம், பிறகு அதையே எக்ஸைம்ல ஒப்புவிப்போம்! எங்களுக்கு வேலையே பாடமாக்குறதும், எழுதுறதும் தான்!

மாணவர்கள்- ஆமாம்! ஆமாம்! எங்களுக்கு வேலையே, எழுதுறதும் பாடமாக்குறதும் தான்!

மாணவர்- நாங்க எப்போதும், சொல்லித் தாறத எழுதுவோம், பாடமாக்குவோம், திரும்பவும் எழுதுவோம் நாங்க எங்கட தரத்தில கவனமா இருப்பம்!

(இப்படிச் சொல்லி முடிக்கும் போது, திடீரென ஒரு பெரிய சத்தம் தொலைவில், கேட்கிறது எல்லோரும் அல்லோல கல்லோலப் பட்டு ஓடுவது போலவும், ஓலமிட்டு அழுவதும் தொலைவில் கேட்ட மாத்திரத்தில், இப்போது அருகிலேயே கேட்கத் தொடங்குகிறது. மாணவர்களில் ஒருவர் திடுக்கிட்டு எழும்பி பார்க்கிறார். இப்போது செய்தி கேட்கிறது.)

வணக்கம்! முக்கிய செய்தி! “நிலவிவருகின்ற அசாதாரண சூழ்நிலைக்காரணமாக, ஸ்தம்பி தமடைந்த கல்வி நடவடிக்கைகளைத் தொடர்வது குறித்து, ஆலோசிக்கப்பட்டு வருகின்ற நிலையில், பல்கலைக்கழகக் கல்வி நடவடிக்கைகள் ஆரம்பித்த இரண்டு வாரங்களிலேயே, இறுதிவருட மாணவர்களுக்கான பரீட்சைகள் நடாத்தப்படும் என அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, மாணவர்கள் கல்வி நடவடிக்கைகளில் கவனஞ்

செலுத்துமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படுகின்றனர்.” இத்துடன் செய்திகள் முடிவடைகிறது.

(செய்தியை கேட்ட மாத்திரத்தில், நினைவு திரும்பியது போல், எழும்பி வெளியில் பார்த்த மாணவரும், கதிரையில் அமர்ந்துக் கொண்டு எழுத ஆரம்பிக்கின்றார். மற்றவர்களும் எழுதுகின்றனர் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. மெது மெதுவாக சத்தம் குறைந்து கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. நடிகர்கள் உறைநிலையில் நிற்க, உரைஞர் பேச ஆரம்பிக்கிறார்.)

உரைஞர்- இதை தான்! இதை தான்! ஏட்டுச் சுரக்காய் கறிக்கு உதவாது என்று சொல்லுவாங்க.

உரைஞர்- நாங்க படிக்கிறதும், பட்டம் வாங்குறதும் நாங்க மட்டும் வாழுறதுக்காக இல்ல எல்லோரும் வாழுறதுக்காகவும் தான்!

உரைஞர்- பாடமாக்குறதும், அத ஒப்புவிக்கிறதும் மட்டுமே படிப்பு கிடையாது.

உரைஞர்- எந்த காலத்தில என்ன தேவையோ அத சமூகத்துக்காக செய்யிறதும், யோசிக்குறதும் கூட படிப்பு தான்!.

உரைஞர்- நாங்களும் கிணற்று தவளைகள் மாதிரி, உலகம் இது தான் என்று இருந்தா...

உரைஞர்- ஒருநாள் உலகமே இல்லாமல் போனாலும் ஆச்சரியப்படுறதுக்கு ஒன்னுமில்ல...

உரைஞர்- கோழிக்கு கூவுறது வேலை, கொழுக்கட்டைக்கு வேகுறது வேலைனு நாங்களும் இருந்திடக் கூடாது.

உரைஞர்- (சிரித்துக் கொண்டே,) பிறகு.. (சுற்றியும் பார்த்து விட்டு) நாங்களும் Broiler தான்!.

(பாடல் ஒலிக்கிறது திரை மூடப்படுகிறது)

நாங்கள் வாழ வேண்டும் இந்த பூமியில்
என்றும் - நாங்கள் வாழ வேண்டும் இந்த பூமியில்
இயற்கை தந்த
இனிய வாழ்வை
இணைந்து மகிழ்ந்து
வாழ வேண்டும்.
நாங்கள் - இணைந்து மகிழ்ந்து
வாழ வேண்டும்.

(நாங்கள் வாழ வேண்டும்..)

இயற்கை மடியினில் கூடுகள் கட்டி
இயற்கை மகிழ்ந்திட வாழ்வினை ஆக்கி
இணைந்து மகிழ்ந்து உயர்வு பெற்று வாழ வேண்டும்
நாங்கள் - இணைந்து மகிழ்ந்து உயர்வு பெற்று
வாழ வேண்டும்.

(நாங்கள் வாழ வேண்டும்..)

(பாடல்: மூன்றாவது கண் நண்பர்கள்)

ஒளி விளக்கு

வாழ்க்கையை நாம் கட்டம் கட்டமாகத்தான் கடக்கவேண்டும் என்று எங்க அம்மா சொல்லுவாள். கட்டம் கட்டமாக கடந்துவரும் போதுதான் கடந்து வந்த பருவத்தில் நிகழ்ந்தவை எமக்குப் புரியும். ஒரு பருவத்தில் உணராததை மற்றொரு பருவம் எம்மை உணரச் செய்யும். வாழ்க்கை அப்படித்தான்

நானும் என் வாழ்க்கையில் பல கட்டங்களைக் கடந்து வந்துள்ளேன். கடந்து வந்த பாதையில் எனக்கு துணையாக இருந்த ஒரு விடயம் பற்றித்தான் இப்போதும் நான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அதைப்பற்றிய சிந்தனை எனக்குள் எப்போதுமுண்டு.

எனது வாழ்க்கையின் முதல் தடைக்கல்லைத் தாண்டிய காலம் அது. எம்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் சிறுவயதினர் கடந்துவர வேண்டிய முக்கியமான தடைக்கல் புலமைப் பரிசில் பரீட்சை. நான் “கெட்டிக்காரப் பொண்ணு” என எனது அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவா. ஆனாலும் படி .. படி.. என என்னை நச்சரிக்காத நாளே இல்லை. அந்நாட்களில் பாடசாலை முடிந்து வீடு வந்துசேர இரண்டு மணியாகும். அதுமுடித்து மலைநேர வகுப்புக்கு நான் செல்ல வேண்டும். நான்கு மணி தொடக்கம் ஆறுமணி வரைதான் வகுப்பு. ஆனால் வகுப்பெடுக்கும் ஆசிரியை பாடத்தை எப்போது முடிப்பாரோ அப்போது தான் நாம் வீட்டுக்குச் செல்லலாம். அதற்கான அனுமதியை பெற்றோரிடம் ஆசிரியை பெற்றிருந்தார். ஆறு முப்பது, ஏழுமணி வரைக்கும் வகுப்பு நீடித்ததுண்டு. எனது வீட்டுக்கும் டியூசன் வகுப்புக்கும் தூரம் மிக அதிகம். மழை நாட்களிலும் சீக்கிரமாக இருட்டி விடும் நாட்களிலும் எனது அம்மா கையில் மெழுகுவர்த்தி ஏந்திவந்து எனக்காக காத்திருப்பாள். மழை நாட்களில் அவள் அவளது ஆடையையும் நனையாது காத்துக் கொண்டு மெழுகுவர்த்தியை அணையாமலும் பாதுகாத்தவளாக குடையையும் பிடித்துக்கொண்டு என்னையும் நனையாது கூட்டி வருவாள். இரண்டு கைகளால் எப்படி அத்தனையும் செய்தாள் என்று இன்றும் நான் யோசிப்பதுண்டு.

மழை நாட்களில் காற்றும் அதிகமாக இருக்கும், மழையும் காற்றும் இணைந்திருக்கும் போது தீ வளர்த்து ஒளிபெறுவது மாபெரும் போராட்டம். அதிலிருந்து என் தாயை விடுவிக்க எனது தந்தை “லாந்தர் விளக்கு” வாங்கித் தந்தார். என்னை அழைத்துச்செல்ல லாந்தர் விளக்குடன் அம்மா வரும்போது இருட்டில் ஒரு மின்மினிப்பூச்சி பறந்து வருவது போலவே இருக்கும். எனக்கு அது மிகவும் பிடிக்கும். லாந்தர் விளக்கில் மண்ணெண்ணை வாசமும் ஒளியும்

எம்மைச் சுற்றி குறைவில்லாமல் இருக்கும். மனது இதமாக இருக்கும் நாட்களில் லாந்தர் விளக்கை என்னிடம் தரும் படி அம்மா விடம் நான் அடம் பிடிப்பேன். லாந்தர் விளக்கை கையில் தந்த என் அம்மா ஒரு போதும் மெழுகுவர்த்தியை என்னிடம் தந்ததே இல்லை. லாந்தரை கையில் பிடித்து லேசாக ஆடியாடி, தெரிந்த ஏதோவொரு பாட்டை முணுமுணுத்துக் கொண்டு நான் நடப்பேன் அப்போது அம்மா “பிள்ளை கவனம்டி. கையில் நெருப்பை வைச்சுக் கொண்டு விளையாடாதே” என்பாள். வீட்டில் சிமிலி விளக்கு, குப்பி விளக்கு என்பவை இருந்தாலும் பாதுகாப்பு குறைவு, காவிக்கொண்டு செல்வதில்லுள்ள சிரமம் எனும் காரணங்களால் அவற்றை நாம் இருட்டில் பயணிக்க பயன்படுத்தவில்லை.

மழையிலும் இருளிலும் அழைந்து படித்த, அம்மாவின் கெட்டிக்காரப் பொண்ணு பரீட்சையில் நிச்சயம் சித்தியடைவாள் என்று எனது ஆசிரியையும் அப்பாவும் தமது நம்பிக்கையை அடிக்கடி வார்த்தைகளாக அம்மாவிடம் கூறியுள்ளதை நானும் கேட்டிருக்கிறேன். பரீட்சைக்கு ஒரு மாதத்திற்கு முதல் எனக்கு கடும் சுகயீனம் ஏற்பட்டது. அம்மாவுக்கு நான் குணமாகினாலே போதும் என்ற உணர்வு மட்டுமே இருந்தது என்பதை என்னால் உணரமுடிந்தது. சுகயீனத்திலிருந்து மீண்டபோதும் எனது உடலும் உள்ளமும் பலவீனமாகியிருந்ததை நான் உணர்ந்தேன். பரீட்சை முடிந்து பெறுபெறு வெளியான நாளில் எனது அம்மாவின் விழிகளில் ஒரு ஏமாற்றத்தைக் கண்டேன். வெறும் இரண்டே புள்ளியில் நான் சித்தியடையவில்லை என்பதை நினைத்து அம்மா மிகவும் வருந்தியதை நான் கண்டேன். நான் சித்தியடைய வில்லை என்பது எனக்கு பெரிய விடயமாக ஒரு போதும் தோனியதே இல்லை. ஆனால் ஏனோ நானும் கவலைப்படுவது போல அம்மா விண்முன்பாவனைசெய்துகொண்டேன்.

அது முடிந்ததும் கொஞ்ச நாள் காலம் நிதானமாகவே கடந்தது. அதன்பின் அடுத்த யுத்தத்துக்கு தயாராக வேண்டிய காலம் என்னை வந்தடைந்தது. கா.பொ.த சாதாரண தரத்தில் “ஏ” சித்தியைப் பெற வேண்டுமெனில் டவுனிலுள்ள டியூசன் நிலையத்துக்கு போய் படித்தே ஆகவேண்டும் என்ற நம்பிக்கை என்னைச் சுற்றியிருந்தவர்

களின் மனதிலிருந்தது. நானும் அவர் களின் நம்பிக்கையை நம்பி வகுப்புக்குச் சென்றேன். அப்போதும் அதே மாலை, அதே இருட்டு என்னையும் என் அம்மாவையும் பயமுறுத்த தினமும் வந்துவிடும். பயமுறுத்தும் இருட்டை விரட்ட அம்மா அந்நேரம் லாந்தரை கையிலேந்தவில்லை. அம்மா “சார்ஜ் லைட்” எடுத்துக்கொண்டு வருவாள். அதை எனது மாமா வெளிநாட்டிலிருந்து எமக்காக வாங்கி வந்து தந்தார். சார்ஜ் லைட்டிற்கு வட்டமான தலையும் நீண்ட செவ்வக உடம்பும் இருந்தது. தலையில் மஞ்சள் ஒளியும் உடம்பிலிருந்து பால் வண்ண ஒளியும் வீசும். என்னதான் இருந்தாலும் மெழுகுவர்த்தியும் லாந்தரும் தந்த மஞ்சள் ஒளிதான் எனக்கு அதிகம் பிடித்திருந்தது. அது தனி அழகு. ஒளியைக் காப்பாற்ற நாமும் நம்மைக் காக்க ஒளியும் போராடும் போராட்ட உணர்வை தீயைக் கையிலேந்திய காலங்களில் நான் உணர்ந்துள்ளேன். இப்போது அவ்வணர்வு இல்லை.

எனது நண்பிகளுடன் நானும் அம்மாவும் வரும் போது, சார்ஜ்லைட்டின் மஞ்சள், வெள்ளை விளக்குகளை நான் மாறி மாறி ஒளிர்ச் செய்வேன். அதில் எனக் கொரு பெருமிதமும் உண்டு. தீயைக் கையில் ஏந்தும் ஆதி பண்பாடு மாறிற்று என்று மகிழ்ச்சி எனக்குள் ஏற்பட்டாலும் அன்று பெய்த அதே மழையிலிருந்து இன்று வரை தப்பித்துக் கொள்ள புது வழி எதுவும் ஏற்பட வில்லையே என்று அங்கலாய்த்துக் கொள்வேன். அம்மா மழையில் என்னைக் கூட்டிசெல்ல சூடையோடு வந்து நிற்பாள். இடி, மின்னல் நேரங்களில் பயத்தால் நான் நடுங்குவேன். அம்மாவும் எனது சக தோழிகளும் என்னுடனே நடந்து வந்தாலும் ஒவ்வொருமுறை மின்னலின் போதும் திடுக்கிடுவேன், இடிச்சத்தத்திற்கு பயந்து கத்துவேன். ஆனால் அம்மா மட்டும் எனது கையை பிடித்துக் கொண்டு “பயப்படாதே பிள்ள நான் இருக்கேன்” என்பாள். என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு செல்ல வரும்போது அவள் தனியாகத் தானே வீட்டிலிருந்து வந்தாள். அப்போதும் இடி இடித்ததே, மின்னல் மின்னியதே, அவளுக்கு பயமென்பதே இல்லையா என யோசித்த துண்டு. பிறகு நானே சொல்லிக் கொள்வேன் “அம்மா மாருக்கு பயமென்பதே இருக்காது. ஏனென்றால் அவங்க பெரியவங்க, அம்மா.. அம்மாக்களுக்கு பயம்வராது”

சாதாரண தரத்தில் சிறப்பாக சித்தி எய்தியிருந்தாலும் நான் கலைப் பிரிவைத்தான் தெரிவு செய்தேன். கலைப்பிரிவுக்கு பிரத்தியேக வகுப்பு இருட்டும் வரை ஒரு போதும் நடக்கவில்லை. அதனால் அம்மா விளக்கோடு எனக்காக காத்திருக்கவேண்டி ஏற்படவே இல்லை. ஆனாலும் இருட்டிவிடுமோ என்ற பயம் எனது அம்மா வின் மனதில் இருந்திருக்குமோ என்னவோ. சூட்டி கைத்தொலைபேசி ஒன்றை வாங்கித்தந்திருந்தாள். வகுப்புக்கு போகும்போது மட்டுமே அதை எனக்கு தருவாள். வீட்டுக்கு வந்துசேர்ந்ததும் உடனே மறக்காமல் என்னிடமிருந்து வாங்கிக் கொள்வாள். வகுப்பிற்கு நான் போய்ச் சேர்ந்ததும் ஒருமுறை, வகுப்பு முடிந்ததும் ஒருமுறை நான் அம்மாவுக்கு தகவல் சொல்லவும் இலேசான இருட்டின் போது ஒளிக்காகவும் மட்டுமே அத்தொலைபேசியைப் பயன்படுத்தினேன் என்பது இப்போதும் எனது ஞாபகத்திலுள்ளது.

கலைப்பிரிவில் சிறப்புச்சித்தி பெற்றேன், பல்கலைக் கழக நுழைவுக்கு மிகவும் போதுமான அளவு

புள்ளியையும் பெற்றிருந்தேன். தினமும் போய்வரும் தூரத்தில் இருக்கும் பல்கலைக்கழகத்திற்குத்தான் விண்ணப்பித்திருந்தேன். அதுவே எனக்குக் கிடைத்தது. அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவா.. “பிள்ள... நான் கஸ்டப்பட்டது வீண்போகல..” அதை சொல்லும் போது அவ கண்ணிலும் முகத்திலும் விளக்கெரிவதாகத்தான் நான் உணர்வேன். அவ்வளவு பெருமிதம்.

சில நாட்களில் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வீட்டுக்கு வரும்போது கும்மிருட்டாக இருக்கும். அப்போது ஸ்மார்ட்போன் யுகம் ஆரம்பித்திருந்தது. அம்மா எனக்கொன்றும் வாங்கித் தந்திருந்தாள். வாகன நெரிசலில் தாமதமாகும் போது உடனே அம்மாவுக்கு குறுஞ்செய்தி அனுப்பிடுவேன். பஸ் அதிவேகமாக வந்தாலும் தாமதமாக வந்தாலும் பஸ்ஸிலிருந்து நான் இறங்கும் போது பாதையின் மறுகரையில் எப்போதும் அம்மா எனக்காகக் காத்திருப்பாள். படித்து முடித்து பல்கலைக் கழகத்திலேயே வேலையும் கிடைத்தது. வேலை முடித்து வரும் நாட்களில் தினமும் இருட்டோடு போராட வேண்டியிருந்தது. அம்மாவுக்கு அந்நேரம் கொஞ்சம் வயதாகி விட்டது. அவ்வப்போது குருதிய முக்கமும் ஏற்பட்டு உடல் நடுக்கமும் ஏற்படும். எனவே சாதாரண இருட்டு நாட்களில் “வருகிறேன்.. வந்து கொண்டே இருக்கிறேன்” என்று அடிக்கடி கைபேசியில் அழைத்து, அழைத்து சொல்லிக் கொண்டே நானே வீடு வந்துசேருவேன். தாமதமாகும் நாட்களில் அல்லது அடைமழை நாட்களில் அல்லது மனது ஏனோ சோர்ந்திருக்கும் நாட்களில் அம்மாவை பாதையருகே வந்திருக்கச் சொல்லிவிடுவேன். வழியில் ஏதேனும் வாகன விபத்து ஏதுமென்றால் அல்லது வாகன நெரிசல் ஏற்பட்ட நாட்களில் அம்மா மணித்தியாலக்கணக்காக இருட்டில் காத்திருப்பாள். இப்போதெல்லாம் மனதில் இடி, மின்னல் பயம் எனக்கில்லை. ஆனால் திருமணவயதுப் பெண் தனியாக இருட்டில் வருகிறாள் என ஊரார் ஏதும் சொல்லிவிடுவார்களோ இல்லை இருட்டில் வீதியோரம் இருக்கும் இளைஞர்களால் எனக்கு ஏதும் துன்பம் நேர்ந்திடுமோ என்ற பயத்தில் அம்மா எனக்காக வந்து காத்திருப்பாள். இந்தக்காலமும் வெகுவாக என்னைக் கடந்து சென்றுவிட்டது.

இப்போது நான் நடுத்தர வயதுப் பெண். வேலைக்கு செல்கிறேன். சொந்தமாக கார் வாங்கியிருக்கிறேன். இனி எனக்காக எந்த விளக்கையும் ஏந்திக் கொண்டு எனது அம்மா காத்திருக்க வேண்டியிருக்காது. எனதம்மா என்னைவிட்டு தூரமாகிப்போய்விட்டாள். அவள் நினைவுகளைப் போலவே இன்றும் என்னோடு விளக்குகள் இருக்கின்றன. காரின் ஹெட் லைட் பெரும் பிரகாசமாய் ஒளிர் வதுண்டு. இந்த வெளிச்சத்துடன் பழைய வெளிச்சங்களின் ஞாபகங்கள் எனக்குள் அடிக்கடி வந்து போவதுமுண்டு. இப்போது எனக்கு இருள் பழகிப்போய் விட்டது. ஆனால் இப்போதும் ஒளியைப் புறந்தள்ளிவிட என்னால் முடிவதில்லை.

காரை நிதானமாக செலுத்திகொண்டு வீடு நோக்கி போகிறேன். காரின் ஹெட்லைட் பிரகாசமாய் ஒளிர்வதை பார்த்த வண்ணம் “இந்த ஒளி இருளை விலத்தி செல்லும் அழகைப் பாரம்மா...” என்று கூறிக் கொண்டே பக்கத்து இருக்கையில் அமர்ந்திருக்கும் என் மகள் என்னை நோக்கி புன்னகைத்தாள். வெளிச்சத்தையும் பிரகாசத்தையும் தேடும்

பனைமீன் நாடன் பக்கம் - 12

இரண்டு நூல்கள்!

1. திறனாய்வுக் கலை (ஆவணி 1996)

பேராசிரியர் தி. சு. நடராசன் எனக்கு அறிமுகமானது, பேராசிரியர் நா. வானமாமலை ஆசிரியராக இருந்து, எழுபதுகளில் வெளியிட்ட ஆராய்ச்சி ஆய்விதழ் மூலமாகும். ஓரிதழில் தி. ஜானகிராமன் பற்றிய கட்டுரை வந்திருந்தது; ஜானகிராமனின் படைப்பாளுமை, அவரது முக்கியத்துவம் பற்றியதாக அது அமைந்திருந்தது. சுரண்டல், வர்க்கப் போராட்டம், சாதிய ஒடுக்கு முறைகள் போன்றவை மட்டுமே படைப்புகளில் முக்கியப்படுத்தப்பட்ட இடதுசாரி - முற்போக்குச் சூழலில், அவ்வணியைச் சேர்ந்தவரான தி. சு. நடராசனின் அக்கட்டுரை, அந்த “வாய்ப்பாடு”க்கு வெளியே - உள்ளடக்கம்பற்றிய நெகிழ்ச்சியுடன், கலைத்துவ வெளிப்பாட்டைக் குறிப்பிட்டு, மாறுதலானதாக இருந்தமையே எனதும் நண்பர்களினதும் கவனயீர்ப்புக்குக் காரணமாகும்.

1982 இல் மதுரையில், நண்பர்களுடன் அவரைச் சந்தித்து உரையாடும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது; பிறகு 2002 இல் தமிழகம் சென்றபோது, மதுரை நாகமலையில் - அவரது வசிப்பிடத்துக்குச் சென்று சந்தித்து, மதிய உணவும் உண்டு உரையாடினேன். அப்போது அவர், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றி, ஓய்வு பெற்றிருந்தார். பல நூல்களை அவர் எழுதியுள்ளார். திறனாய்வுக் கலை, கவிதையெனும் மொழி, தமிழின் அடையாளம், கலையும் மொழியும் (கொன்ஸ்ரான்டின ஃவெடின), எழுதும் கலை (அலெக்ஸி ரோல்ஸ்ரோய்), கவிதை எழுதுவது எப்படி?

(மயாகோவ்ஸ்கி) முதலியவை அவற்றுள் சில. பிந்தைய மூன்றும் மொழியாக்கங்களாகும்.

கலை இரசனையுடனும் சமநிலை நோக்குடனும் தனது மார்க்சிய நிலைப்பட்ட கருத்துக்களை முன்வைப்பது, அவரது சிறப்பாகும். அவரது “திறனாய்வுக் கலை” நூலில் 16 கட்டுரைகள் உள்ளன. அதிலுள்ள மார்க்சியத் திறனாய்வு என்னும் கட்டுரையை மட்டும், அண்மையில் வாசித்தேன்; அக்கட்டுரையிலுள்ள சில கருத்துக்களைப் பயன்கருதி, வாசகருடன் பகிர்கிறேன்!

**

“மார்க்சியம், இலக்கியத்தைச் சுயம்புவாகவோ, சுயாதிக்கமுடைய

தாகவோ, தன்னளவில் மட்டும் முற்று முழுமையுடையதாகவோ கருதுவதில்லை. இலக்கியம் சமுதாய உணர்வுநிலைகளில் ஒன்று. ஏனைய சமுதாய உணர்வுநிலைகளாகிய அரசியல், சமயம், சட்டம், சாதி, நீதிநெறி, சித்தாந்தம் முதலியவற்றோடும், அழகியலாகிய அது, செயல்பாட்டு உறவு உடையது; சிறப்புநிலை கொண்டது. இவ்வாறு இலக்கியத்தின் இடத்தை அது நிர்ணயம் செய்கிறது. இதன்மூலம் சமுதாயம் எனும் ஒட்டுமொத்தமான; முழுமையில் இலக்கியம், உயிரோட்டமானதொரு “உறுப்பாக; இருப்பதனையும், அதன் பண்பும் வளர்ச்சியும் பிறவற்றோடு இணைந்து - பிறவற்றைப் பாதித்தும், பிறவற்றால் பாதிக்கப்படும் - அமைகின்றன என்பதனையும் மார்க்ஸ் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.” - பக்., 157 - 158

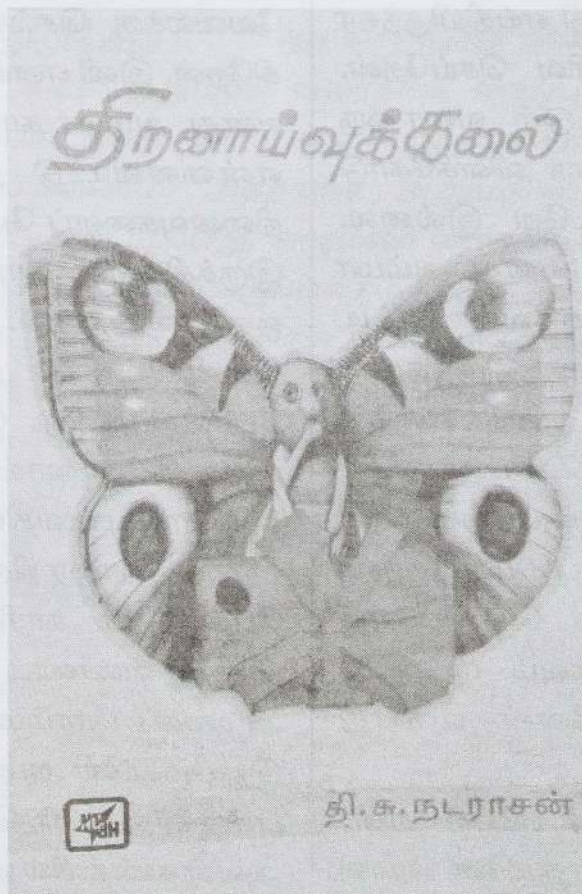
**

“மார்க்சியத் திறனாய்வுக்கு அடிப்படை, மார்க்சிய சித்தாந்தமேயன்றி வேறில்லை. கட்சி, கட்சி அரசியல், கட்சி நடவடிக்கைகள் முதலியவற்றிற்கு நடைமுறையில் வெவ்வேறு பணிகளும் வரன்முறைகளும் உண்டு. கலை, இலக்கியத்திற்கும் அரசியல் கட்சி நலனும் தத்தம் எல்லை மறந்து தாண்டுவதற்கு முயலுமானால் இரண்டுக்குமே சறுக்கலும் வழக்கலும்தான் மிஞ்சும். இங்கு ட்ராட்ச்கியின் கூற்று நினைத்துப் பார்க்கத்தகுந்தது. “கலைப் பிரதேசத்தில் கட்சி தனது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்துவது விரும்பத்தக்கதல்ல. கட்சி, கலையைப் பாதுகாக்க முடியும்” அதற்கு அது உதவ முடியும்; ஆனால் அதற்கு (நேரடியாக அல்ல) மறைமுகமாகவே வழிகாட்டிட முடியும்.” - பக்., 175 - 176

**

“... இலக்கியத்தில் கலையை மறந்துவிட்டுத் தீர்வைத் தேடுவதோ பிரச்சாரத்தை நாடுவதோ கலைக்குப் பொருந்தாது. பொருந்தாமல் தொங்குவதை, வீக்கத்தைச் சுட்டிக்காட்டவும் இலக்கியம் பற்றிய மதிப்பீட்டில் அதனைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளவும் திறனாய்வு கடன்பட்டுள்ளது. இல்லையானால், குறிப்பிட்ட படைப்பினைச் சரியாக அனுமானிக்க முடியாது என்பது மட்டுமல்ல, இடைவெளிக்குள் புகுந்து பகட்டான வார்த்தைகளின் பின்னலில் போலிகள் சந்தர்ப்பநிசங்களாகிவிடும்.

... ஏங்கெல்ஸ், இத்தகைய தொரு சாத்தியப்பாட்டினை முன்னுணர்ந்து எச்சரிக்கை தருகிறார். 1830 ஜூலை யில் பிரான்சில் நடந்த புரட்சி தந்த உத்வேகத்தினால் ஐரோப்பிய நாடுகளில் ஏற்பட்ட அரசியல் உணர்ச்சிப் பெருக்கின் காரணமாக, அன்றைய ஜெர்மானிய இலக்கியம் சிரமத்திற் குள்ளானதை நினைவு கூர்ந்து, அவர் சொல்வார் : “கலைத்திறன்” குறைந்த சிலர், பிறரைக் கவருகிற நோக்கத்தில் அரசியல் சொல்லலங்காரங்களைச் சாதூரியமாக முன்னிறுத்துகிறார்கள். திறமைக் குறைவு காரணமாக இப்படித் தங்களது சார்புநிலையை வலியக் காட்டிக் கொள்வதன் நோக்கம்,

உண்மையில் வாசகர் கூட்டத்தைத் தங்களுக்குப் பெருக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்பது தான்.; “ -பக்., 162 -163

**

“.... சீரழிவான நச்சு இலக்கியப் போக்குகளை மோதி மிதித்துவிடுவதும் ஒதுக்கித் தள்ளுவதும் ஒருபக்கம் இருக்க, நல்லனவற்றைச் - சிறந்தனவற்றை - போற்றுவதும், அவற்றுள் வழக்களும் பொருத்த மற்றவையும் இருப்பின் அவற்றை எடுத்துக்காட்டி வழுவமைதி கூறுதலும், வழக்களைய வழிகாட்டுவதும் இடித்துரைப்பதும் வளம் சேர்க்கத் தூண்டுவதும் மார்க்சியத் திறனாய்வின் வழிமுறையாக உள்ளன. மார்க்சம் ஏங்கல்கம், கதேயின் எழுத்துக்கள் பற்றி மதிப்பிட்டு விளக்குகிற போது, அவரின் சில போக்கு களிலும் சில பார்வைகளிலும் முரண்பட்டு மறுத்துரைக் கின்றனர்.; அதே நேரத்தில் அவரின் படைப்பாற்றலையும் மேதைமையையும் வியந்து பாராட்டுகின்றனர். இதுபோலவே லெனின், லெவ் டால்ஸ்டாயின் நிலப் பிரபுத்துவ மனப்பான்மையையும் மதச்சார்பு, அவ நம்பிக்கை முதலிய மனப்பாங்குகளையும் சாடுகின்றார்; அதே நேரத்தில், அவரின் மேதைமையையும் உள்ள வாறு சித்திரிக்கும் ஆற்றலையும் பாராட்டிப் போற்றுகின்றார். இவர்களின் அணுகுமுறைகளில் உள்ள இந்த நடுவுநிலைமை - குணம் நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள் மிகைநாடி, மிக்க கொள்கிற - அறிவியல் பூர்வமான கண்ணியம், கவனிக்கத் தகுந்தது.” -பக்., 176

2. கண் தெரியாத இசைஞன்

நீண்டகாலமாய்ச் சேகரித்த நூல்களின் தொகை அதிகமாகிவிட்டது. புதிதாக நுழைந்த தொலைக் காட்சியில் உதைபந்தாட்டம் பார்த்தல், இணையத்தில் பிறமொழிப் படங்களைப் பார்த்தல் என்பன அதிக நேரத்தை எடுக்கின்றன; இவற்றாலும் வாசிப்பு நேரம் குறைந்துவிட்டது! தேவை கருதி அல்லது விருப்பங் காரணமாகச் சிலவற்றைத் தேடி எடுத்து வாசிப்பதுதான், இடைக்கிடையே நிகழ்கிறது. 15. 11. 1971 இல், இரண்டு ரூபாவுக்கு வாங்கப்பட்ட நூல், கண் தெரியாத இசைஞன் நாவல்; முன்னேற்றப் பதிப்பகம், மொஸ்கோ வெளி யிட்ட அழகிய பதிப்பு! 319 பக்கங்கள் கொண்ட அதனை, இதுவரை படிக்க வில்லை; அண்மையில் கண்ணில் பட்டபோது எடுத்து வைத்து, சில நாள் களில் ஆர்வத்துடன் வாசித்தேன். கூடவே கண்ணில்பட்ட - ரஷ்ய எழுத்தாளரில் எனக்கு மிகவும் விருப்பமான, ஐவான் துர்கனேவ் எழுதிய - முன்னோடிகள், விடிவுக்கு முன்னே ஆகிய இரு நாவல்களை, அடுத்து வாசிப்ப தற்காக எடுத்தும் வைத்தேன்; நா. பாஸ்கரன் மொழியாக்கம் செய்த இவ் விரண்டையும், முன்பே படித் துள்ளேன்.

கண் தெரியாத இசைஞன் நாவலை எழுதிய விளாதீமிர் கொரலேன்கோ, 1853 இல் உக்ரைனில்

வி. கொரலேன்கோ

கண் தெரியாத இசைஞன்

பிறந்து, 68 ஆண்டுகள் வாழ்ந்து மறைந்தார். தனது காலத்தவரான ரோல்ஸ்ரோய், செக்கோவ் ஆகியோரால் அவர் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டவர். மார்க்சிம் கோர்க்கியின் முதற் பெரும் ஆசிரியரெனவும் சொல்லப்படுகிறது. கொரலேன்கோ வின் மிகச் சிறந்த நூல்களில் ஒன்றென, இந்தக் “கண் தெரியாத இசைஞன்” மதிப்பிடப்படுகிறது.

வளமான பண்ணை வீட்டில், கண் தெரியாத பியோத்தர் பிறந்து வளர்கிறான்; தாய் ஆன்னா மிகையிலோவ்னாவும் மாக்சீம் மாமாவும் அவனது வளர்ச்சியில் மிகுந்த அக்கறைகொண்டு செயற்படுகின்றனர். // குழந்தையின் உலகு விரிவடைந்து வந்தது. நுண்ணுணர்வு கொண்ட அவனுடைய செவிப்புலன் இயற்கையைப் பற்றி அவனுக்கு மேலும் மேலும் தெரிவித்து வந்தது. ஆனால் இருள் - ஆழமான, ஊடுருவ முடியாத இருள் எப்பொழுதும் போல அவன் மீதும் அவனைச் சுற்றிலும் கவிழ்ந்திருந்தது - கருமேகமென அவன் மூளையை ஓயாமல் அழுத்தி வருத்தி வந்தது. அது அவன் பிறந்த நாள் முதலாகவே அவன்மீது கவிழ்ந்து இருந்ததுதான். இவ்வளவு காலமாய் அதற்கு அவன் பழக்கப்பட்டு போயிருந்திருக்கலாம், தனது துரப்பாக்கியத்துக்குப் பணிந்துவிட்டிருக்கலாம். ஆனால் அவன் பணிந்துவிடவில்லை. அவனுடைய குழந்தை உள்ளத்தில் ஏதோவொரு உணர்ச்சி இந்த காரிருளி லிருந்து விடுபட அயராது முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தது. // பக்., 44 - 45

பியோத்தர், புற ஒலிகளைக் கிரகித்தலில் கூருணர்வு கொண்டிருந்தான். பறவைகளின் ஒலிகள், ஆற்றோரத்து நீரின் ஓசை வேறுபாடுகள், காற்றின் மாறுபாடுகள், மிருகங்கள் - மனிதர்களின் நடமாட்ட ஒலிகள், வெயிலின் வேறுபாடுகள் என்பவற்றைத் துல்லியமாய் உணர்ந்து கொள்வதன்மூலம் - சுற்றிலு முள்ள சூழலை அவன் நன்கு தெரிந்துகொள்கிறான். வீட்டின் எல்லாப் பகுதிகளிலும், வெளியேயுள்ள நிலப் பகுதிகள் - ஆற்றோரங்கள், மேடுகளிலெல்லாம் அவனால்தனியாகச் சென்றுவர முடிகிறது. அயலிலுள்ள சிறுமி இவெலீனாவின் தொடர்பு கிடைத்ததும், அவனின் மலர்ச்சி இன்னொரு பரிமாணம்

அடைகின்றது. குதிரை லாயத்திலுள்ள - காதலில் தோல்வியுற்றுத் தனியானா - இயொஹீமின் குழலிசையும், தாயின் பியானோ வாசிப்புகளும் அவனது இசையுணர்வைத் தூண்டி வளர்க்கின்றன. அவன் சந்திக்கும் குருட்டுப் பிச்சைக் காரப் பாடகர்களும், தூரத்துப் பழைய சமய மடாலயத்திலுள்ள - மணி அடிக்கும் குருட்டு இளைஞனும் காரணமாய், அவனுள் மன நெருக்கடி கள் உருவாகின்றன. மாமனின் உதவியுடன், வீட்டாருக்குத் தெரியாமல் - அந்தக் குருட்டுப் பிச்சைக்காரருடன், சிறிதுகாலம் அங்குமிங்குமாய் அலைந்து திரிகிறான். பின்னர் மன மாறுதலுடன் அமைதியடைந்து வீட்டுக்கு வருகிறான்; இவெலீனாவைத் திருமணம் செய்கிறான். ஒரு

குழந்தை பிறக்கிறது; தன்னைப் போலாகிவிடுமோ என்ற பதகளிப்பில் தவிக்கிறான்; ஆனால் குழந்தை குருடனல்லன்! மூன்று ஆண்டுகளின் பிறகு, ஒரு மண்டபத்தில், கண் தெரியாத இசைஞானான பியோத்தரின் இசை நிகழ்ச்சி நடைபெறுகிறது. அந்த மண்டபத்திலுள்ள, “இம்மக்கள் எல்லோரின் உள்ளங்களையும் வெற்றிகொண்டு விட்டான்.”

//“ஆம், பார்க்கக் கற்றுக்கொண்டுவிட்டான்” என்று மாக்கீம் தலை குனிந்து தனக்குத் தானே கூறிக்கொண்டார். “கண்மூடித்தனமான, தன்னல வயப்பட்ட, துடைக்க முடியாத பழைய துயரத்துக்குப் பதிலாய் இப்பொழுது அவன், தன் ஆன்மாவின் வாழ்க்கை பற்றிய மெய்யறிவு கொண்டுள்ளான். பிற மக்களின் துன்பங்களையும், பிற மக்களின் இன்பங்களையும் புரிந்து கொண்டுள்ளான். பார்க்கக் கற்றுக் கொண்டு விட்டான், இனி அவனால் பாக்கியசாலிகளுக்குப் பாக்கியமில்லாதோரை நினைவுபடுத்த முடியும்.” // என்பது, நாவலின் முடிவுப்பகுதி!

**

ரஷ்ய நாவல்கள் - சிறுகதைகள், ரஷ்ய மொழியிலிருந்து நேரே தமிழுக்கு மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டவை. இந்த மொழியாக்கங்கள் தங்களைக் கவர்வதில்லை எனச் சிலர் சொல்கின்றனர்; ஆனால், எனது அனுபவம் வேறு மாதிரியானது. பெரும்பாலான அம்மொழியாக்கங்கள் என்னைக் கவர்கின்றன. உள்ளடக்கங்களும் அவற்றிலுள்ள மொழியும் வித்தியாசமான அனுபவத்தைத் தருகின்றன. இங்கு பேசப்படும் இந்த நாவலிலும் அந்த அனுபவம் கிட்டியது! இறுதி இசை நிகழ்ச்சி பற்றிய சித்திரப்பின் ஒரு பகுதி:

//வரையறுக்கப்பட்ட எந்த இசைக் கோவையையும் அவன் வாசிக்கவில்லை - தன் மனத்திலும் இதயத்திலும் உதித்ததை அப்படியே வாசித்துக் காட்டினான். இசைஞானின் மனப்பாங்குப்படி புனைந்தளிக்கப்பட்ட இந்த இசையில் இயற்கை பற்றி

அவனுக்கிருந்த அற்புத உணர்வும், நாட்டுப் பண்களின் நேரடியான தோற்றுவாய்களுடன் அவனுக்கிருந்த நுண்ணுணர்வு படைத்த தொடர்புகளும் உயிர்த்துடிப்புடன் மின்னின. குழைவும் இனிமையும் வண்ணச் செழுமையும் கொண்ட இந்த இசை அம்மண்டபத்தில் பெருக்கெடுத்துப் பாய்ந்து, ஒருநேரம் தாயகத்துக்கான மாண்புமிக்க இசை ஆரமாய் விம்மித் திளைத்தெழுந்தது; இன்னொரு நேரம் இதமான துயர நினைவின் மூச்சாய்த் தணிந்து சன்னமாய் ஒலித்தது. ஒருசமயம் புயலும் இடியுமாய் வானத்தின் குறுக்கே அதிர்ந்து சென்று விகம்பில் எதிரொலித்தது. இன்னொரு சமயம் ஸ்தெப்பிப் பூங்காற்றாகி பண்டைய இடுகாட்டு மேட்டின் புற்களை அசைந்தாடவைத்துத் தொன்னெடுங்காலத்தின் மங்கலான கனவுகளை நிரம்பச் செய்தது. // -பக்., 313-314

இடையிடையே கவித்துவமான வரிகளையும் காணலாம்.

“.... விதிவினையின் கொடுமையால் இந்தச் சாளரங்கள் மூடப்பெற்றுவிட்டன.

வாழ்வெல்லாம் அவன் இருளிலே இருந்தாக வேண்டும்.” -பக்., 133

“.... இருளில் அகப்பட்ட இந்த ஆன்மா ஒளி வேண்டுமென்ற தீரா வேட்கையைத்

தன்னுள் கொண்டுள்ளது.” -பக்., 134

“மறைய வேண்டியவை மறையத்தான் செய்யும்.” -பக்., 218

**

மொழியாக்கம் செய்த ரா. கிருஷ்ணையா பாராட்டுக்குரியவர்!

ஆயினும், ஆங்காங்கே காணப்படும் - ஒரேவொரு, சளிப்பு (சளி), தற்காலியமானதே, இளைமைப் பருவம், இளைமை, குணயியல்புகளில், குளிர்ந்த காற்றுகள் ஆகிய சொற்கள் திருத்தத்துக்குரியவை!

ஜீவநதி வாசகர் இந்த நாவலைத் தேடிப் படிக்கவேண்டுமென்பது, எனது விருப்பம்! •

0215675566
0212229581
0212222050
0212220388
0777570124
0773366443
0755557327
0717772377

Hot Line : 0777771545

www.pcpark.co
info@pcpark.co

வடக்கின் கணினிப் பூங்கா

கணினி உலகில் நம்பகமான சேவையில் 10 வருடங்களுக்கு மேலாக யாழ் மண்ணில் தரமான கணினிகளைப் பெற்றுக் கொள்ள நம்மை நாடுங்கள்...

10, Muddaskada Junction Stanly Road, Jaffna

பொதுசன நூலகம் யாழ்ப்பாணம்.

Northern Pc Park
 NPcpark
 northernpcpark
 Northern Pc Park

EXCELLENCE IN DIGITAL COLOUR PRINTING SERVICES

PERFECT QUALITY | FINISHING TOUCH |
COMPETITOR PRICE | BEST SERVICES

Work with us to
CREATE
OUTSTANDING
Quality PRINT &
marketing materials
that are **REMEMBERED**

- | FULL COLOUR
- | HIGH QUALITY
- | LATEST PERFORMANCE
- | BEST PRINTING SERVICES
- | SATISFACTION GUARANTEE

365 DAYS OPEN

MATHI
COLOURS

NO. 10, MURUGESAR LANE,
NALLUR, JAFFNA.
TEL : 021 222 9285
E-mail : mathicolours@gmail.com

CUSTOMER CARE
077 722 2259